STELIAN ȚURLEA înnebunește-i!

CRIME SCENE PRESS

„De strictă actualitate, textul e trepidant, frazele - scurte, trimiterile între capitole solicită cititorii."
Jana Balacciu Matei

virtual-project.eu

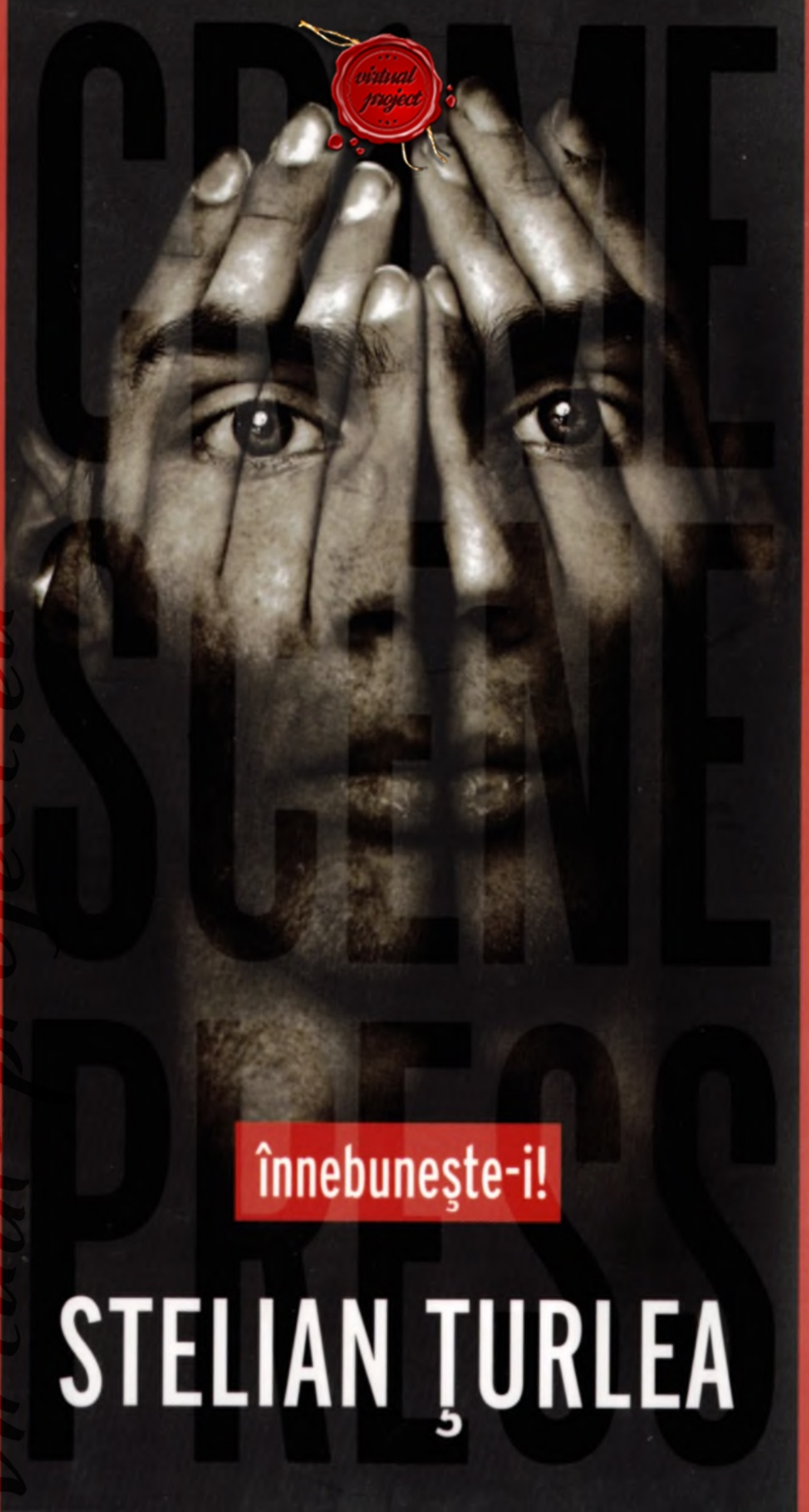

înnebunește-i!

STELIAN ȚURLEA

Un ziarist cunoscut face o anchetă în legătură cu un politician corupt. Găsește cu greu dovezi, oamenii se feresc să vorbească pentru că sunt speriați. Ziaristul însuși e urmărit, agresat, intimidat, se încearcă arestarea lui, punându-i-se în cârcă uciderea uneia dintre surse. Politicianul are oameni infiltrați inclusiv în poliție, unde tabere adverse luptă pentru putere.

Iar în acest răstimp, la Gurile Dunării are loc o captură uriașă de droguri – două tone.

Intervin mai vechile noastre cunoștințe, inspectorul Victor Stamate și adjunctul său Petruș, care descâlcesc cât de cât ițele.

Stelian Țurlea
Înnebunește-i!

STELIAN ȚURLEA – 2019
CRIME SCENE PRESS, 2019 pentru această ediție.
Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚURLEA, STELIAN
Înnebunește-i! / Stelian Țurlea. – București: Crime Scene Press, 2019
ISBN 978-606-8959-37-5

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: CORINA MÎȚĂ
Bun de tipar: septembrie 2019

Carte apărută cu sprijinul Fundației „Premiile Flacăra”

Nota editorului: Orice legătură cu persoane sau personalități în viață este absolut întâmplătoare.

CNI CORESI
Tipărit la C.N.I. „CORESI” S.A.

Colecție coordonată de Alexandru Arion

Stelian Țurlea
Înnebunește-i!

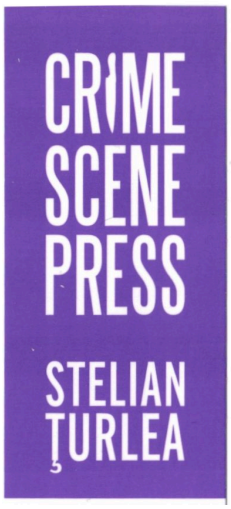

Născut la 6 ianuarie 1946, Stelian Țurlea a urmat studii de filologie (1968) și filosofie (1976), la București, a fost aproape trei decenii redactor de politică externă (revista „Lumea”), a condus, după 1989, pentru scurtă vreme, revistele „Lumea”, „Zig-Zag”, apoi ziarul „Meridian”, după care a lucrat în televiziune, ca șef al departamentului de știri al Antenei1. Între 1996 și 2014 a lucrat la Pro TV ca director editorial, între 2000 și 2016 a condus „Ziarul de duminică”, pe care l-a și creat.

A scris douăzeci și cinci de romane, un volum de povestiri, unsprezece cărți de publicistică, nouă cărți pentru copii și două traduceri. A îngrijit șase albume.

A primit Premiul Uniunii Scriitorilor pentru Literatură pentru copii (2003), Premiul Asociației Editorilor din România pentru Literatură pentru copii (2005), Premiul Special al Uniunii Scriitorilor (2006), Premiul Asociației Scriitorilor din București (2007), Premiul „Flacăra” pentru Literatură (2011). A fost nominalizat la Premiul Uniunii Scriitorilor pentru Literatură pentru copii în 2000 și Premiul AER pentru roman în 2003.

Premii în jurnalistică: Premiul Asociației Profesioniștilor din Televiziune (APTR) pentru jurnalul de știri Observator (Antena1), 1995, Premiul APTR pentru Observator, 1996, Premiul special APTR pentru documentarul „13-15 iunie 1990”, 1996, Premiul Fundației Pro pentru manageriat jurnalism, 1999, Premiul Fundației Pro pentru Jurnalism, 2001, Premiul Radio România Cultural pentru „Ziarul de Duminică”, 2007.

Cristinei

Give ’em the old razzle dazzle,
Razzle Dazzle ’em.
Give ’em an act with lots of flash in it
and the reaction will be passionate (...)
Razzle dazzle ’em
And they’ll beg you for more.

(Încântă-i, amețește-i, asta vor
Dă-le un spectacol cu multe lumini
Și reacția va fi pe măsură (...)
Înnebunește-i și vor vrea mai mult.)

(musicalul *Chicago)*

Sorin

1.

Pe Sorin Năstase, reporter special al celui mai popular post de televiziune, aproape l-au arestat cam la o oră după ce aterizase la București. Își luase mașina din parcare, ieșise în șoseaua națională fără să bage de seamă că se ține cineva după el, niciodată nu-și făcea griji din pricina asta, nici după ce fusese burdușit bine și băgat în spital, convins că acela care vrea să-i ia urma se va da peste cap să reușească și-și pierde vremea încercând să-l împiedice. Dar, mai mult decât orice, era prea enervat de ploaie ca să se mai gândească la altceva. La Timișoara începuse să picure, aici ploua cu găleata.

În oraș, înainte să ajungă la redacție, s-a oprit la un local în care mai fusese, mic și curățel, să mănânce ceva, o omletă, o salată și cât de mult ceai. Cu doi, trei ani în urmă bea cantități uriașe de cafea, tare și fierbinte. Dimineața plecase devreme de la hotel și nu-i ardea de micul dejun. Acum era mort de foame. În avion de-abia le dăduseră un sandvici sleit de care nu se atinsese.

Zborul de la Timișoara la București durează cam o oră. Detesta să zboare cu avionul, îi plăcea în schimb să conducă, îl destindea. Dar se gândise că drumul de opt ore cu mașina prin sate și hârtoape l-ar fi ucis. Ar fi ajuns acolo frânt, iar cele două zile dus-întors i-ar fi blocat programul pe o săptămână. Nu se ducea la filiala din Timișoara a postului TV să se distreze.

La dus, avionul era aproape gol, se putea gândi la ale lui. Chiar și-a refăcut în detaliu planul anchetei pe care o începuse, în care își putea frânge gâtul. Era convins că-l va aștepta cineva din partea filialei, vreun reporter dornic să-i înșiruie câte-n lună și-n stele din isprăvile lui, cu speranța că va fi adus într-o zi la București, după ce s-ar fi constatat cât era el de grozav, așa se întâmpla mereu. Nu-i spuseseră cine îl va aștepta. Spera să nu fie Miruna.

Cu șase ani în urmă, când se deschisese filiala din Timișoara, el o organizase, stătuse o lună și jumătate în oraș, triind reporteri, alegând crainici, de fapt crainice,

într-un casting lung și plictisitor, împreună cu Miruna, devenită celula de bază, o fătucă cu părul ca soarele, ochii ca marea, subțire ca o trestie, căreia i-ar fi stat mai bine pe un podium de Miss decât într-o televiziune, isteață cât cuprinde, dar și afurisită. Ajunseseră inevitabil în pat, seară de seară, trei săptămâni. Niciun strop de iubire, doar sex grozav. Insistase să vină cu el sau să continue relația. O pusese să aleagă între a conduce filiala sau a se pierde în București. Fată deșteaptă, alesese cum trebuia. În șase ani, nu mai făcuse nicio aluzie.

Avionul se golise repede. Îl aștepta un puștiulache brunețel, aproape mulatru. Tăcut. Abia s-a abținut să-l întrebe dacă e rudă cu Cabral. Sau mai rău, dacă avea legături de sânge cu clanul Corcoci care se înstăpânise peste Timișoara luând cu japca vilă după vilă, după ce se umpluseră de bani în Germania, lesne de imaginat în ce fel. Sau nu o fi avut nicio treabă cu redacția? Nu l-a mai văzut cât a stat în oraș, nu i-a trecut prin cap să întrebe de el.

Treburile și le terminase repede la filială, toate mergeau bine. Venise oricum pentru altceva, redacția era doar o acoperire pentru cine știe ce ochi prea curioși, venise să se întâlnească cu o sursă pentru ancheta lui, care tremura la gândul că ar putea spune vreo vorbă la telefon din ce voia să-i spună. Nu i-ar fi scos nimeni din cap ideea că „băieții” îl ascultau, mai ales că primise amenințări. Un altul care primise amenințări similare dispăruse și nu mai știa nimeni de el. Sorin Năstase reușise să rezolve totul în două zile. Iar ce-i spusese sursa erau dovezi clare, nu putea decât să se felicite că venise, ancheta lui avea să progreseze vertiginos.

La întoarcere, pe aeroport, începuse să picure, a urcat repede în avionul în care nu mai puteai arunca un ac, până la decolare stropii deveniseră o ploaie mocănească. Lângă el se nimerise un tip care ronțăia cu zgomot alune prăjite, nu s-a oprit o clipă, avea pe genunchi o pungă de vreo două kile, răspândeau un miros înfiorător, fuseseră prăjite în ulei rânced sau erau vechi. Dar tipul se obișnuise cu mirosul.

Și-a închipuit că nu putea avea pe genunchi o pungă atât de mare decât dacă vinde alune și s-a gândit pe loc la el ca la un alunar. Sigur pe bărbat nu-l deranja nici spartul zgomotos al alunelor, avea pe ambele urechi căști al căror fir se pierdea în buzunarul vestei kaki, de

camuflaj, unde se afla sursa unei muzici rock, o auzea foarte încet și pe aceasta. Omului îi place rockul, dar ce e prea mult strică. Nu reușise o clipă să-i spună să dea casetofonul sau smartphone-ul sau ce-o fi fost mai încet, de câte ori își întorsese fața spre individ, pregătit să deschidă gura, îl întâmpinase un rânjet până la urechi, însoțit de aceleași vorbe: Grozav, nu? Se aștepta să înceapă să țină ritmul cu palma pe genunchi.

N-avea cum să se mute pe alt rând, toate erau ocupate. Iar undeva mai în spate era un grup de nemțălăi gălăgioși care își făceau planuri cum să petreacă în Cartierul Vechi, cum mai făcuseră cu o săptămână în urmă, și nu le păsa că tot avionul afla de aventurile lor, poate asta și voiau. Stewardesele n-avuseseră niciun spor să-i potolească.

Localul mic și cochet era renovat de curând, încă mirosea a var și vopsea, și era aproape gol la ora aceea. Trei, patru separeuri pe-o parte, patru, cinci măsuțe pe partea opusă, lângă cele două ferestre imense. Doi bătrânei într-un separeu păreau să fi ieșit la bârfa zilnică, iar la o masă trei tineri, probabil studenți, intraseră să se adăpostească de ploaie și se încălzeau la o cafea.

Își alesese o măsuță lângă fereastră, să privească rarii trecători grăbiți sub umbrelele umflate de vânt. Ploaia bătea în geam și era un spectacol pe care n-avea să-l uite, cu oamenii care mergeau atât de repede că parcă n-ar mai fi întâlnit în viața lor o furtună. Pe scaunul de lângă el își așezase rucsacul ușor cu schimburi și laptopul. Nu pleca nicăieri fără laptop, iar la Timișoara n-avusese nevoie decât de o pereche de chiloți în plus, una de șosete, o pijama și o bluză. Și periuța de dinți. Ce-i dăduse sursa din Timișoara era minuscul și oricum nimeni nu s-ar fi gândit că ascunde niște dovezi extrem de importante într-un pachet de țigări doar pe trei sferturi plin. Doar dacă ar fi știut că nu fumează i-ar fi pus, eventual, întrebări.

Tinerelul care îl servise ieșea din când în când de după ușile batante care duceau spre bucătărie, să vadă dacă mai dorea ceva sau dacă au mai apărut mușterii. Își consulta telefonul, cum făcea mereu, cu o mână, cu cealaltă îndesa rar în gură. A sunat-o pe șefa *Știrilor,* i-a spus că era la doi pași, avea să vină curând, se oprise să îmbuce ceva. Amabilă cum o știa, i-a cerut să nu stea la masa aia până seara, că lumea fierbe. A lăsat-o să creadă

că e grozavă, așa cum îi făcea ei plăcere, și că lumea ar înțepeni dacă n-ar exista indicațiile ei.

Când au oprit lângă trotuar și s-au dat jos din automobilul obosit, sfidând ploaia cu capetele descoperite, ca niște bărbați adevărați, trecuți prin multe, și privind insistent spre local, a fost sigur că veniseră după el. L-a recunoscut pe loc pe tipul lângă care stătuse în timpul zborului, lepădase doar punga cu alune prăjite în vreo pubelă sau o uitase pe scaunul din avion. Mergea cu o jumătate de pas în spatele celuilalt, care părea șef, în orice caz un bărbat mai voinic, cu o față plină de riduri, fusese bătută zdravăn de vânturi. Dacă era polițist, anchetase mult în stradă, pe orice vreme.

Veniseră fără tam-tam, fără girofar, fără uniforme sau pistoale la vedere, nu voiau să atragă atenția, nici să sperie pe cineva. Poate o făceau în felul ăsta pentru că el era reprezentantul celui mai puternic post de televiziune și dacă greșeau ceva ar fi fost zburați din funcții de ministrul căruia mai mult ca sigur i-ar fi spus ceva vreun coleg de guvern, la rugămintea sau indignarea patronului de televiziune care se știa cu toată lumea. Mai degrabă credea că nu erau siguri pe ei, bâjbâiau, mergeau la intimidare, poate trag lozul cel mare, poate face el vreo prostie și calcă pe bec și atunci ei au mână liberă să-l încătușeze și chiar mai rău. N-avea de gând să calce pe bec.

O clipă i-a trecut prin minte s-o șteargă, probabil mai exista o ieșire, era lege, dar habar n-avea drumul pe acolo. S-a răzgândit în clipa următoare, n-avea motive să fugă și oricum l-ar fi prins în altă parte a orașului și atunci l-ar fi priponit instantaneu, măcar să-l întrebe de ce fuge. Mai bine stătea să vadă ce vor. Și-a cântărit șansele: zero. Dacă ieșea cu scandal, tinerii zgribuliți n-ar fi sărit în ajutorul lui, iar dacă ei le-ar fi fluturat vreo legitimație i-ar fi fixat în scaune pentru toată ziua. Zdrahonii erau cât se poate de calmi pentru că știau asta. Iar el știa că n-avea cum să fugă.

A avut o intuiție despre ce se va întâmpla când i-a văzut intrând prea hotărâți pe ușa localului, nu păreau oameni care să se oprească acolo nici să bea, nici să mănânce, ar fi ales mai degrabă o cârciumă zgomotoasă, înecată în iz de bere, în care mușteriii să se calce pe picioare. L-a surprins că lucrau atât de la vedere: bărbatul cu alunele îl însoțise la Timișoara, să nu-l scape din ochi,

îl urmărise la întoarcere prin București, până i se alăturase colegul, însemna că pentru ei era o urgență. Să nu-l piardă, sigur fuseseră presiuni să obțină în avion locul de lângă el, pe care și-l rezervase cine știe ce ghinionist.

Față Ridată a dus două degete la tâmplă, ca și cum l-ar fi salutat, dar de fapt și-a șters firul de apă ce i se scurgea din păr. S-au așezat cu tupeu, tacticos, fără să-l întrebe dacă îi primește la masă, și-ar fi răcit gura de pomană dacă le-ar fi spus că sunt locuri berechet la alte mese. Știa răspunsul. Nici măcar bună ziua n-au spus, de parcă era de la sine înțeles cine sunt și abia se despărțiseră. Tinerelul care reapăruse de după ușa batantă spre bucătăria din spate l-a întrebat din priviri dacă să intervină, i-a făcut semn că totul e în regulă.

Îi privea pe rând, zâmbind strâmb, în timp ce-și savura cât putea de lent omleta cu bacon din belșug, cu mari înghițituri de ceai. S-au crispat când i-a făcut semn tinerelului să vină la masă, dar îl chemase să-i mai aducă o stacană cu ceai. A profitat și i-a întrebat ce vor să comande, s-au fâstâcit, o bere, a cerut Alunarul, o apă, a șoptit Față Ridată, sunt cu mașina.

— Unii mănâncă mai lent, a spus el, să destindă atmosfera.

N-au comentat în niciun fel.

Învățase un fapt simplu: umple-ți gura și mestecă încet, dacă n-ai nimic de spus sau vrei să treacă tensiunea.

Aștepta ca ei să deschidă gura. Păreau surprinși că nu se ridică să fugă, nici nu se revoltă, nici nu le cere să se care. Era un om prea normal și de regulă ei nu prea aveau de-a face cu oameni normali.

— Presupun că știți cine suntem, a zis într-un sfârșit Față Ridată.

— Nu prea, a făcut el pe prostul.

— O să mergeți cu noi. Mai bine nu vă împotriviți.

— Sunt arestat?

— Nu. Doar o reținere. Niște întrebări.

— Pot să-mi termin măcar masa? N-am mâncat nici măcar o alună pe ziua de azi.

Față Ridată nu știa la ce se referea, dar a încuviințat. Aveau timp.

Își știau lecția. Vorbeau și se purtau ca din manual, n-avea replică. Pentru că era evident că nu protestează și

nu se împotrivește, au scăzut tonul după primele vorbe, de parcă ar fi fost niște cunoștințe care se revăd și se pregătesc de o discuție lungă în care să depene prin ce trecuseră, după momentul inițial de surpriză.

— Nu sunt foarte sigur că sunteți cine spuneți că sunteți, a zis, calm, mai mult să-i provoace, oprindu-se pentru trei clipe din mestecat.

— N-am spus, a clămpănit Față Ridată.

— Rău faci! a zis aproape în același timp cel care mâncase un kil de alune. Îi mirosea și acum răsuflarea.

Colegul lui l-a făcut să tacă, punându-i o mână pe braț. Apoi a scos o legitimație din buzunar pe care scria Poliția Română și încă niște chestii. A reușit să vadă că Față Ridată era inspector și-l chema Vlad Moacă, înainte să vâre grăbit legitimația în buzunar, ca un prestidigitator. I se potrivea numele, mai ales cu fotografia din care se holba. Nu era nevoie să mai vadă legitimația celuilalt, obținuse destul. Dar alunarul se grăbise să-i vâre și el sub ochi o legitimație și-i zări cu coada ochiului numele; Sofian Iosipescu. Nu i se potrivea deloc un nume sofisticat, prefera să-i zică Alunarul.

Se gândea că sigur aveau și arme, chiar dacă nu erau la vedere, sau măcar Față Ridată avea una.

— De ce ar trebui să merg cu voi? a întrebat.

— Ești reținut pentru crima de la Timișoara, a spus.

— Nu arestat?

— Nu încă, a spus față ridată.

— O să fii și arestat, s-a grăbit să adauge Alunarul.

Față Ridată l-a potolit imediat.

— Ce crimă? a întrebat din nou.

O clipă i-a trecut prin minte că asta ar fi trebuit să-i fie prima întrebare, dar părea că celor doi nu le păsa. Aveau un scenariu.

— Doar știi. Manole Coleașcă.

N-a tresărit la auzul numelui, a rămas doar cu furculița în aer, de parcă s-ar fi gândit unde mai auzise numele ăsta, pe urmă a continuat să mănânce. Manole Coleașcă era omul pentru care se dusese la Timișoara, să-i dea dovezile ce-i lipseau anchetei. Dacă era adevărat că-l omorâseră însemna că erau de mult pe urmele lui și treaba se-mpuțise la culme. Sau erau și pe urmele lui Manole și pe ale lui. Iar dacă nu știuseră unde se ascundea bărbatul, el, Sorin Năstase era vinovat până la cer că-i dusese în bârlogul lui să-i facă felul. Nu găsea

niciun motiv să creadă că blufau și că doar voiau să-i vadă reacția la vestea morții aceluia. S-a gândit că individul ar fi putut fi ucis doar de niște interlopi, sau oamenii lui Fluieraș, nu înțelegea ce căuta poliția atât de repede pe fir. Doar dacă era mână-n mână cu făptașul, iar asta însemna că era groasă rău pentru el. Nu era momentul să întrebe prea multe.

— Și ce treabă aș avea eu cu Manole Coleașcă ăsta? a spus în schimb.

Trebuia să reacționeze în vreun fel.

— Păi, poate o să ne spui.

— Mai ales de ce trebuia să moară, a zis apăsat Alunarul. Era un tip grăbit și colegul lui inspector i-a aruncat din nou o privire mustrătoare, dar nu i-a mai atins brațul, se plictisise s-o facă.

— Ce zici de ce-ai făcut la Timișoara?

Nu i-a răspuns, deși Față Ridată l-a privit lung și era pe punctul să se-nfurie sau să-i spună că are dreptul să nu declare nimic, dar tot se va întoarce împotriva lui. Citise și el destule și-l învățaseră câțiva avocați cam ce anume se întâmpla în situații dintr-astea. E bine să nu le faci jocul, îl sfătuiseră. Dacă spui ceva există riscul să fii înțeles greșit, poate chiar pe dos, și chestia asta să te incrimineze. Tăcerea e sfântă. Tăcerea îl înfurie pe polițist, care scapă hățurile, dacă e vreun nărăvaș sau n-are experiență. Habar n-avea cum erau cei din fața lui, mai degrabă aveau experiență, dar n-avea de gând să le dea satisfacție. A tăcut. Firește că s-au înfuriat. Au dat să se ridice. Dar apucaseră să-i promită că-l lasă să mănânce și nu puteau să-și dea palme după cinci minute. Nici el nu putea întinde coarda.

— Îți ușurezi soarta dacă clarifici din timp, a mai spus Față Ridată, dar știa deja că vorbește în zadar.

A sorbit lung din a doua stacană de ceai, gândindu-se câte prostii făcuseră deja. Îl văzuse pe Manole, a doua oară, în dimineața acelei zile, de la el de acasă comandase un taxi până la aeroport, unde a sosit cu foarte puțin înaintea decolării. O oră de zbor și cam o oră prin București, până să se oprească să îmbuce ceva. Prin urmare, nu mai mult de trei ore cu totul. Adică în urmă cu trei ore Manole Coleașcă era în viață. Însemna că cineva intrase peste el îndată după plecarea lui și-i făcuse felul sau omul plecase de-acasă și-i făcuseră felul în altă parte. Vreo jumătate de oră, să zicem. Cum de l-au găsit atât de

repede, l-au identificat, au făcut legătura tocmai cu el și au transmis informațiile la București ca să-l salte într-un timp atât de scurt? Fuseseră mereu pe urmele lui? Prea cusut cu ață albă. Până și un avocat începător ar fi mirosit înscenarea.

Că îl urmăriseră și știau că fusese acolo era limpede ca bună ziua. Probabil și strânseseră amprente, să nu cumva să nege. Habar n-aveau pentru ce fusese acolo, poate bănuiau, dar dacă ar fi fost siguri l-ar fi înhățat pe loc, sau mai devreme chiar, l-ar fi căutat până la piele și nu l-ar fi lăsat până n-ar fi obținut ce voiau.

Arestarea pentru crimă e o treabă serioasă. Nu te joci. Chiar dacă la mijloc e o făcătură. Dacă aduceau dovezi, fie ele și măsluite, putea să înfunde pușcăria, trecea o veșnicie până să le demonteze înscenarea. Adio meserie, familie, viitor!

L-au urmărit atent cât de tacticos plătea cu cardul, lăsându-i tinerelului bacșișul cuvenit în bani gheață. S-a gândit că s-or fi întrebând cum de era atât de calm, doar abia ce-i spuseseră că poate fi acuzat de crimă, ce altceva însemna cererea lor să-i însoțească. Sigur își ziceau că nu era atât de naiv încât să creadă că oamenii aflați în miezul anchetei lui nu aveau de gând să vină după el, într-un fel sau altul. Chiar prezența celor doi polițiști însemna că oamenii aceia puteau mișca rotițe însemnate ale statului pentru care el nu era decât o muscă, un CNP.

Nu i-au pus cătușe, nu voiau scandal, nici să atragă atenția cuiva. Oare se temeau să nu-l recunoască vreunul care-l văzuse la televizor? Să nu iasă povestea în presă, înainte să-și rezolve ei treburile?

S-au ridicat aproape simultan și au ieșit în ploaie. Nu era doar ploaie, erau și atâția nori groși și negri lăsați peste oraș că părea că se întunecase. De mult nu mai fusese o vreme atât de afurisită. Zdrahonii care voiau să se dea bărbați în stare să înfrunte orice făceau cu greu față. Ar fi vrut ca el să se miște mai repede și să plece naibii, să-l dea în primire altcuiva care să știe ce să facă cu el. Asta era, și-a zis: habar n-aveau de unde să-l apuce și ce să facă cu el. Doar îndeplineau ordine care nu fuseseră explicate.

L-au flancat până la mașina lor. I-au spus s-o lase acolo pe a lui, să trimită pe cineva s-o ducă la redacție. Deci chiar știau cine era. În cei douăzeci de pași până la mașină se udase până la piele. Lor părea să nu le pese. Au

deschis portierele și Alunarul l-a împins cu șoldul pe bancheta din spate, după ce-i apăsase profesionist capul. Sărea în ochi că mai făcuse treaba asta de sute de ori. A trântit ușa și s-a urcat în fața lui. Vlad Moacă s-a așezat la volan. Își aruncase rucsacul lângă el. Era singur pe toată bancheta. A răsuflat ușurat, avea, totuși, noroc.

Erau atât de siguri că nu le iese din cuvânt, că niciunul nu s-a întors spre el o clipă tot drumul. Moacă, doar, îi arunca uneori o privire în oglinda retrovizoare. Nu citea nimic în privirea aceea. Ar fi putut încerca să deschidă portiera, poate n-o încuiaseră, și să sară din mașină. Și mai departe, ce-ar fi făcut? Știau că nu-i atât de prost și de asta erau relaxați.

Au demarat repede. Nu știa la ce secție îl vor duce, sigur n-avea multe minute la dispoziție. Nici măcar nu era convins cu totul că sunt polițiști adevărați. Puteau fi deghizați sau puteau aparține cine știe cărui serviciu care colabora cu poliția, dar lucra la ordinele cine știe cui. Îl puteau duce oriunde. A alungat repede gândul, nu trebuia să se panicheze, sigur nu era subiectul unei răpiri, ar fi făcut-o altfel, l-ar fi drogat sau amețit sau i-ar fi pus o glugă pe cap sau l-ar fi împins într-o mașină cu geamuri fumurii, să nu vadă cei de-afară nimic. Înaintau în trafic normal, oprindu-se la semafoare, nu puseseră sirena, poate nici nu aveau, voiau să pară niște trecători oarecare.

Avusese noroc că nu-l percheziționaseră și nu-i luaseră telefonul. Trebuia să se miște repede. A vârât mâna în buzunar, a pipăit telefonul și-a apăsat codul de urgență. Era prima oară când îl acționa, habar n-avea dacă o să funcționeze.

Făcuseră planul cu doi ani în urmă, el, împreună cu șefa *Știrilor* și serviciul juridic al televiziunii, după ce îl băgaseră în spital că-i călcase pe coadă pe unii prea mari. Adică îi introduseseră în telefonul mobil o aplicație, era suficient să apese # și se declanșa alarma. Îi puseseră semnul pe ecran, în colțul din stânga sus, să-l nimerească fără efort în orice condiții, chiar și când nu vedea sau era legat la ochi și nu putea scoate o vorbă. Și să nu-și dea nimeni seama. Ca un fel de cod roșu. N-a întrebat niciodată cum reușiseră, se ruga doar să nu fie nevoie să apese codul. Dar venise momentul s-o facă.

De partea cealaltă, șefa primea semnalul și simultan un om de încredere de la poliție, care punea imediat telefonul sub observație. Îl găseau și dacă fusese închis

între timp. N-ar fi putut spune mai mult, adică cum de acționau după semnalul lui, sigur vreun protocol cu compania de telefonie foarte util poliției să dea de urma infractorilor prea inteligenți. I-au spus că e bine să nu știe prea multe. Poate nimerea pe mâna unora care se pricepeau să stoarcă informații și sigur n-ar fi rezistat să nu spună tot ce știa, în caz că ar fi știut.

Nu apăsase niciodată în doi ani semnul #, nu fusese nevoie. Acum avusese noroc că nu-i luaseră telefonul. Apăsase # înainte să ajungă la secția de poliție. Era curios în cât timp or să dea de el. Își închipuia că e un proces dificil. Doar cineva mare din poliție sau un anumit serviciu ar fi putut declanșa căutarea lui. Compania de telefonie ar fi fost obligată, urmare a cine știe ce protocoale, să caute numărul. Putea să dureze. Prin triangulații repetate ar fi ajuns la locul unde se afla telefonul și, eventual, s-ar fi aflat și el. Își închipuia că mai multe ceasuri ar fi fost intervalul cel mai potrivit. Spera ca ei să-i întreacă așteptările.

Până atunci, au ajuns pe un drum scurt la o secție de poliție pe care n-o știa. Asfaltul lucea sub ploaia care se încăpățâna să cadă, se formaseră bălți, era un râu de la un trotuar la celălalt, gurile de canal nu făceau față, ca întotdeauna, poveste veche, trecătorii țopăiau străduindu-se să sară peste bălțile prea mari. Un întreg spectacol, văzut prin geamul mașinii.

I se strânsese inima, deși era trecut prin multe. Era prima oară când era reținut. Putea fi ușor arestat, depindea de ce dovezi îi duceau procurorului. Era convins că n-aveau încă vreuna, l-ar fi priponit deja, dar sigur n-ar fi fost primul caz în care ar fi tărăgănat lucrurile până ar fi reușit s-o facă. Nu prea era în situația să se împotrivească. Fusese acolo, se întâlnise cu omul. Care murise de moarte bună sau fusese ucis. Poate știau și că se întâlnise de două ori cu el. Că nu-l ucisese, spunea doar el. Era cuvântul lui împotriva cuvântului lor, depindea pe ce se sprijinea acesta.

Dacă mesajul de pe telefon nu ajungea la timp sau nu stârnea furtuna așteptată, risca să-și petreacă noaptea alături de cine știe ce borfași.

A ieșit cu greu din mașină, cu spatele, trăgând după el rucsacul.

— De ce mă-sa nu ți-ai lăsat bagajul în mașina ta? s-a răstit Alunarul.

— M-ați lăsat? M-ați târât imediat în hârbul vostru.

— Ia, știi!? Ai grijă cum vorbești. Nu toată lumea are bani de BMW.

Erau la curent și cu asta. Îi plăcea să conducă și-i plăceau mașinile puternice. Câștiga destul cât să-și facă cheful, să ia un credit pentru o mașină germană ca lumea. O convinsese și pe șefa *Ştirilor* să-și cumpere una la fel.

Nu le-a răspuns. Învățase că e o greșeală să răspunzi unor frustrați, nu te uită niciodată.

Au intrat pe un hol lung, unde cei doi păreau să fie cunoscuți, dar nimeni n-a căzut în fund că apăruseră ei. Erau plevușcă. Câțiva lucrau la calculatoare sau urmăreau ceva pe ecrane, nu era sigur. Nici n-au ridicat privirile. Toți aveau uniforme. Deci chiar erau polițiști. Față Ridată a cerut o cheie, au mers pe un coridor și a deschis o ușă.

L-au lăsat singur într-o încăpere austeră, cu o masă în mijloc și două scaune. Părea mai degrabă o cameră de interogatoriu decât una de arest, dar nu venea nimeni să-l ia la întrebări. Nici nu-l puseseră să-și golească buzunarele într-o pungă de hârtie la intrare. Așteptau probabil o hotărâre a cuiva mai mare, dacă să-l închidă în arestul secției sau să-l ducă direct la procuror și acela să decidă. Probabil încă n-aveau ce-i spune procurorului. S-a gândit că nu veniseră încă dovezile de la Timișoara și pe vorbe niciun procuror nu le-ar fi făcut pe plac. Indecizia lor a fost norocul lui.

A trântit rucsacul pe masă. Era sigur că-l urmăresc de undeva, din spatele unui perete sau pe un ecran conectat la o cameră video. Nu văzuse vreo cameră în prima clipă, dar era sigur că există și s-a gândit că e mai bine să n-o caute cu privirea, chiar să le dea impresia că e naiv sau că puțin îi pasă. Din același motiv și-a reprimat și tentația să deschidă rucsacul să vadă dacă mai are pachetul de țigări doar pe jumătate plin. Firește că nu trebuia să-și facă griji, n-avea unde să fi dispărut, era tot acolo, nu mai deschisese rucsacul de la controlul bagajelor, pe aeroportul timișorean.

În pachetul de țigări era și o brichetă cu gaz uzată, cum sunt milioane, miliarde în lume. Iar în ea Manole Coleașcă vârâse un stick. Lui nu i-ar fi trecut prin cap să demonteze prăpădita aia de brichetă să vadă dacă n-ascunde vreun stick. Spera să nu le treacă nici altora. Nici măcar nu s-a uitat la rucsac, după ce l-a trântit pe masă.

S-a gândit doar la cât timp mai are până să fie dus în fața procurorului.

Dacă.

Și unde are să lase atunci rucsacul.

Era ud leoarcă și i se făcuse frig. Se stăpânea să nu tremure și își cuprinsese ambii umeri cu brațele. Ar mai fi băut un ceai, dar n-avea cui să i-l ceară.

Trecuseră vreo două ore și ușa s-a deschis cu zgomot și au intrat Față Ridată și un alt bărbat pe care nu-l mai văzuse în viața lui. Acesta întrebă:

— Domnul Sorin Năstase?

A dat din cap.

— Mergeți cu mine, a spus.

Față Ridată s-a dat la o parte din drum, uitându-se cât de crunt putea. Lui Sorin Năstase nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

Asta a fost tot.

2.

Era liber.

Bărbatul care îl scosese din arest s-a recomandat drept avocatul lui, și-a spus și numele, unul complicat, nu l-a înțeles, Ghiță Numaiștiucum și l-a uitat pe loc. Nici când l-a revăzut, o singură dată, nu l-a întrebat de nume nici pe el, nici pe altcineva.

S-au dus să-și ridice mașina.

Între timp, ploaia devenise o pânză deasă de apă întinsă peste orașul care-și aprinsese luminile de seară. Avocatul avea o umbrelă uriașă, neagră, englezească, dar Sorin n-a ținut să-l acopere și pe el. Nu-l mai speria ploaia.

Până au ajuns la mașina lui, parcată în apropierea localului de unde fusese ridicat, avocatul i-a spus că-și poate relua treaba ca până atunci, doar că-l vor chema din nou la poliție, unde să nu cumva să se ducă neînsoțit de el. Nu l-a întrebat ce interdicții are, nici nu știa ce să-l întrebe. Una era ce citise prin romane sau văzuse prin filme, alta ce se petrecea în realitate. Avocatul nu plătise nicio cauțiune, pentru că lucrurile n-ajunseseră acolo, acționase foarte repede. N-ajunsese nici la procuror, darămite la judecător.

Era un norocos. Deocamdată. Probabil polițiștii n-aveau încă vreo probă, de nu s-au putut împotrivi eliberării lui, nu le venise nimic de la Timișoara. Nu-l puteau reține pe vorbe.

Sigur cei doi polițiști pe care avocatul îi lovise peste degete aveau să urle că le fuseseră sfărâmate și tot sistemul trebuie să sară să-i apere. Avocatul îi mai spuse că se vor da peste cap să aducă dovezile crimei. Poate chiar în noaptea aceea.

— Ai vreo legătură?

— Glumești? a replicat Sorin Năstase.

Erau de-o seamă, își zisese că-l putea tutui. Avocatul a zâmbit, dar Sorin a înțeles din privirea lui că pierduse măcar o jumătate de punct. Adică îl socotea un arogant gata să tutuiască pe oricine pentru că avea funcția pe care o avea la cea mai puternică televiziune, era destul de cunoscut și ca atare socotea că se poate bate pe burtă cu toată lumea. Iar în istoria lui relativ recentă se afla un episod în care fusese victimă și obținuse popularitate și un premiu. Sorin Năstase presupunea că avocatul se interesase ca lumea, când fusese chemat să-l scoată din gura lupului sau i se pusese în față CV-ul ziaristului până la grădiniță. Știa tot, inclusiv de episodul în care fusese făcut de râs de nevastă-sa. Dar asta nu conta. Și-ar fi răcit gura de pomană să încerce să-l convingă de altceva.

— Cu crima n-am nicio legătură, a precizat Sorin Năstase, cu povestea, da.

— Va trebui să-mi spui totul. Mâine la prima oră ar fi cel mai bine, să te las să-ți revii. Dar mă tem că e riscant. În noaptea asta se vor da peste cap să te găbjească. Și poate la prima oră să te cheme și să fiu nevoit să acționez. Până atunci, e bine să știu. Prin urmare e mai bine să te descarci în seara asta.

Sorin Năstase presupunea că așa va fi.

Avocatul a mai spus că e de preferat să nu părăsească orașul, să rămână sub privirile tuturor. Sau, dacă trebuie neapărat s-o facă, să-l anunțe pe el, ca să negocieze. Sorin Năstase l-a asigurat că n-are de gând să plece până nu-i dă el cale liberă. Abia venise de la Timișoara, unde mama mă-sii să se ducă?

Avocatul a ridicat din umeri. Nu știa, nu era treaba lui.

Era omul vorbelor puține în relațiile cu clienții, un tip eficient. Sorin Năstase a trecut în mașina proprie și a

oprit în parcarea redacției. Mașina avocatului îl urmase și a tras alături.

În redacție era agitația de fiecare seară de dinaintea știrilor în direct, nimeni nu-i băga în seamă, nimeni nu știa de fapt nimic din ce se întâmplase, doar șefa i-a privit atent, de parcă ar fi vrut să descopere dacă nu-l însemnaseră cei de la poliție și e ceva contagios.

A dat din cap către avocat, se știau.

— Găsește-ți de lucru două ore, i-a zis lui Sorin Năstase. Pe urmă discutăm.

Avea, prin urmare, două ore de vorbit cu avocatul. Ce credea el că-i poate spune nu-i lua niciun sfert de oră. A descoperit că două ore de-abia îi ajungeau, după fiecare frază, pe care o întorcea pe toate părțile, avocatul avea ceva de întrebat, de cerut lămuriri, de obținut precizări. Grea meserie.

3.

Se retrăseseră în camera de consiliu, în care se țineau ședințele de sumar. Un perete era plin de ecrane fixate pe transmisiunile tuturor televiziunilor de știri românești, dar și ale multora din lume. Mergeau încontinuu, zi și noapte. Și echipele de noapte au nevoie de informații, înainte de ora 7 dimineața sunt pregătite demult calupurile cu știri.

Era suficient să-ți arunci un ochi pe peretele de ecrane și aflai cum a mai înnebunit lumea, ce s-a mai petrecut în ziua aceea.

Acum întorceau pe toate fețele chemarea la DNA a lui Vasile Condălău, șef de județ, parlamentar și membru influent al partidului aflat la putere. Doar ministru nu fusese, gurile rele spuneau că nu l-ar fi acceptat președintele, dar destui știau că atârnau prea mult afacerile în care se vârâse și care-i mâncau tot timpul. Și care miroseau de la o poștă a corupție. Imaginile erau puține, declarațiile și mai puține. Omul nu scosese o vorbă când ieșise de la DNA, avocatul lui bălmăjea că e o anchetă în desfășurare și nu poate spune nimic, în schimb analiștii de toate culorile nu mai știau cum să întoarcă pe toate părțile ce a fost și ce n-a fost. Cineva care deschidea atunci televizorul nu înțelegea nimic.

Ancheta la care lucra Sorin Năstase era despre omul lui de sprijin, sau de casă, Fane Fluieraș, care îi fusese alături și pe vremea când era simplu milițian, adică în timpul fostului regim, și care-și vârâse mâinile până la cot în averea statului, umplându-l de bani și pe șeful lui, în schimbul protecției. Descoperiseră asta și el și toți care mai anchetaseră afacerile lui Fluieraș. Sorin Năstase era doar primul care își ilustra ancheta cu imagini filmate, iar asta stârnise vâlvă, pentru că omul nu mai putea nega totul ca până atunci și striga degeaba că e urmărit de adversarii politici care plătesc presa de scandal. Inevitabil, toate se aflau atât de aproape de marele parlamentar, încât până și aerul tremura de încordare iar Sorin Năstase ar fi fost prea naiv să nu fie sigur că pe urmele lui fuseseră trimiși hăitași. Atât de mulți, că nimeni nu-i putea număra.

Umblase de năuc să găsească surse care să-i spună câte ceva sau să-i confirme ce aflase deja. În televiziune nu e ca în presa scrisă, unde scrii ce vezi, ce afli, cu dovezi sau supoziții. Și, dacă vrei, mai adaugi ce comentarii îți trec prin cap. În televiziune ai nevoie de imagini care să-ți ilustreze vorbele, ele conving, și uneori e neînchipuit de greu să le obții, întâmpini piedici cu carul.

Fusese o nebunie cu filmarea, n-avea nimeni curajul să se bage, de când vreo doi o luaseră pe coajă, fugăriți de niște hăndrălăi cu bâte și câini scăpați din lesă. Sorin Năstase depusese o plângere care se pierduse prin cine știe ce sertar. N-o mai trimisese și pe a doua.

Îl avusese alături pe Matei, operatorul pe care-l credea cel mai bun, se întorsese de la Cluj unde stătuse un an în preajma bunicii care-l crescuse, cât agonizase, și pe urmă i se părea înfiorător să mai trăiască în orașul pe care-l adora, așa că Sorin Năstase îl adusese la București după ce-i telefonase într-o noapte și-i percepuse disperarea.

— Oi fi eu ardelean care se mișcă mai încet, dar când e vorba să fiu pe fază, d-apăi sunt, și-ți fac treabă faină, îi spusese.

Mic de statură, îndesat, cu bărbuță roșcată și vorba repezită, fusese operatorul adorat al Ilenei Caragea, colega ce făcuse minuni în deplasarea din Spania. Se înțelegeau greu, avea idei fixe, voia să filmeze în cele mai dificile situații, nu se temea de nimic, or să mă bată?

întreba, o să dau și eu, mă pricep, or să-mi dea în cap? e motiv să-i bage poliția la zdup. Încă mai credea în poliție. Avea și noroc, scăpa teafăr din toate aiurelile în care se vâra.

Umbla mereu îmbrăcat cu niște blugi groși strânși pe picior, semănau cu ițarii, și bocanci înalți, se vâra prin toate noroaiele, nu-i păsa. Când îi arăta ce filmase, Sorin Năstase nu mai scotea o vorbă. Dacă ar fi vrut să facă film și nu presă, ar fi ajuns mare, premiat la cine știe ce festival faimos, cum se întâmplase cu reportajul din Tibet, elogiat prin California și care-l entuziasmase pe Al Core. În Himalaya înțelesese pe loc că ce filmează el e unic, îi înregistrase de la mare distanță pe grănicerii chinezi împușcând tibetani care traversau, în ciuda interdicțiilor, munții înzăpeziți să ajungă la Dalai Lama.

De câteva ori Sorin Năstase își continuase ancheta doar la insistențele lui, când se întâmpla să fie descurajat la culme, Matei trântea câte-o înjurătură ardelenească de care nu-l credea în stare și pleca mai departe. Îl urma, ca un supus. Cu el strânsese material după care jinduiau și oficialii care ar fi vrut să-l înfunde pe Fane Fluieraș. Apucase să difuzeze o primă parte a anchetei, stârnind interes.

Fluieraș deținuse la începutul anilor ’90, când nimic nu era așezat pe baze firești și orice șmecheraș lucra după mintea lui, zicând că face legea, două afaceri care îi aduseseră bănet cât nu se aștepta. Improvizații, nu afaceri. Deschisese o cârciumă în satul de lângă Dunăre al soției și, văzând cât de însetată e lumea, se extinsese în alte două sate vecine. În astea două, nici măcar nu găsise vreun local de cârciumă, vindea bere la halbă la fereastra camerelor de la drum ale unor case pe care le închiriase pe nimic.

Intrase în afaceri cu o Dacie roșie moștenită de la părinți și câteva bunuri casnice puse gaj, împreună cu un partener care avea un Aro, mașină ca ea nu mai exista pe vremea aceea, rezistentă la toate hârtoapele, cărau cu ea marfa în toate părțile și oricare ar fi fost anotimpul. Partenerul ăsta se chema Vasile Neam, dar lumea-i zicea Soarbe-zeamă, habar n-avea de ce, poate pentru că se ținea departe de tării.

Puseseră mâna pe o stație de autobuz din centrul unuia dintre sate, un schelet de fier și geamuri deschise

pe toate părțile, ca un cub, destul de încăpător, abia construit și lăsat de izbeliște pentru că de-abia mai treceau ratele spre orașul cel mai apropiat. Chipurile n-aveau benzină. L-au transformat în cârciumă, vindeau la toate ferestrele cărora le puseseră geamuri, de jur împrejur, bere la halbă, coniac și alte spirtoase. Oamenii însetați beau în picioare sau la câteva mese improvizate sub o copertină, erau încântați că nu ședeau la coadă și erau serviți pe loc, botezaseră crâșma „La geamuri”. Patru geamuri, patru vânzători, plătiți la negru, cine să demonstreze că nu-i erau rude lui Fluieraș, cum susținea acesta? Erau zile când se aduna atâta lume, că părea omor. Veneau de la târguri, de la muncă, de la câmp, se opreau la „geamuri” și puneau țara la cale.

Și-l aminteau încă pe acest Fluieraș, subțire și cărând neobosit marfa de colo-colo, murdar tot, părea să n-aibă somn, erau convinși c-o s-ajungă departe.

Neașteptat de repede Fluieraș și Soarbe-zeamă au strâns destul bănet să preia un hotel de care statul voia să se descotorosească și mai multe restaurante în locație, după care s-au făcut stăpâni peste ele. Când se înregistrase la Registrul Comerțului, Fluieraș mai trecuse un nume lângă al lui, nu era Soarbe-zeamă, dar nimeni n-a insistat să afle, și-au zis c-o fi fost vreo rudă care-l sprijinea din umbră și nu vrea să iasă în față să nu-l cotonogească nevasta că s-a pus pe afaceri.

În vreo doi ani, nu mai știa nimeni câte baruri deschisese, aproape în toate satele din județ, mai găsise stații de autobuz aproape părăsite și bufeturi comunale cu administratori prea leneși să-și aducă singuri marfă, așteptau s-o facă statul, dar statul se puturoșise și el. Era floare la ureche pentru Fluieraș să aducă marfă și în câteva luni să preia și gestiunea. Obținea locații de gestiune una după alta. Adică închiria totul, prelua câte o unitate comercială cu angajați și bunuri de inventar, nici nu trebuia să-și mai bată capul să caute oameni de lucru. Pândea momentul în care să cumpere totul pe un preț de nimic, cei care dețineau locația în gestiune aveau prioritate la cumpărare, așa suna legea. Iar criteriile impuse prin documentele oficiale puteau fi schimbate, negociate sau ignorate fără nicio problemă. Condițiile rămâneau pe hârtie.

În toate bodegile acelea instalase păcănele, jocuri electronice, biliard, altora le alipise depozite de marfa,

unde puteai cumpăra orice. Deschisese și o discotecă în aer liber, în serile de vară se strângea tineretul buluc. Angajase câțiva bodyguarzi, de fapt niște bătăuși de-ai locului cărora le știau toți de frică și reușise să aibă liniște. Poliția îl felicitase și-l dădea de exemplu. S-a aflat repede că toți inspectorii-șefi din poliție aveau masa lor unde se adunau mai toate serile, nimeni n-a știut vreodată dacă plăteau ce consumau.

Cam atunci s-a descotorosit de Soarbe-zeamă, cică s-ar fi certat de la o amendă dată de polițiști pentru condus în stare de ebrietate, Fluieraș le-ar fi ținut partea, dar nimic nu e sigur. Cei care-i știau mai bine erau cât se poate de surprinși, nu-l văzuseră pe Soarbe-zeamă ducând vreodată paharul de tărie la gură, dar s-au gândit că poate se dăduse omul în sfârșit pe brazdă, dacă tot era coproprietar la atâtea cârciumi. Se retrăsese când era afacerea în toi, nici măcar nu mai avea celebrul ARO, se făcuse praf prin atâtea hârtoape. Unii spuneau că Fluieraș i-ar fi dat o sumă să rămână în satul lui și să tacă, alții că-l speriase cu un dosar cu nu știu ce făcuse cu ani mai devreme și nu voia să se afle și s-a retras singur. Adevărul era că Fane Fluieraș trăsese una dintre firmele mari pe linie moartă, nu mai erau câștiguri, nu mai avea ce împărți. Apoi își mutase pe rând cârciumile risipite prin sate sub oblăduirea unei singure firme noi, la care era unic acționar. Peste noapte, i-a fost simplu să scape de Soarbe-zeamă. Erau destui cei care nu credeau nici una, nici alta, erau convinși că pe Fane Fluieraș îl îndemnase cineva să facă cum făcuse și când l-au văzut tot mai des însoțit de Vasile Condălău, le-a căzut fisa și nici n-a fost greu să afle că era cel trecut la Registrul Comerțului. Condălău n-avea în cap decât politică și începuse să se cațere pe scară. Și atunci toți și-au zis că și viitorul lui Fane Fluieraș e asigurat.

Toate astea păreau chestii din preistorie, nu mai interesau pe nimeni, gura lumii era slobodă. I-a fost ușor lui Sorin Năstase să filmeze casele în care Fluieraș vânduse bere la ferestre, crâșma „La geamuri”, părăsită și ajunsă un schelet de bare de fier ruginite între care se strânseseră gunoaie și rahați, chiar și hotelul de pe malul fluviului în care nimeni nu mai investise un ban și n-avea vreun paznic să-i interzică să se apropie, până și palatul pe care Fluieraș și-l construise în acele vremuri eroice la intersecția a trei străzi, înconjurat de ziduri de beton mai

înalte de statul unui om voinic, și în care mai locuiau acum niște rude sărace. Oricum, de vestigiile preistoriei nu se interesa nimeni.

Când l-a descoperit, într-o curte cu nimic mai brează decât ale vecinilor, udând câteva răsaduri de ridichi, și i-a cerut să-i spună cum îl lăsase Fluieraș cu buza umflată, Soarbe-zeamă i-a zis ferm că nu-i poate povesti nimic, că treaba e moartă și-ngropată. Nu pot să vorbesc, nu mi-ar face bine, mai spusese. „N-am timp și nici nu-mi place să discut despre lucrurile astea. Eu sunt țăran, am un solar și sunt ocupat.” Dar Matei nu fusese cu Sorin Năstase la acea întâlnire, vorbele astea nu fuseseră înregistrate. N-avea să le mai spună vreodată.

— Vă ascult, l-a trezit din visare Ghiță Numaiștiucum.

Se pierduse după ce ascultase știrea despre audierea la DNA care nu spunea nimic nou. Sigur avocatul mai spusese ceva înainte, pur și simplu nu-l auzise.

Și-a întors fața spre el.

— La dispoziție, a zis.

Avocatul nici măcar n-a zâmbit, a început cu potopul de întrebări. În timp ce-i răspundea, Sorin Năstase se gândea că firma de avocatură la care lucra trebuie să fi fost încântată și probabil avea o leafa mult mai mare decât a lui. N-avea de gând s-o întrebe pe Șefa cât îi plătește Serviciul juridic, dar sigur firma lui îl trimisese pe bani grei. Era o posibilitate excelentă să storci cea mai tare televiziune din țară. Garantase probabil și succesul.

Nu i-a spus avocatului nimic din ce gândise, nu-l interesa. Pe avocat îl interesa doar ce făcuse în ultimele două zile, cu cine se întâlnise, de ce și ce discutase. Cât ținea minte, Sorin Năstase i-a spus, n-avea de ce să se ascundă, chiar dacă e lege să nu vorbești despre o anchetă jurnalistică în curs. Avocatul insista că i s-ar putea înscena ceva. Erau de acord amândoi, era posibil orice.

A vrut să știe cum îl cunoscuse pe Manole Coleașcă. Nu-l văzuse până în urmă cu două zile. Numele îi apăruse la un moment dat în anchetă, se întâlnise cu Fluieraș, îi fusese o vreme aproape, apoi dispăruse brusc, cum se întâmplase cu mai mulți. Sorin Năstase mersese pe urmele unor anchete făcute de alții, cu luni înainte, abandonate, din lene, prostie sau teamă. Descoperise ce

descoperiseră și alții înaintea lui și apoi drumul se înfunda, când începuse să primească sfaturi s-o lase baltă, dacă își vrea binele, amenințări de-a dreptul. Sigur se întâmplase la fel și cu cei care abandonaseră înaintea lui.

Oamenii ăia din istoria lui Fluieraș despre care nimeni nu mai știa nimic dispăruseră în ceață, dar numele lor trebuie să existe pe undeva, într-un spital, la o morgă, într-un sanatoriu de nebuni, într-un dosar de poliție sau într-o pușcărie. Nu trăiam într-o dictatură, ca oamenii să se evapore și să nu lase urme. Ghiță Numaiștiucum dădea din cap, părea că-și schimbase din nou părerea despre ziarist, nu mai era în ochii lui un ageamiu care nu știa în ce se băga. Adică încă mai era un ageamiu, dar începuse să-i descopere și ceva circumvoluțiuni pe creierașul ce îi păruse lis până atunci.

— Cum ai aflat de el? întrebă.

— De Manole Coleașcă? Poveste lungă.

Sorin Năstase i-a spus-o.

4.

Povestea de după preistorie, mai aproape de zilele noastre, era complicată, tenebroasă, greu de deslușit. Sorin Năstase descâlcise anevoie ce abia reușiseră să adune, fărâmitură lângă fărâmitură, cei care investigaseră înainte și abandonaseră descurajați.

Fuseseră vreo câțiva ani în care Fane Fluieraș păruse să stea în banca lui, fără să ițească prea mult capul. Lucrurile se desfășurau în subterane și, când au început să fie scoase la lumină, te luai cu mâinile de cap. Aproape că nu puteai să nu-l admiri: amestec de viclenie, inteligență și lipsă de scrupule. Cu un asemenea tupeu, era de mirare că nu se angajase în campanii electorale. Poate se temea că vor ieși la suprafață matrapazlâcuri care-l vor bloca definitiv. Sau poate o fi făcut-o, doar că omul aflat în văzul tuturor, candidatul, era altul, dar atât de docil că Fluieraș profita de parcă ar fi fost el alesul la urne.

Fane Fluieraș se gândise să preia destule dintre hotelurile, restaurantele și bazele de agrement care stăteau în paragină în județul lui, degradându-se, pe care statul le uitase. Făcuse planuri de salvare pentru fiecare și statul proprietar era imposibil să nu fie încântat că scapă

de o povară și se mai și alege cu un oarecare profit. Ministerul dăduse ordinul să se debaraseze de toate unitățile care nu aduceau vreun profit, pentru că nimeni nu era interesat. Dacă se prezenta cineva și le cerea, administratorii aplicau criteriile stabilite de minister. Dar, de fapt, nu mai respecta nimeni nici un criteriu, proprietățile dispăruseră peste noapte din mâna statului care nu primise nimic, nimeni nu-și mai amintea, după ani, ce făcuse, ce se întâmplase pas cu pas, știau că n-aveau cum să mai răspundă, deși se băteau cu pumnii în piept că sunt gata să apară în fața legii. Nimeni nu mai continua vreo investigație. Unui singur administrator îi scăpase că, dacă lucrurile trenau și nu se rezolvau peste noapte, Fane Fluieraș mergea direct la minister și ungea acolo pe cine trebuia. A spus-o o singură dată, pe urmă bombănea că nu-și mai aduce aminte nimic, a îmbătrânit, au trecut zece ani și mai bine și nu-l mai poate lua nimeni la rost. Toate treburile de care-l întrebau se prescriseseră demult. N-ar fi știut să spună ce însemna „se prescriseseră”, era o vorbă pe care o auzise. Boscorodea, privind speriat în jur, că nu mai sunt respectați bătrânii și ar fi bine ca ziariștii să înceteze cu hărțuiala.

Fane Fluieraș a vrut apoi să ajungă șef peste județ, înțelegând că adevărata putere se află în mâna unui asemenea om, pentru că ia deciziile, administrează bugetul, împarte contractele. A scris istoria cum s-a priceput mai bine: cu o zi înaintea votului, i-a urcat într-un autocar pe toți consilierii ca și el, niște sărăntoci speriați și îmbătați de prima lor funcție publică, i-a dus la un hotel de-al lui pe malul Dunării, i-a omenit cum nu li se mai întâmplase, le-a promis tuturor funcții, diverse posturi de directori prin administrația locală, mană cerească pentru cei mai mulți care de-abia își silabiseau semnăturile, și i-a convins să-l voteze, nu conta ce li se mai spusese până atunci de la partidele lor.

De a doua zi, trecea la afaceri în alt stil, numele lui nu mai apărea pe niciun act sau document, acționa numai prin interpuși. Numele îi dispare chiar și din firmele deținute până atunci, totul este cedat altora, oameni de încredere.

Din funcția pe care a deținut-o câțiva ani a reușit să privatizeze aproape tot ce avea un potențial în județul lui. Mai târziu, unii dintre cei care se întrebau cum de reușise aveau să constate că făcuse întocmai ca un om politic

ajuns pe primele pagini ale ziarelor, după ce reușise să se înscăuneze lider de partid. Dacă nu cumva acela se inspirase din faptele lui Fane Fluieraș, care avusese întâietate. Prima țintă majoră fusese o firmă care construia, repara și reabilita drumuri. Fane Fluieraș i-a redus drastic investițiile, din funcția deținută putea decide orice, firma avea din ce în ce mai puțin de lucru și valoarea ei s-a redus. În iarna grea care a urmat, Fluieraș a aruncat vina pe firmă pentru drumurile impracticabile din județ. Fără să știe adevărul, lumea s-a revoltat. Fluieraș a dat asaltul final după câteva luni. Era spre sfârșitul anului când a convocat o ședință de decizii, în care consilierii au primit, cu doar o oră înaintea întrunirii, o mapă cu câteva zeci de proiecte, între ele și privatizarea firmei care se ocupa de drumuri. Consilierii s-au plâns că n-au cum să hotărască fără să citească. Atunci facem o pauză, să citiți, a tunat Fane Fluieraș. Iar în pauză au năvălit peste ei, cu zurgălăi și buhaie, colindătorii, care mai de care mai îmbujorat și zbierând mai cu foc, era o plăcere să-i privești. Mulți erau chiar copiii consilierilor. Cine să se împotrivească? Au primit dulciuri și jucării, iar părinții lor au deschis fericiți sticle de spumos, urându-și un an mai bun. Un om de-al lui Fane Fluieraș adusese câteva lăzi cu sticle. După vreo două ore, Fluieraș i-a chemat în sală, să continue discuțiile, înainte să plece acasă să petreacă. Câțiva au bombănit că nu le stă mintea la decizii, să le amâne pentru anul viitor, adică ce chiar nu se putea face. Au votat la grămadă tot ce se afla în mapă, să plece mai repede cu copiii care-i așteptau pe holuri, nerăbdători și înfometați. Nimeni n-a mai insistat că pentru privatizarea societății de drumuri ar fi fost nevoie de o ședință specială. Nimeni n-a băgat în seamă sau nu le-a mai păsat că, între proiectele aprobate, era și contractarea unui împrumut extern de câteva miliarde de lei pentru reabilitarea drumurilor din județ. Se finanța astfel firma viitorului proprietar.

După vacanță, Fane Fluieraș a stabilit singur, cu o mână de subalterni docili, regulile de vânzare a societății și metoda de privatizare prin care fiecare ofertant avea libertatea de a negocia în secret cu comisia. Societatea a ajuns în posesia lui Manole Coleașcă, fost coleg de școală cu Fluieraș, pentru o sumă mult mai mică decât împrumutul extern aprobat. Cumpărătorul obținuse, prin

urmare, nu doar o societate încă validă, ci și banii cu care să pornească mai departe.

Fane Fluieraș a repetat de alte câteva ori schema. Tot cu Manole Coleașcă intermediar. Comisiile de negociere erau formate exclusiv din oamenii săi. Imediat după privatizări, contracte uriașe din bani publici începeau să curgă spre firme, care deveneau peste noapte profitabile. Noii proprietari s-au umplut de bani. Mulți au ajuns în buzunarele lui Fane Fluieraș, poate cei mai mulți, dar un singur om are dovezile și schema, Manole Coleașcă, singurul care poate lămuri cum a ajuns Fane Fluieraș stăpân peste județ. Toți cei care se umpleau de bani îl ascultau orbește, nu-i ieșeau din cuvânt și se îmbogățeau și mai mult. Îi avea, el știa cum, pe toți la mână. Nu-l critica nimeni, presa fusese cumpărată, numărul celor care ridicau capul era infim.

Dar vremurile s-au schimbat sau s-a schimbat puterea sau unii se vor fi gândit că prea fură alții sau chiar statul se gândise să nu mai fie tras pe sfoară, ceea ce lui Fane Fluieraș nu prea-i venea să creadă, fapt e că la un moment dat au început să se pună întrebări și peste noapte s-a trezit că i s-a deschis o anchetă. Cui s-a plâns că e abuzat n-a mișcat un deget, probabil nu mai avea puterea ori i se anchilozase mâna. Se întocmise un rechizitoriu în care se spunea: în mod direct sau prin persoane apropiate lui, Fane Fluieraș a obținut sume de bani sau bunuri mobile și imobile pe care le utilizează, precum și diverse servicii în interes personal și al familiei, respectiv donații de la membrii grupului infracțional organizat și de la societățile controlate de aceștia, transferul părților sociale din mai multe societăți controlate de membrii grupului infracțional organizat către fiul său, dividende și sume periodice către fiul său cu titlu de salariu de la firme din grup, sume periodice cu titlu de chirie încasate personal de Fane Fluieraș și de fosta soție de la o altă societate din grup, bani obținuți de către Fane Fluieraș din vânzarea unor bunuri imobile la valori supraevaluate către societățile controlate de membrii grupului infracțional organizat, folosirea de bunuri mobile de către fiul său din prima căsătorie sau folosirea de bunuri imobile tot de către acesta. Dintr-un asemenea limbaj alambicat, Fane Fluieraș nu înțelegea nimic, așa că și-a căutat un avocat, apoi altul, apoi un al

treilea. Nu-și făcea probleme să-i plătească, avea de unde.

Atunci a tăbărât și presa centrală pe Fane Fluieraș. Atunci a dispărut și Manole Coleașcă, deținătorul de informații și acte incriminatorii.

5.

A ajuns acasă târziu.

Simțea o nevoie copleșitoare să-i povestească Elizei prin ce trecuse, s-o îmbrățișeze și să fie îmbrățișat. Se simțea frustrat că n-o putea face. Aproape nefericit. S-a dezbrăcat, a făcut un duș cât de fierbinte suporta, cu gândul să îndepărteze mizeria în care i se părea că intrase, dar nimic din starea sa nu dispăruse. S-a așezat la masa din bucătărie și a deschis o sticlă de vin. Își închipuia că vorbește cu Eliza.

Eliza era încă la teatru. Sau așa bănuia, nu voia să accepte gândul că rătăcește iarăși prin cine știe ce apartament. Îi fusese destul cât suferise în urmă cu câțiva ani, n-ar fi putut spune că nu suferise. Ca un câine. Cu disperare. Își asumase toată vina, dar după o vreme începuse să se întrebe dacă făcuse bine, începuse să învețe că în viață nimic nu e limpede alb sau negru, iar oamenii nu sunt doar neprihăniți sau vinovați. Fiecare are o parte din vină, toate se amestecă.

Cu o nevastă dramatic de frumoasă, căsnicia i se păruse fericită. Nu era clipă în care să nu se minuneze. Erau atât de încântați unul de celălalt încât, la început, ore întregi nu făceau nimic altceva decât să se uite unul în ochii celuilalt, zâmbind, fără să scoată o vorbă. Făceau dragoste iarăși și iarăși, până la epuizare. Se gândeau că n-au nevoie de nimic altceva. Dar după primele luni de nebunie, fiecare își văzuse de viața lui. Eliza adora scena. Sorin nu știa altceva decât jurnalismul. Ea era sigură că orice nu era legat de scenă i-ar fi corupt planul de-a avansa și a ajunge în vârf. Visa un rol principal într-un spectacol la sfârșitul căruia sala plină s-o aplaude în picioare și s-o cheme la rampă până obosește să tot reapară din spatele cortinei. Ambiția lui era să semneze câteva reportaje cu care să rupă gura târgului, să obțină un mare premiu, cum reușise colega lui Ileana Caragea, de mersese la Atlanta să-și ridice trofeul în văzul tuturor

televiziunilor invidioase ale lumii. Dacă ar fi reușit și el, din clipa aceea ar fi fost celebru, poate nu mai bogat, dar sigur mai iubit. Tânjeau amândoi după iubire, fără s-o recunoască. Sorin al ei o liniștea când părăsea tensiunea teatrului. Se gândea că împlinirea o să dureze la nesfârșit, n-or să ajungă să se acrească. Nu era nevoie să-i și spună asta. Era convinsă că-l iubește pe cât îi arăta el. Erau convinși că nu aveau nevoie de dovezi.

Se vedeau din ce în ce mai rar, el – aproape toată ziua pe drumuri, după subiecte. Ea – repetiții și aproape în fiecare seară spectacole, în unele avea roluri importante, în altele ducea doar tava, sau era dublura celei care ducea tava. Rolul principal întârzia să apară. Când venea acasă, de multe ori el n-o mai aștepta, ca la început, cu un pahar de vin și dornic s-o dezbrace și s-o sărute pe întreg corpul, îl găsea dormind în fotoliu, după un alt timp îl găsea dormind de-a binelea în pat. Pe moment, faptul a sâcâit-o, dar aproape peste noapte s-a revoltat, nici atât nu-i în stare, s-o aștepte? Nu se-ntreba ce simțea el când pleca la serviciu în zori și ea dormea. Destul de repede, ca să n-o trezească, renunțase să mai mănânce, își cumpăra ceva pe drum. Multe zile aproape că nu schimbau o vorbă. Dar nu vorbiseră nici înainte prea mult, n-avea de ce să fie îngrijorată. Degeaba a cumpărat ea de mai multe ori sticla de vin și a lăsat-o intenționat la vedere, lui nu-i rămânea decât să aranjeze decorul și s-o aștepte. Găsea sticla unde-o lăsase. Nu știa dacă n-o văzuse ori se făcuse că n-o vede, nu-l putea întreba. Dormea. În ruptul capului nu putea crede că-i atât de obosit. Era peste demnitatea ei să-l trezească și să-l întrebe.

Atunci ceva a început să scârțâie. A apărut frustrarea. Era din ce în ce mai nemulțumită. Lipsită de prietene, s-a sfătuit cu mama. Îi repeta că bărbații trebuie să-i fie supuși și plini de curtoazie și nu e nefiresc să intri în patul cât mai multora, ca să stârnești lupta între ei pentru tine. Eliza înțelegea cum de mama schimbase patru soți, dar nu era în stare să-i urmeze sfatul, însă ceva tot îi intrase în cap. A crezut că se liniștește dacă merge cu colegii la paharul de bere sau de vin de după fiecare spectacol, când răsuflau ușurați că au mai bifat un succes. Într-o noapte cu ploaie rece, fără un taxi pe stradă, s-a oprit în apartamentul unui coleg să împrumute o umbrelă. A plecat după ce făcuseră dragoste. Era furioasă, nu-

nțelegea ce i se întâmplă, dar a trecut prin apartamentul ăla de mai multe ori. Devenise obișnuință. Era convinsă că-l iubește în continuare pe Sorin. Dar era convinsă și că tot ce se întâmpla era din vina lui, uitase să-și găsească timp s-o privească în ochi, ca pe vremuri. Semnele lui de iubire le înțelegea ca pe o capcană. Cu cât își spunea mai des asta, cu atât se depărta de el.

În clipa în care a înțeles ce i se întâmplă, a refuzat să mai facă dragoste în apartamentul de lângă teatru. A urmat un mic circ, cu actorașul amenințând că se sinucide sau că va dezvălui presei legătura lor. Și a făcut-o. Tabloidele se întreceau în titluri deșănțate: „Actriță oarecare moartă după sex în debara”, „Sex oral disperat”, „Miss Sex la miezul nopții”. Pozele erau aceleași peste tot, puține și neclare, făcute cu un teleobiectiv, abia se distingeau trăsăturile femeii, dar era fără dubiu cu ce se ocupa. N-a vrut să afle cine-i făcuse pozele, de parcă anticipase ce urma și pusese să fie urmăriți. Sau erau urmăriți de altcineva, din alt motiv, și actorașul se trezise și el subiectul supravegherii, dar putea profita. Textele tabloidelor, de numai câteva rânduri, povesteau cum actrița Eliza Năstase, aspirantă la un titlu de Miss, cu ani în urmă, acum cunoscută doar ca nevastă a unui jurnalist bătăios de televiziune, se-ncurcase cu un coleg de scenă în lungi partide de sex la lumina lunii. Nu se vedea nicio lună. Pe cine interesa? Unul dintre tabloide sugera că toată campania împotriva etnobotanicelor în care se angajase ziaristul n-ar fi fost decât o încercare de răzbunare, actorașul care-i furase nevasta era știut ca dependent de droguri. Poate etnobotanice.

Au avut o discuție.

A întrebat-o de ce.

Nu știu. N-am un răspuns. Vreau să știi că am pus capăt.

Sorin nu se gândise niciodată cum va reacționa dacă va fi înșelat. Nu știa dacă ce simte e durere, furie, nedumerire, mâhnire, scârbă, toate la un loc. Era o tulburare în el pe care și-o stăpânea cu greu, îi venea să înjure, nu pe cineva anume, să strige, să urle, să spargă. Nu știa dacă e bine să stea în fața ei, privind-o cât e de minunată, ca în fiecare dimineață, sau să-și strângă lucrurile și să plece unde-o vedea cu ochii, fără o vorbă, sau să-i propună divorțul, sau să ia un cuțit și să i-l înfigă în burtă cum fac toți nebunii despre care face el știri.

Până la urmă și-a strâns câteva lucruri, a părăsit apartamentul în timp ce ea plângea. Și-a găsit un altul cu chirie.

A urmat agresiunea, de parcă cineva i-ar fi supravegheat toate mișcările, ar fi știut unde se mutase și nu putea rezista tentației să-l sperie zdravăn. Prea se implicase în dezvăluirile traficului de droguri. Prea declanșase un scandal. Prea tulbura afaceri profitabile. Îl așteptaseră trei, unul cu o rangă, ceilalți doi cu boxuri pe mâini. I-au zdrobit genunchiul, i-au spart maxilarul și arcada, i-au rupt câteva coaste. Norocul lui a fost că se întâmpla lângă blocul în care-și găsise apartamentul cu chirie și vreo doi insomniaci au apărut pe neașteptate, i-au pus pe fugă pe bătăuși și au chemat ambulanța. În spital, din prima clipă Eliza a stat cu el. Niciunul n-a redeschis subiectul relației dintre ei și fiecare s-a întors în apartamentul propriu. Iar când a ieșit din spital, n-a mai văzut-o. Dar devenise celebru: era ziaristul agresat pentru că insistase să zdruncine ordinea interlopă.

După nici un an, Sorin a sunat-o într-o noapte fierbinte de început de vară. L-a chemat. Trecuseră luni, Eliza le numărase, Sorin – nu. Nu li se părea nimic schimbat. Eliza i se părea încă orbitor de frumoasă. Sorin părea neschimbat și el, doar ochii ușor mai adânciți și, firește, șchiopăta. Își lăsase cârja de aluminiu acasă, dar Eliza oricum nu știa că încă o folosește. Apoi s-au îmbrățișat, după minutul cât un veac în care doar se priviseră, nu știau să spună cine pe cine l-a dezbrăcat primul și s-au trezit în pat, nădușiți după o partidă de amor. La lumina veiozei, Sorin a privit umbrele lucrurilor familiare după care tânjise fără să știe. Era acasă. Dar se întrebă dacă era acasă cu adevărat.

În fiecare noapte când era singur rememora toate lucrurile astea și era cuprins de o fierbințeală rece. Ca o teamă. Își impunea să nu se gândească, dar îi era imposibil. Își impunea să se gândească doar la succesul său de după ieșirea din spital, când reușise să dărâme niște capi ai poliției corupți și descrisese totul într-o carte și despre care spera să se fi vândut, sau măcar să fi deschis ochii cuiva. Ori la succesul Elizei, care în sfârșit obținuse rolul visat despre care doar o mână de critici scriau că e încântătoare. Și autentică. Atribute care puteau însemna orice. Rolul jucat era al unei prostituate.

Își amintea mereu de umilința trăită. Nu mai ține minte unde citise o frază care i se tot rotea în cap; nu știuse că umilința poate face atâta rău unui om. Era convins de banalitatea întâmplării prin care trecuse, de atâtea ori descrisă prin cărți, doar că el nu era un personaj de carte și nici într-o poveste, ci cât se poate de real.

Și se simțea ca într-o cușcă. Au avut o discuție, mai multe. Explicațiile ei i s-au părut suficiente, apoi relua întrebările și iar i se păreau explicațiile suficiente. A fost convins că vor putea continua ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar după o vreme și-a dat seama că se înșelase, lucrurile nu stăteau cum voia el să creadă că stau. Nu reușise să treacă peste moment, era o aparență și era convins că e o aparență de ambele părți, adică se doreau în continuare unul pe celălalt, trecuseră peste carantina sexuală, dar atât. În fapt, nu se mai doreau unul pe celălalt. Discuțiile s-au transformat în certuri, începute brusc și curmate la fel de brusc.

Când se întâmpla să discute despre viitorul comun, ea izbucnea într-un plâns fără zgomot, părea să nu se mai poată stăpâni, ochii i se înroșeau, bulbucați, lacrimile i se rostogoleau pe obraji, lăsând dâre în machiajul perfect de actriță, gura i se strâmba, chipul i se urâțea și, de parcă s-ar fi văzut într-o oglindă doar de ea știută, începea să plângă și mai tare, zgomotos, cu hohote, fornăia, suspina, îi curgea nasul, devenea penibilă. Sorin se gândea că maică-sa o învățase și asta, bărbații sunt reduși la tăcere de bocetele unei femei pentru că se simt vinovați și tăcea și el încetând să mai aducă argumente, ca până în acea clipă, deși el nu se simțea vinovat în niciun fel, pentru nimic și se gândea că nimic din ce spusese n-avea cum să stârnească o asemenea stare.

Înainte să-i mai spună ceva, alerga în baie, trântind ușa în urma ei, zăcea o jumătate de oră sau o oră, urlând să nu cumva să vină peste ea, pentru că nu vrea să-l vadă, nu vrea să-l mai vadă în viața ei, îl detestă și-l urăște, după aceea ieșea senină, cu machiajul refăcut, deschidea televizorul ori punea masa ori își turna un păhărel de lichior și se așeza într-un fotoliu, așteptând ca el să-i povestească ce mai e prin lume, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Și nimic nu se întâmplase, doar că mai repeta, n-ar fi putut spune de ce, un alt sfat al maică-sii, că niciun bărbat nu trebuie să-i controleze viața.

Trebuia să se împace cu realitatea. Era mai bine să uite fiecare, cu gândul că, după o vreme, vor ajunge într-un punct care să semene cu ce pierduseră și să vadă atunci cât de capabili mai sunt să meargă alături. Dar se putea foarte bine să nu mai ajungă într-un asemenea punct. Ea admitea că fusese întotdeauna mult prea dispusă să cadă în brațele altor bărbați și că nevoia să-și satisfacă imediat un impuls sexual era adeseori irepresibilă. Între ei, mai mult decât dragoste, rămăsese dorința de a fi posedată. Ar fi fost mult mai bine pentru amândoi să pună punct, dar niciunul nu era în stare.

Sorin știa că nu va reuși niciodată s-o părăsească, pentru vulnerabilitatea ei, nu neapărat tipică sexului, ci a ei ca individ. Se simțea legat pe vecie, dar nu discutau vreodată despre ce va face dacă va fi cu adevărat abandonată, dacă-și va pune capăt vieții, se va retrage la mănăstire sau se va tăvăli în alte paturi până să uite. Părea o victimă, era o victimă și, probabil, se gândea Sorin, în orice clipă ar fi fost în stare de un gest extrem, dacă s-ar fi convins că rămâne singură. Evita pe cât putea s-o aducă în starea în care să se simtă singură.

Băuse aproape toată sticla, când Eliza a sosit acasă, zgribulită și udă de ploaia care nu încetase. Iar își uitase umbrela, dar el n-a întrebat-o nimic. Nici ea nu l-a întrebat, deși rareori îl văzuse bând de unul singur și ar fi trebuit să-și închipuie că era ceva în neregulă. S-a schimbat de hainele ude, și-a tras pe umeri un șal călduros și abia atunci s-a așezat pe un scaun în fața lui.

— Nu mă inviți și pe mine la un pahar? l-a întrebat. Pentru ce ispravă nemaipomenită bem? Vreun succes la Timișoara, vreo cucerire?

— Probabil o să fiu arestat, i-a răspuns într-un târziu. Era să se întâmple în seara asta.

— Ce poveste aiuritoare mai născocești?

O privea grav și ei i-a căzut fața.

— Nu glumești! a zis după câteva clipe.

— Nu. Sunt sau o să fiu acuzat de o crimă. N-am făcut-o.

Răducu

1.

Răducu Fursec intrase în tură la 7 dimineața, adică în urmă cu mai puțin de o jumătate de oră și deja nădușise abundent. Pete mari, umede, i se întindeau la subraț, iar spatele cămășii cenușii era fleașcă. Aproape zi de zi i se întâmpla asta, ajunsese să urască verile. În seara dinainte fusese mai bine, ploaia răcorise orașul, dar peste noapte norii dispăruseră și revenise zăpușeala. Ploua din nou, dar zăpușeala nu dispăruse. Răducu Fursec era convins că, mai târziu, spre prânz, avea să se topească de căldură, și, în plus, nimeni nu urma să-l scutească de cele mai neplăcute treburi. Se ruga în gând să nu înceteze să plouă, poate o să transpire mai puțin.

Nici măcar nu era obez, doar gras, dar gras cu egală măsură, pe toate părțile. Nu puteai spune că ar fi avut doar o burtă prea mare sau pulpe de elefant. Toate la el erau de elefant, ceafa, umerii, brațele, șoldurile, gambele. Poate un elefant mai mic, totuși, dar cu toate părțile corpului suficient de mari încât să-ți sară în ochi și să te întrebi ce mânca omul ăsta. Nu mânca cu mult mai mult decât alții. Doar că era pofticios la culme și, ca să-și tempereze poftele, când era departe de vreo masă plină cu mâncăruri, avea în permanență în sertarul biroului o cutie cu fursecuri. La câteva minute deschidea sertarul și-și arunca în gură un fursec. Cu un aer cât se poate de nevinovat, părea să întrebe: Ce-am făcut? Nu-i răspundea nimeni și nici nu-l întreba nimeni nimic de când îi ziseseră Răducu Fursec. S-a revoltat doar când i-au spus așa prima oară, dar s-a obișnuit curând, în fond lumea avea dreptate.

Îl chema, de fapt, Radu Bivol. Și numele ăsta i se potrivea de minune. I se spusese să meargă la sală, să mai dea jos din grăsime, se ducea cu conștiinciozitate de două ori pe săptămână, mai multe ore, nu se observase nicio schimbare. Doar pofta de mâncare îi sporea și adormea seară de seară cu gândul la mese îmbelșugate, de care trebuia să uite dacă voia să-și mai păstreze slujba. Unchiul lui îl avertizase. Unchiul lui era chestor – și încă

unul important. Dacă n-ar fi fost el, Răducu Fursec ar fi rămas conțopist la serviciul financiar al Primăriei, îngropat în dosare între care ar fi transpirat și mai abundent. O lume pe care ajunsese repede s-o urască din greu. Unchiul l-a obligat să facă o școală de poliție și l-a adus lângă el după absolvire. Dar momentele tensionate abia atunci au urmat. Răducu își descoperise o aplecare spre studiu și se apucase de cercetări care îi lăsau nedumeriți pe colegi și pe șefi. Pusese capac cel în care demonstra cum șansele de a fi jefuit pe stradă erau direct proporționale cu creșterea șomajului în oraș, care ducea la creșterea numărului consumatorilor de droguri. Obținuse de la un institut de statistică cifre îngrijorătoare și concluzia sărea în ochi: era nevoie de implementarea altor politici sociale cât de repede. Adică șefii poliției ar face bine să insiste pe lângă ministrul de Interne că discute cercetările sale în guvern, ca să se impună politici noi. Un frison i-a străbătut pe toți, inclusiv pe unchiul chestor. Mirarea la aflarea concluziilor a fost uriașă. Așa ceva nu se mai auzise: să-i sugerezi chiar ministrului ce să facă! Unchiul chestor, și el siderat, și-a sfătuit nepotul să-și bage mințile în cap, să se ocupe de treburile destinate de când lumea unui polițist și să uite de cercetări.

Răducu a avut o răbufnire de orgoliu după cei trei ani de studiu, cerându-i unchiului să nu abandoneze orașul criminalității. Unchiul chestor l-a ascultat dând din cap, după care și-a arătat latura fermă și infailibilă a personalității: și-a ajutat nepotul să revină pe calea bună. Primul pas a fost mutarea din structura centrală la o secție de poliție, la munca de jos, nu chiar foarte jos, dar oricum departe de deliciile structurii centrale, unde în fiecare dimineață o duduie fâșneață te aștepta cu cafeaua gata făcută. Un șef nemilos fusese instruit să-i frece scăfârlia la fiecare inițiativă aiuritoare și să aibă grijă ca Răducu să nu mai iasă din tipare. Răducu Fursec a înțeles și și-a aruncat cercetările într-un fund de sertar. Toate se întâmplaseră nu cu mulți ani în urmă, păreau o poveste, noii veniți în secția de poliție nici măcar nu știau ce-i trecuse prin cap nepotului. Li se spusese însă al cui nepot era, adică să-l menajeze într-o oarecare măsură.

Răducu Fursec intrase în tură la 7 dimineața și pregătise sumarul acțiunilor zilei pe care Șeful voia să le

treacă în revistă. Asta era prima lui sarcină în fiecare dimineață.

Avea ochii roșii de nesomn, mai mult decât în alte dimineți. Fusese una dintre nopțile agitate, tot mai frecvente în ultima vreme, telefonul Pitonului de la amurg îl dăduse peste cap. Mai ales vizita lui.

Pitonul era singura persoană care îi rămăsese apropiată din școală și continua să-l fascineze; un bărbat voinic, plin de mușchi, cu părul tuns perie, cu bărbia pătrată, ochi enormi care te înghețau și înspăimântător de arogant. Îl chema Cantemir, cică tată-su, un om de afaceri, Fane Fluieraș, care se mutase în București după ce cumpărase tot ce se putea cumpăra în provincia lui, avea un fix, să-și vadă odrasla ajunsă în fruntea bucatelor și se gândise, de când apăruse pe lume, să-i dea nume de domn. Fluieraș mai avea un băiat dintr-o primă căsătorie, pe care-l lăsase să se ocupe de afaceri, la dreapta sa, dar pe Cantemir, fiu apărut mai spre vârsta a doua, îl voia intelectual și intrat în lumea fină. Nu îndrăznea nimeni să-l întrebe ce însemna lumea fină, n-ar fi știut să spună și ar fi pornit un potop de înjurături. Băiatului i se făcuseră toate poftele, avusese noroc că-i mergea mintea, terminase o facultate, pentru că tatăl îl convinsese că o să aibă nevoie când o să se stabilească în străinătățuri, îi sclipiseră ochii la gândul huzurului pe Coasta de Azur ori pe alte coaste faimoase, dar a doua oară nu l-a mai ademenit gândul. Dăduse peste o mină de aur în preajma unui milionar care-l luase pe lângă el și toată lumea era a lui. Flăcăului i se zicea de decenii Pitonul, de când se răspândise în grupul lor de băieți cu carte care voiau să iasă în față cu dinadinsul nebunia să-și dea nume din *Cartea junglei,* nu citise niciunul Kipling, dar le oferise tatăl unuia filmul făcut de Disney sau poate filmul sovietic cu același subiect, nu mai țineau minte, se holbase tot grupul săptămâni la rând și s-au blagoslovit unul pe altul cu numele personajelor. Unora nu li se potriveau neam, le-au uitat după nici un an, dar Răducu rămăsese pentru toți apropiații Balou, ursul imens, iar Cantemir ținea să i se spună Pitonul Kaa, apoi doar Pitonul, îi plăcea la nebunie.

Răducu îl admira pentru că știa cum să supună femeile, una nu scăpa să-i ajungă în pat, și pentru că-și făcuse o firmă de bodyguarzi cu cei mai cunoscuți bătăuși ai orașului, apelau toți la ei, la nevoie chiar și

poliția, era sigur Răducu, sau măcar îi avea pe cei mai mulți printre colaboratori.

Dar Pitonul și-l mai legase strâns lângă el pe Răducu Fursec pentru că-i procura droguri. Era cel mai mare secret al lor. Nu mai țineau minte când trăseseră pe nas împreună prima oară, poate fusese la o petrecere cu multă lume și femei care chirăiau și voiau să fie penetrate, poate fusese la vreo beție cruntă, doar ei doi, în care Pitonul povestea cum o să cucerească lumea, întrecându-l pe tată-su în putere, iar Răducu îi ținea isonul, asigurându-l că el și poliția or să-i împiedice pe toți să-i facă vreun rău. Să nu îndrăznească! Bate palma! strigase Pitonul, încântat. Bate palma! strigase Răducu. Bețiile s-au repetat de câteva ori, la răstimpuri, fără repetarea jurămintelor. Nu mai era nevoie.

Răducu îi lăsa un semn doar de el știut când avea nevoie de vreo doză. Momentele în care era ademenit erau rare, mai mult o joacă, ori poate se temea să nu-l cuprindă patima și să alunece pe tobogan. Știa că nu-l mai salvează nimeni. De data asta îl căutase Pitonul. Pitonul îi cerea la răstimpuri informații din poliție despre vreun idiot care nu știa în ce se bagă și se apropia nepermis de mult de afacerile lui. Sau ale tatălui.

Răducu Fursec mai știa ce prea puțini știau: Pitonul se înfipsese de multă vreme foarte aproape de unul Paul Vulpescu, căruia îi plăcea să i se spună Don Paul, ca pe plaiurile siciliene, proprietarul unui local faimos, *Ramses,* hotel, discotecă, rețea de baruri, în care roia o faună urmărită cu lupa de poliție de când se descoperise legătura cu traficul de droguri și de femei răpite și duse cu camionetele la produs în Germania. Pitonul voia să treacă doar drept client al barurilor, n-ar fi admis vreodată ce știa Răducu Fursec, că participa la strategii, iar bodyguarzii săi erau chemați la orice acțiune mai sofisticată.

Toate descinderile din ultimul timp se încheiaseră cu arestări, dar nimeni nu reușise să ajungă la Don Paul și nimeni nu-l dăduse în gât. Parcă mirosind plasa întinsă în apropierea lui, Don Paul anunțase că se retrage o vreme din afaceri, pe care le deleagă subalternilor, Pitonului inclusiv, presupunea Răducu Fursec, deși nu i se pronunțase numele, iar el se dedica alegerilor, nu să candideze, Doamne ferește, nu credea că ar fi bun de parlamentar, ci să coordoneze campania partidului care-i

stătea la suflet, știută fiindu-i capacitatea de organizare. Lumea a mustăcit, adversarii au râs, toți au fost convinși că Don Paul pregătește în fapt o nouă lovitură. Dar omul chiar asta făcuse, coordonase activitatea partidului care-i sprijinise de ani întregi afacerile și căruia îi returna acum bănet cât să-i ajungă și cât îi permitea legea. Răducu Fursec era convins că Don Paul găsise pârghiile să lase mai mult bănet decât îi permitea legea, doar avea de unde. Și mai ales concepuse strategii care i-au lăsat descoperiți pe cei din opoziție. Partidul său a câștigat, nesperat, o majoritate covârșitoare și putea să-și facă de cap. Don Paul s-a întors la *Ramses,* anunțând timpuri noi. Cu un nou ministru de Interne cu care Don Paul se bătea pe burtă, Răducu Fursec era convins că afacerile de dincolo de *Ramses,* care existaseră dintotdeauna, deveneau prioritare. Cu Pitonul într-un rol de primă mână, ceea ce însemna că și nevoia de protecție sporea. Răducu Fursec putea întoarce favorurile.

Nici nu intrase bine în casă Pitonul, în seara dinainte, și-l întrebă:

— Ce-ai mai aflat de scribălăul ăla?

— Nu mare lucru. Anchete de ziarist.

— Nu toți scribălăii vânează oameni politici. Ți-am spus că taică-miu e pe lista lui?

— Băga-mi-aș!

— Vrea să-l înfunde. A mai reușit cu unii. Habar n-aveai, așa e? Te doare-n cur.

— N-a fost pe lista mea de priorități.

— Ți-am zis să fie. Îți spun eu c-o să fie de-acum încolo. Cap de listă. Ai aflat măcar în ce se mai bagă?

— Umblă.

— Aiurea, mă piș! Toți umblă, până și ziariștii umblă. Ăsta mai scrie și cărți, în care vâră toate căcaturile lui de anchete. Adică o să rămână scris, bine înfipt în mintea omului și după o vreme. Noroc că s-au înțelepțit oamenii și nu mai pun mâna pe carte, să le dea dureri de cap. Vreau să mi-l frigi pe omul ăsta, ți-am mai spus. Să-i afli secretele, pe unde umblă, cu cine umblă, nu se poate să nu aibă niște chestii ascunse, să știm unde să lovim.

— N-o să vrei să-l urmăresc.

— Ba o să-l urmărească unii, dacă o să fie nevoie, și contribui și tu la echipă. Așa l-au lovit data trecută. Nu știi?

— Știu ce știi și tu. Ce mi-ai spus.

— Adică povestea cu nevastă-sa care s-a futut cu un coleg actoraș. Scoate-l p-ăla în față, s-o mai facă o dată. N-ai oameni s-o facă? Să-l fotografieze la greu în acțiune și să umpli toată presa. Probabil n-o să-i pese prea mult, cum nu i-a păsat nici data trecută. Dar tot o să-l zdruncine. Prinde-l cu ceva, scormonește, găsește ceva! Dacă-l înfundă pe tata, fac moarte de om!

De emoție, Răducu Fursec n-a dormit toată noaptea. Nu și-a mai luat doza pe care i-o adusese Pitonul, a preferat să golească sticla de Glenfiddich cu care venise acesta și din care supseseră împreună mai bine de jumătate. Întorcea situația pe toate fețele, Pitonul era un om cumplit când se înfuria, el n-avea de gând să-l înfurie. Dar n-avea nici habar de unde să-l apuce pe netrebnicul de ziarist. La ce mă-sa folosește o meserie ca asta pe lume, să bage oamenii-n boale?

Sigur adormise pe canapea, căutând soluții, înțepenit, i s-a părut că toate clopotele orașului s-au pornit să bată în urechile lui, când l-a sunat telefonul de trezire. Mai trebuia să pregătească și sumarul acțiunilor zilei.

2.

Ce nu știa Pitonul era că Răducu Fursec se întâlnise cu Sorin Năstase, de mai multe ori, nu ca să-l monitorizeze, se întâmpla și asta în subsidiar, ci pentru că-l admira. Pentru început o făcuse că-i ceruse Pitonul, găsise o cale de apropiere care n-avea cum să dea de bănuit: i-a citit întâi cartea. Sorin Năstase scrisese o carte, Răducu Fursec n-ar fi știut unde s-o încadreze – documentar, nonficțiune, previziuni, roman polițist? Era o poveste cu polițiști, traficanți de droguri foarte inteligenți, rețele care se întindeau pe mare parte din Europa, ziariști care nu abandonau și multe victime de care prea puțini aveau grijă. Și oameni care vorbeau cum știa el că vorbesc oamenii, nu cu vorbe pe care să le cauți în dicționar sau să deschizi wikipedia, ca să le înțelegi. Ce-i plăcuse lui Răducu Fursec era că în fruntea rețelei, pe care nimeni nu reușise s-o destructureze ani la rând, erau două femei, una mai frumoasă ca alta, visul oricărui bărbat, sau așa își închipuia Răducu, una dintre ele

concepând planuri dintr-un azil de lângă București, unde se retrăsese și n-o întreba nimeni de bună ziua, iar alta, mâna ei dreaptă, care îndeplinea tot ce i se cerea, dar mai făcea și după mintea ei, o femeie dură, cu bodyguarzi proprii, neștiuți, îi puteai întâlni oriunde și să n-ai habar ce sunt, și o echipă gata să-i elimine în orice clipă pe nehotărâți sau pe cei care cârcoteau. O femeie temută. Sarah și Tati, șefa, pe care o chema de fapt Claudia. Răducu Fursec nu știa dacă se vânduse cartea ziaristului, nici dacă avea sau nu valoare, important era că o citise cu mare plăcere și era uluit cum reușise omul să surprindă mecanismele lor, ale polițiștilor.

După ce i-a citit cartea, l-a căutat, ca orice cititor, să-i spună cât de mult îi plăcuse și ziaristul îl invitase la o cafea, să stea de vorbă. Părea că s-a retras într-o cochilie când a auzit că Răducu e polițist, dar el a precizat imediat că n-are nicio treabă meseria lui, l-a căutat pentru că… Și atunci Răducu Fursec i-a spus lui Sorin Năstase ce nu spusese nimănui vreodată, că visul lui cel mai ascuns a fost de când se știa să scrie măcar o carte. Că își pusese în cap s-o ia pe ocolite și făcuse un studiu despre relația dintre creșterea șomajului și creșterea numărului consumatorilor de droguri, o treabă cât se putea de documentată și de științifică, cu exemple din ce știa din meseria lui, dar unchiul lui îi spusese să uite de studiu, dacă mai voia să rămână în poliție. Unchiul lui era chestor. Iarăși l-a văzut pe Sorin Năstase crispându-se.

— Și? îl întrebase după câteva secunde.

— Am aruncat studiul într-un sertar. Oricum nu era decât o cale să scriu, vreau de fapt altceva, să scriu cărți ca dumneata.

— Ca tine, l-a întrerupt Sorin, ar fi bine să ne tutuim, nu-i mare diferența de vârstă dintre noi.

— Ca tine, i-au sclipit ochii lui Răducu Fursec.

Și atunci Sorin Năstase l-a dat pe spate, cum se spune. L-a asigurat că înțelege cât e de dezamăgit, dar sfatul lui e să nu se dea bătut. Să uite de studiul cu șomajul și drogurile, cum îl sfătuise unchiul său, care avea dreptate, cum să ceri unor șefi să-și mai ia o treabă pe cap? dar să scrie o poveste sau povestea care îi trece lui prin minte. Are timp, adică nopțile sunt ale lui, dacă nu-l trimite nimeni după infractori. Nici măcar nu trebuie să știe careva ce face. Să scrie pur și simplu, nu-i place,

să arunce la coș și să o ia de la capăt și o să se trezească într-o zi cu cartea în brațe. El așa făcuse.

Nimeni nu-i vorbise lui Răducu Bivol în felul acela. Fusese convins că dacă ar fi mărturisit cuiva ce vrea să facă ar fi râs toți de el. Dacă până și un biet studiu li se păruse inacceptabil. Un caraghioslâc. Sorin Năstase era cel dintâi care nu râsese. Răducu Bivol a fost pe loc convins că poate aborda altfel viața.

S-au văzut de mai multe ori. Stabiliseră să nu discute despre ce fac ei în meseriile lor, adică n-o să-ți cer să-mi spui pe cine intenționează poliția să aresteze sau pe cine urmărește, mă privește cum aflu singur, dacă mă interesează, iar tu n-o să-mi ceri să-ți spun dacă în anchetele mele jurnalistice apar și polițiști, să mă trezesc cu ei pe cap înainte să-mi difuzez capodoperele.

— S-a făcut! a strigat Răducu.

Nu vedea vreo legătură cu faptul că încheiase cam același *deal* cu Pitonul.

Când venise la serviciu în dimineața aceea, în lista pe care o alcătuia pentru Șef, apăruse și numele Sorin Năstase. Îl citise de mai multe ori, să nu se fi strecurat vreo literă greșită și să fie alt nume sau omul cu numele acela să fi avut altă meserie, se întâmplă mai toată ziua. Dar nu era nicio confuzie, se adeverea de ce se temea mai tare: pe ziaristul pe care-l admira îl aștepta arestarea, pentru o crimă pe care o comisese la Timișoara. Ce-i ceruse Pitonul să facă, să stea cu ochii pe el, era mizilic! Cât se uitase pe hârtiile de cu noapte, transpirase de parcă ar fi fost la saună.

Nu știa ce să creadă. Era vorba de același om? Era adevărat ce citise? Polițiștii care-l aduseseră la secție și apoi îi dăduseră drumul când apăruse avocatul celebru nu făcuseră vreo confuzie? Cum îl știa el sau credea că-l știe, era imposibil ca ziaristul să fi omorât un om. Doar dacă n-o fi fost în legitimă apărare. Să se fi înșelat atât de mult, el, Răducu Bivol, în legătură cu acel individ? Nu putea crede. Nu exista decât o singură cale să se lămurească: să se vadă cu Sorin Năstase, nu doar să-l sune, ci să se vadă față-n față, să-i urmărească reacția când o să-l întrebe. Era peste puterile lui să nu-l întrebe. Trebuia să uite de ce își promiseseră unul altuia, treaba era prea urâtă. Dacă așa stăteau lucrurile, aveau să uite amândoi că s-au cunoscut și Răducu Bivol se liniștea că-și încălcase regulamentele de polițist. Dacă lucrurile nu

stăteau așa, adică omul nu omorâse pe nimeni și doar i se punea în cârcă o crimă… atunci trebuia să facă ceva, nu știa ce anume. Până atunci trebuia să-l vadă. Să-l avertizeze că Șeful n-o să-l lase liber. Primise ordin s-o facă, Răducu nu știa de la cine, dar la o adică putea să scormonească nițel, să afle, dacă era nevoie. Și, dacă omul nu făcuse nimic, să-i spună și să aibă grijă, că din toate părțile unii sunt cu ochii pe el, adică să-i spună și de cererea imperativă a Pitonului. Chiar era nevoie să difuzeze o anchetă care-l putea băga la zdup pe tatăl Pitonului? Nu-i știa puterea?

A dracului situație, să fii între ciocan și nicovală!

Întotdeauna sosirea Șefului îl găsea cu lista incompletă, criticile îl făceau să se înroșească asemenea unui rac fiert și să nădușească și mai mult. Nimic nu ura mai mult pe lume decât să nădușească, i se părea că arată nespălat și fug toți de el. Nu conta că ședea în fiecare dimineață o oră sub duș și se dădea cu toate deodorantele știute, cum făcuse și-n dimineața asta, tot avea impresia că miroase ca un porc. Doar ca un cal nădușit, îi spusese mai demult Șeful – și lui i se păruse o drăgălășenie.

— Ce-a fost pe timpul nopții? întrebase Șeful când pășise în încăpere.

— Nimic, să trăiți, răspunsese Răducu Fursec, cu voce pițigăiată. Nu era treaba lui, dar mereu i se părea că întrebările îi erau adresate și se repezea să răspundă.

— Unde-i ziaristul ăla? mai întrebă Șeful, un bărbat înalt, voinic, cu ușoară chelie. A mărturisit?

— I-a dat drumul aseară Vlad Moacă.

— Ce-ai făcut? tună vocea Șefului.

Era clar să tunetul se adresa polițistului cu fața ridată, care simți că ia foc.

— A venit avocatul trimis de postul de televiziune și n-aveam ce face. La ușă așteptau doi reporteri, gata să ceară socoteală dacă nu-i dădeam drumul.

— Și ție ți-a fost frică! N-aveai dovezile de la Timișoara?

— Nu le aveam. N-au trimis nimic. Nici măcar acum.

— Și ieri m-ați bătut la cap să formăm o echipă să-l priponim și cât de viteji eram noi, că facem și dregem! Voi chiar sunteți proști?!

— Dacă Timișoara trimitea probele era totul în regulă.

— Dacă… Nu v-am zis că ăia or să vrea să ia caimacul și să se grozăvească ei c-au rezolvat cazul și să ne trimită dovezile când ne vor ieși nouă peri albi?

— Mai e o problemă, Șefu'. D-asta am lăsat treaba cu ziaristul pe locul al doilea. Captura de la mare.

— Ce captură?

— O tonă de cocaină. Și-asta o să cadă pe capul nostru.

Eusebiu

I se dusese buhul. Erau în mintea lui Eusebiu Florescu atâtea glume sărate, nesărate, care sunau aiurea sau îi făceau să se prăpădească de râs pe ascultători, le dădea drumul de atâtea ori, pe neașteptate, la sindrofii, în discuții tête-à-tête, la adunări publice, la repetiții, până și la sfârșitul spectacolelor când n-ar fi trebuit să iasă în față mai mult decât ceilalți, dar lui părea să nu-i pese că se aduna toată echipa din spatele cortinei să facă plecăciuni sălii, de obicei ticsite, încât în rarele împrejurări în care chiar nu era loc de vreo glumă și nu se auzea niciuna, lumea ajunsese să se întrebe dacă actorul nu s-a îmbolnăvit cumva. Fusese o vreme în care mulți spectatori cumpărau bilete doar pentru piesele în care juca el, până când directorul teatrului a hotărât să-l distribuie în toate spectacolele, chiar dacă rolul era secundar și neînsemnat. Toate biletele se vindeau. Ziariștii care se prinseseră de succesul surprinzător nu oboseau să-i ceară interviuri sau măcar să-l înghesuie la vreo întrunire, ori pe stradă, să-l întrebe fleacuri, să-i ceară părerea despre cutare întâmplare a momentului, convinși că vor primi o năzbâtie de răspuns care va aduce cititori a doua zi. Unii ziceau că-l întrece în logoree pe Florin Piersic, fapt greu de imaginat, dar alegația stârnea curiozitate. Ajunsese aproape peste noapte celebru, știa și el că nu de la actorie i se trăgea, nu era un mare talent, dar a profitat cât i-a stat în putere de farmecul ieșit din comun. Îl comparau cu Dichiseanu, celebru de când se iubise cu și mai celebra Sarita Montiel, sau cu Constantin Codrescu, pentru timbrul greu de imitat – și nu împiedica pe vreunul să abereze, convins că nu-i pot face decât bine. Lăsa să se răspândească zvonurile că nu-i rezistase nicio femeie și că numărul celor care-i trecuseră prin pat îl depășea pe cel cu care se lăudase Ilie Năstase. Avea de toate pentru a trece drept seducătorul desăvârșit: brunet, ochi albaștri-verzi, trup bine lucrat, voce profundă. Nu știa numai glume, știa și să cânte. Femeile lăcrimau la greu la aparițiile sale. Dar avea un defect uluitor pentru un actor, altfel ar fi ajuns departe: nu reținea rolurile mai mari. Spectacolele în care juca el aveau nevoie de sufleur,

oricâte repetiții se făceau. Uita replici și improviza total aiurea. Spectatorii își dădeau seama rareori, dar actorii înmărmureau, mai ales când vorbele lui duceau textul piesei în altă direcție și se întâmpla să sfârșească în hohote de râs în miezul unei drame. Ca în viață, exclama mai mereu Eusebiu Florescu, depășind momentul cu o eleganță care și ea l-a făcut celebru. Dar regizorii se fereau să-i încredințeze partituri substanțiale și nu mai primise roluri principale de câțiva ani.

Ca să-și ascundă disperarea, bea zdravăn, cu echipa, după fiecare spectacol, amintindu-și mereu de apusele vremuri glorioase, apoi bea de unul singur, înainte de repetiții, iar de la o vreme trecuse la droguri.

Un singur regizor avusese curajul să-l miroasă când ieșise din culise, îi ceruse să se ducă să se odihnească și după aceea să mai vină la teatru și primise instantaneu un pumn în nas care l-a făcut să sângereze. De atunci, îl lăsau în plata Domnului.

Rolurile minore îl făceau să rămână cu leafa de mizerie și n-a primit răspunsul sperat repetatelor sale insistențe că s-a dus de multișor momentul trecerii la altă treaptă de salarizare. Începuse să spună că nu poate trăi doar cu faima.

Frustrarea l-a făcut să accepte să filmeze reclame, deși era convins că se prostituează, nu era multă muncă, iar dacă se achita cu bine de rol și reclamele aveau succes, primea un bonus. De la femei, audiența i s-a răspândit printre adolescenți, mai ales după ce jucase rolul unui pirat frumos, cu un cârlig în loc de brațul stâng, în care atârnau mereu jocuri pe calculator pe care, chipurile, le strânsese ca pradă din lupte și care-i dădeau pe spate pe puști. Sfârșea fiecare filmare cu un semn cu ochiul, către spectator, adică ne-am înțeles, devenit peste noapte semn de salut și de recunoaștere în puștime. Firma care-l angajase i-a mai dat un bonus, cu care Eusebiu Florescu și-a rotunjit suma pusă în sfârșit deoparte și și-a cumpărat un Polo la mâna a doua. Nu mai era un sărăntoc.

Cam atunci venise momentul în care îi fusese pentru scurt timp rușine de el însuși. Se petrecuse în urmă cu mai bine de un an, când avusese o relație cu o colegă de scenă, Eliza, nevasta unui ziarist de televiziune cunoscut pentru reportajele despre traficul cu droguri. Probabil nu-și ținuse limba la vreo beție și se lăudase cu cucerirea

acelei femei foarte frumoase sau poate o urmăreau unii și habar n-avea, fapt e că în nici două luni au apărut imagini cu ei doi făcând amor dezlănțuit. Și-a frământat mintea în fel și chip să înțeleagă cum fuseseră făcute fotografiile, n-a ajuns decât la o concluzie: un priceput cu un aparat sofisticat îi pândise de la etajul similar al blocului de peste drum, știind că Eusebiu Florescu nu suportă perdelele și nici întunericul, doarme cu lumina aprinsă. N-avea cum să-și ceară scuze, n-avea vreo implicare în compromiterea femeii, sărea tuturor în ochi că inșii care publicaseră fotografiile voiau să lovească în soțul ziarist care deranjase fără îndoială scaune înalte.

Povestea cu Eliza s-a încheiat brusc, oricum s-ar fi încheiat cam tot atunci, Eusebiu Florescu se simțea complexat, nu întâlnise în viața lui o femeie atât de lipsită de inhibiții, față de care să pară un puștan plin de coșuri. Nu suporta. Nu suporta nici disprețul ei ulterior, nu i-a reproșat nimic, n-o obligase să se culce cu el, l-a privit doar ca pe un gândac, ignorându-l în orice întâlnire inevitabilă în încăperile teatrului. Îl făcea să se îmbete, ca să uite și să mărească doza de hașiș. Rost îi făcea Cantemir Fluieraș, pe care-l întâlnise la bețiile de după spectacol, era nelipsit, fante în căutare de femei celebre căruia nu-i scotea nimeni din cap că actrițele frumoase sunt cele mai bune la pat.

I se păruse că Fluieraș era plămădit din aluat asemănător cu al lui, îl mirosise din prima clipă: un bărbat tânăr care avea tot ce-și dorea, nemulțumit că nu vede în privirile celorlalți admirație pentru faptele sale, ca atare vulnerabil. Eusebiu Florescu i-a dat din primul moment ce-și dorea, admirație. Iar Cantemir Fluieraș l-a socotit în scurt timp prieten la toartă, aproape frate de cruce.

Ca pe un frate de cruce îl invitase la nopțile de drifturi, o lume uluitoare, cu prea puțină băutură, dar buzunare doldora de semințe sparte între dinți, mai ales de fete. Cu miros greu de cauciuc ars, fum înecăcios de motorină care se ridica în valuri dense, împuținând lumina galbenă a felinarelor, făcând ochii să lăcrimeze și plămânii să tușească. Sute de wați urlau dubstep, până se aduna toată lumea, după care răsuna, pentru scurtă vreme, glasul spart al lui 50 Cent, ca o introducere sofisticată la reggaeton-manelele lui Alex de la Corabia, Babi Minune și mai ales Prințu' de la Cluj, adevăratul

climax, pe care nu-l mai schimbau cu nimic. Drifturile erau altă pasiune a lui Cantemir Fluieraș, pe lângă kickboxing. Pentru kickboxing nu prea avea parteneri, mai toți cu care se înfruntase fuseseră sportivi de performanță, ori pe-aproape, se antrenau copios la sală de cinci ori pe săptămână și se țineau de reguli. Care lui Cantemir Fluieraș i se păreau inutile, mai ales când era repede pus la pământ. Te bați cum îți trece prin cap, chiar și trișând, spunea că d-asta îi fusese lăsată mintea, să descopere punctele slabe și să-l păcălească pe adversar. Stârnise împotriviri cu vorbele sale și-și pierduse partenerii. Însă la întreceri de viteză și drifturi era lăsat să facă ce-i trecea prin cap.

De regulă, când ieșea victorios, îi invita pe toți la o băută din care prea puțini mai știau cum ajungeau la casele lor. Erau încântați și Cantemir Fluieraș trecea drept cel mai generos individ. La capătul nopților de drifturi lăsa pe tejghele buzunare de bani, cât nu s-ar fi îndurat niciunul s-o facă, deși toți se scăldau în parale. Mașinile le erau una mai tunată decât alta. Eusebiu Florescu se simțea mândru că e dus într-o astfel de lume, departe de sărăntocii lui. O mână de fete fără vârstă, deloc rușinoase, mai toate, în nopțile de vară, în șorturi zdrețuite pe margini, cu buricele bronzate la vedere, o palmă sau două sub bustierele care plesneau peste țâțele cu sfârcuri trufașe, toate spărgeau semințe, chirăiau încântate, cu voci subțiri, bâțâindu-și căpățânile în ritmul muzicii sau mișcându-și șoldurile aidoma fetișcanelor provocatoare care-l însoțeau pe Prinț în clipurile deja celebre ale melodiilor sale:

Alo, ce faci, fă?
Fă, mă mai cheres
sau nu mă mai cheres?
Fă, zi, mă mai cheres
sau nu mă mai cheres?
Păi, ochii-mi văd, inima-mi cere,
Ah, lua-te-aș de muiere
Mamă, cum se mai mișcă fata, tiki, taka
Hai să te pun la subsol
Hai că după tine mor.

Erau mai toate însoțite de golănași de cartier, cu părul tuns ca al fotbaliștilor celebri, creastă de-o palmă,

dată cu fixativ, lanțuri groase la gât sau la încheietura mâinii, în loc de ceas, toți mișcând din cap în ritmul muzicii, cum văzuseră că fac 50 Cent și alții ca el.

La drifturi nu se încumetau decât cinci, ceilalți erau spectatori, aleseseră o magistrală lată care ducea până spre capătul orașului și începea într-o piață largă cu asfalt negru sau poate se înnegrise de la cauciucurile arse săptămâni la rând, cu un rond în mijloc, unde fusese demult ridicată o statuie ecvestră a cine știe cărui rege impunător, cu un postament enorm de granit, înconjurat de trei rânduri de trepte late de piatră. Pe ele ședeau Eusebiu, spectatorii și fetele care chirăiau în fumul dens. Nu-i deranja nimeni de când Cantemir Fluieraș avusese grijă să-i ceară prietenului său Răducu Fursec să trimită un polițist să-i liniștească pe locatarii blocurilor învecinate care nu găsiseră ispravă mai isteață decât să semneze o petiție către poliție, cerând să-i salte pe zurbagiii adunați cam la fiecare sfârșit de săptămână. Polițistul era primul care se înființa la fața locului, dădea târcoale pieței cu mașina, cu mers de melc, se oprea la răstimpuri, să fie văzut, nimeni străin nu mai îndrăznea să intre în piață ori să mai protesteze de când primii doi care o făcuseră primiseră amenzi pe care nici instanța nu le ștersese cu buretele. În noaptea aceea polițistul venise când încă mai ploua, dar ploaia se opri ca la comandă cu primul grup sosit. Era cald și li se părea că de peste tot ieșeau aburi. Cei cinci puși pe fapte mari au fost ultimii sosiți.

— D-abia s-a oprit ploaia! a strigat o fetișcană. Drifturi pe asfaltul ud?

— Nu-ți face tu griji!

Când s-au strâns toți, s-a auzit din boxe maneaua care dădea startul, dragă tuturor, a lui Denis Râmniceanu:

Calcă-i accelerația până la podea
Și dă-i, dă-i, dă-i, dă-i, dă-i, dă-i, dă-i în ea
Calcă-i accelerația și tureaz-o tare
Și bag-o, bag-o, bag-o, bag-o, bag-o cât mai tare!

Trei au abandonat relativ repede, unul după o cursă în care a ieșit pe ultimul loc și l-au apucat dracii, alți doi după ce li s-au înecat motoarele prea turate în miezul drifturilor și s-au făcut de râs, înjurau ca la ușa cortului niște mecanici care, chipurile, îi trăseseră pe sfoară și

promiteau răzbunări care să fie ținute minte ani în șir. La fiecare înfrângere înjurau la fel, dar nimeni n-auzise de mecanici linșați sau măcar bătuți. Cineva le-a sugerat că asfaltul ud era de vină, au ridicat din umeri.

Cantemir Fluieraș a rămas pe poziții, cu încă un flăcău taciturn, plin de cicatrici, se spunea că scăpase cu viață dintr-o ciocnire pe autostradă la peste 150 la oră și de atunci bâțâia din cap încontinuu și nu te mai înțelegeai cu el, dacă spunea că s-a terminat spectacolul, chiar trebuiau să plece la casele lor, ar fi fost în stare să pună foc, dacă spunea că el e primul, era musai să fie primul, altfel scotea brișca. Dintre ei doi, câștiga cel care se învârtea pe loc de mai multe ori și cu viteză mai mare. Încăpățânați amândoi, întrecerea părea să nu se mai sfârșească, în încurajările inutile ale pâlcului de spectatori. La una dintre întoarceri, Cantemir Fluieraș a atins cu una dintre roți marginea primei trepte a postamentului statuii, s-a învârtit necontrolat și a oprit brusc. Janta roții lovite se strâmbase, nu mai era chip să continue. Puțin priceput la mașini, Eusebiu se gândea că asfaltul ud fusese pricina derapajului, iar prietenul său avusese noroc, se putea da peste cap și să-și frângă gâtul. Oricum, își oprise mașina, în timp ce adversarul își continua drifturile, sigur câștigător.

Fluieraș înjura ca la ușa cortului, deși vina fusese numai a lui. Dezamăgirea i-a cuprins pe toți, sigur nu mai era rost de băutură pe daiboj. Femeia care i s-a agățat de gât să-l potolească a fost aruncată cât colo. Seara sfârșise cu un dezastru, și-a spus Cantemir Fluieraș, care a dat repede câteva telefoane să cheme mecanici să-i care mașina la un atelier.

— Ești cu Polo? l-a întrebat pe Eusebiu Florescu.

— Te duc unde vrei.

— Nu mă duci nicăieri, mergem împreună. Tot ziceai că ai filmări la mare. Să-i dăm bice!

— În noaptea asta?

— Dimineața să fim acolo!

— N-ai cum…

— Ba am. Conduc eu!

Petruș

1.

Nu-mi venea să cred, se întâmplase o minune sau mai degrabă lucrurile stăteau așa de vreun an și nu mă prinsesem, însemna c-ar trebui să-mi trag una că nu stau cu ochii-n paișpe la ce se petrece cu oamenii.

Mă bucurasem în seara dinainte că găsisem la o dugheană cu muzici pe lângă care treceam zilnic fără să casc ochii un album nou Paraziții, *Arma secretă* îi zice, mi-l lăudase și prietenul meu DJ Radu, ăl de și-a luat numele de scenă Stalin. Îl ascultasem de `jdemii de ori toată noaptea, adio somn, parcă voiam să-l învăț pe dinafară, piese mai bune, piese mai obișnuite, toate cu mesaje neortodoxe, la care sigur strâmbă din nas lumea fină. Cică au prea multe cuvinte scârboase. Dar uită că Facebook-ul din anul ăsta are expresii mai scârboase decât orice cuvinte ale Paraziților. Sigur eu nu-s din lumea fină, îmi plac la nebunie Paraziții, urmăresc concertele lor de parcă ar fi sărbători, am avut și o victorie măreață în urmă cu un an, când l-am convins pe șefu' Stamate să meargă cu mine la Arenele Romane să-i asculte, se lăsase greu, dar a stat până la sfârșit și probabil ceva, ceva tot l-a mișcat, pentru că, oricât e el de ciufut, nu mi-a spus c-a pierdut vremea și nu mi-a cerut să uit să-l mai chem vreodată la asemenea bazaconie. Oricum nu-mi propusesem să-ntind coarda.

Ascultasem de `jdemii de ori cântecele, am îngânat, am râs și cred că am și lăcrimat de câteva ori, singur în garsoniera mea de la cucurigu, stând în fund pe linoleum, cu spatele lipit de perete. Mă atingeau la lingurică și mă gândeam că, dacă aș fi știut să cânt, muzică d-asta aș fi vrut să compun. Fiecăruia i-a dat Dumnezeu un dar, mie nu mi-a dat voce, da'mi place ce mi-a dat, așa că, băga-mi-aș, trebuie să fiu polițist cât mai bun, cum mă tot învață șefu'. Nici măcar lui nu i-am spus că mi-am dorit asta de când mă știu. El știe doar c-am venit din facultate ca șef de promoție și mai înainte am trăit în Timișoara ș-atât. N-avea rost să-i fac capu' calendar cu istoria mea, că doar nu-s cine știe VIP, în pula mea. Nu i-am vorbit de

casa de copii, am inventat niște părinți care n-au existat vreodată, nu i-am spus nici de ce urăsc atâta drogurile, că era s-o mierlesc de la ele în liceu și s-a îndurat o asistentă să-mi deschidă ochii și m-a păzit trei luni până am ieșit din sevraj, în primele săptămâni o uram atât de tare pentru ce-mi face c-aș fi vârât cuțitu-n ea, numai că eram legat cu curele de pat și n-aveam cuțit. Nu s-a lăsat, da' nu mi-a spus vreodată de ce-a făcut-o, dacă avea un motiv anume, vreun copil, vreo rudă care o mierliseră de la iarbă sau de la prafuri, nici eu nu m-am gândit s-o întreb. Și după ce mi-am revenit și mi-am continuat școala, nu i-am făcut măcar o vizită, ca mitocanu', mi-a fost rușine să dau ochii cu ea, minte de prost, când m-am hotărât să-i spun ce mai fac, ajunsesem la Școala de Poliție, da' n-am mai găsit-o, murise, de-atunci îmi stă pe inimă totul și-mi zic să fac un lucru când e vremea lui, să nu regret. Nu-i suport pe ăi de momesc puștii cu droguri, i-aș închide pe vecie, d-asta mă tulbură toate cântecele Paraziților ăstora, ei vin d-acolo de jos, sau măcar asta cred și mă simt bine s-o cred.

I-am învățat pe dinafară:

Secretul e să taci, când nu știi ce vrei să vorbești.

Nu încerca să pari altcineva, când nu știi cine ești.

Ș-acuma deschid biroul și-l văd deja la lucru pe șefu' Stamate, iar mi-a luat-o înainte, cum dracu' reușește să vină mereu la ora asta? și pe masa la care stă, hârtii peste hârtii și peste ele albumul *Arma secretă,* mi-a sărit în ochi. S-a-ntâmplat minunea! Nu m-am abținut, deși de luni de zile mă bate la cap să încetez să mai vorbesc ca porcu':

— Să-mi trag una! Paraziții, șefu'!?

— Da, *Paraziții,* spune, calm, de parcă mi-ar fi reamintit cum îl cheamă sau ceva de genu' ăsta.

— Și io care mă țin de-un an de zile să te-ntreb dacă ți-a plăcut și mi-a fost groază să nu mă dai de-a dura pe scări!

— Nu mi-a plăcut, dar sunt buni. Și-acuma am văzut aiureala aia cu procesul. Am luat albumul să ascult și eu cu urechile mele.

— Ce proces?

— Păi, cum de nu știi, tocmai tu? Șeful Sindicatului Polițiștilor vrea să-i dea în judecată, cică-s versuri

calomnioase.

— Glumești! Pentru ce?

— L-ai ascultat? mă întreabă ridicând CD-ul în mână.

— Îl știu pe de rost.

— Atunci știi și:

Dacă n-ai imaginație, fă-te polițist!
N-ai făcut nimic în viață, fă-te polițist!
Dacă n-ai niciun vis, fă-te polițist!
Fă-te polițist! *Hai, fă-te polițist*!

Și mai zice niște prostii, cu sculat și curve și alte alea. Dar de-aici până să-i dai în judecată…

— E artă, asta, șefu', e muzică underground, șefu', să-mi trag una, în underground se poartă legile protestului social! Cum să dai arta în judecată? Ea nu se judecă la tribunal! Cântecul Paraziților e un protest. Care e protestul? Polițistul nu e cum trebuie, nu apără pe cine trebuie. Nu este un reper. Polițistul însuși este o problemă.

— Nu-mi ține lecții…

— O știm și noi, șefu'!

— Așa zici?

— E lipsă de judecată să-i dai în judecată.

— Zice că nu se poate așa ceva într-o țară democrată. Tocmai că-ntr-o țară democrată se poate asta! Ai ceva de zis, fă-le și tu un cântec. Mere stricate sunt peste tot…

— Nu mă pot abține, șefu': mai bine dă-i în pula mea!

— Că bine zici.

Cred că era prima oară de luni de zile când nu mă regula la cap cu limbajul, că s-a plictisit să mă tot audă înjurând, degeaba-i spuneam că nu-njur, așa vorbesc ăștia ca mine, mai din topor. Nu mi-e rușine s-o spun.

Dar am prins curaj că era în toane bune și m-am înfipt în el:

— Șefu', dă-mi câteva zile libere să mă duc la Timișoara.

— Ce dracu' să cauți la Timișoara, te-au chemat rudele? Ți-ai amintit de vreo iubită și leșini de dorul ei?

— N-am eu iubite, șefu'! Îți spun, dar rămâne între noi și mă lași să plec.

Nu trebuia să mă-ntind, ci să-i zic cât mai repede, mai mult de jumate eram convins că va accepta. I-am povestit că m-a sunat Sorin Năstase, ziaristul de la televiziunea aia mare care fusese bumbăcit și băgat în spital că anchetase rețele de droguri, îl știa și-l simpatiza. Cu un an și ceva în urmă ne ajutase în povestea de droguri în care fusese decapitată Poliția și căzuse și chestorul, cea mai răsunătoare schimbare. Avea niște surse la anchetele lui care-i spuseseră chestii de care noi habar n-aveam. Cu ce ne-a spus el din nou am stârnit balamuc mare, l-am făcut pe Don Paul să se retragă și am băgat la zdup guşteri la greu, am închis niște case de toleranță și-am oprit traficul cu femei spre Germania. Nu toți au ajuns la răcoare, ne-au scăpat destui, da' tot a fost un succes. Cât pe ce s-o prindem pe Tati și pe mâna ei dreaptă, femeia aia afurisită, Sarah. Și-acuma Don Paul se întorsese, sigur o luase de la capăt, că de aia e plină piața de droguri. Și Sorin Năstase intrase în rahat. Adică nu se liniștea să facă anchete și-i puseseră gând rău, ăia sau alții. Voiau să-l scoată definitiv de pe piață. Un pocnet de degete mai urmează și-l arestează și-l bagă la zdup.

— Cine vrea să-l aresteze?

— Chiar ai noștri. Fursec mi-a spus că l-au și reținut, da l-a scos un avocat priceput înainte să vină dovezile.

— Și ce treabă are asta cu tine și cu Timișoara?

— Păi, i-au pus în cârcă o crimă la Timișoara. Chiar a fost acolo și s-a întâlnit cu ăl de i s-a luat gâtu', cică era o sursă pentru anchetele lui. Spune că atunci când s-au despărțit, omu' era viu ca noi doi. Îl cred. Poți să-ți închipui ce vrei despre omu' ăsta, da' nu că face crime, la dracu'! Vreau să văd locurile cu ochii mei, mai am și niște pretenari prin poliția de-acolo, poate m-ajută și ei. Să-mi trag una, dacă nu găsesc ajutor! Da' nu-mi pun mare bază pe asta. Mă duc să scotocesc singur.

— Și ne punem iar împotriva curentului…

— Dacă zici că nu e bine, găsesc altă cale să-l ajut.

— Ți-ajung trei zile?

— Fac ce pot.

— Nu pot mai mult. Dacă e să rezolvi ceva, fă-o-n timpul ăsta.

2.

Ajuns la Timișoara, m-am gândit să nu mă duc direct la poliție, ci să aflu mai întâi ce pot prin forțe proprii. Aveam adresa la care locuise Manole Coleașcă, poate erau unii care să-l fi știut.

Eram și eu conștient că plec să caut acu-n caru' cu fân, dar uneori asta e singura cale. Poate găseam ceva, răscolind fânul. Am întrebat pe unul, pe altul, nimeni nu-l știa, nici nu auziseră de nume. Erau atât de convinși că nimeni cu un nume ca ăsta, atât de regățean, nu locuia în blocul lor, încât m-am gândit că poate greșisem adresa și am mai aruncat un ochi pe însemnările mele. Nu greșeam, acolo trebuia să fie. Am ridicat din umeri, să-i liniștesc pe oameni, poate fusese o confuzie.

M-am întors după o oră, după ce i-am văzut pe cei pe care-i întrebasem plecând la treburile lor, aveam din nou cale deschisă. Am urcat treptele până la etajul cu pricina, mi-am scos șperaclul și am deschis ușa. Să deschid orice ușă fusese primul lucru pe care-l învățasem ca polițist, un profesor care se dusese în lumea ailaltă îmi spusese că e bine să știu, poate fac cu îndemânarea asta diferența dintre viață și moarte, dacă e înăuntru unul în agonie sau unul căruia un altul se pregătește să-i ia gâtul, aștept ca milogul la ușă și moare omul. Doar să nu trec de partea ailaltă și să deschid ușile fără să am un motiv. Acum aveam un motiv, dar n-aveam vreo țidulă de la judecător. Eram convins că n-am nevoie și oricum n-o să știe nimeni c-am încălcat chiar eu legea. Cum mă așteptam, n-am găsit nimic care să-mi spună ce se petrecuse cu aproape o săptămână în urmă. Sau dacă o fi fost ceva, le ridicaseră cei care ridicaseră și cadavrul. Am închis cu grijă ușa în urma mea.

M-am așezat pe o băncuță, într-un parc din apropiere și m-am gândit o vreme.

M-am luminat repede.

Am căutat un centru xerox, am scris o întrebare pe care am multiplicat-o pe mai multe bilețele cât o palmă și le-am pus pe toate în cutiile poștale ale blocului de peste drum de locuința lui Manole Coleașcă: *Ați văzut vreo încăierare în apartamentul de peste drum de al dumneavoastră, în ultima săptămână*? Îmi lăsam și numărul de telefon. Am adăugat de mână un *mulțumesc.* Părea un rebus, căutam alt ac în carul cu fân. Nu mă

așteptam la vreun răspuns, dar măcar încercasem și calea asta.

M-am dus să-mi văd colegii din poliție, care se uitau surprinși la mine, unul singur era de vârsta mea, cel pe care-l știam din școală și de la care așteptam eventual un sprijin, ceilalți păreau bărbați cu multă experiență, oameni în toată firea, nu-i tulburai cu una, cu două. Am dat-o, chipurile, pe raport. M-au luat la rost că prea sunt nerăbdător, șefii mei de la București nu știu că nu se poate întocmi un raport peste noapte? Nu trecuseră nici cinci zile și două fuseseră weekend. Aveau să-l primească atunci când va fi gata.

— N-am venit pentru raport, am spus.

— Dar pentru ce?

— Să văd cu ochii mei.

— Ce să vezi?

— Locul faptei.

— Și la ce te ajută?

— Poate mă ajută.

Mai mult să scape de mine, mi l-au dat pe tinerel să mă însoțească la apartament.

Nu ajunseserăm bine și mi-a sunat telefonul. O voce guturală m-a întrebat dacă eu am lăsat un bilet în cutia de scrisori.

— Cu o întrebare.

— Da, am spus scurt.

Nu credeam că trebuie să mai adaug ceva.

— Dacă nu mulțumeați, nu sunam. Da' m-am gândit că poate-i o chestie serioasă. Oamenii care se țin de șotii nu mulțumesc. Așa că am sunat. Cred că am văzut ceva. E o problemă de poliție?

— S-ar putea să fie.

— Nu mă băgați în cine știe ce dandana.

— Vezi-ți de treabă, omule! Vrei să ne vedem?

— Nu e nevoie, pot spune și la telefon.

— Vă ascult.

— Am văzut doi bărbați certându-se. Sigur era o ceartă violentă, pentru că unul a ridicat ceva ce semăna cu o bâtă, un fel de bulan de milițian, mă scuzați, și l-a lovit în piept. Și chiar atunci a fost un fulger cumplit care mi-a distras atenția și m-a făcut să mă retrag de la geam și mi-am ridicat privirea spre cer. Când m-am uitat din nou spre fereastra de vizavi, se stinsese lumina.

— Cum se stinsese lumina?

— Era acum aproape o săptămână, când au început ploile, vineri. Știu sigur că era vineri pentru că a fost ziua în care am fost nevoit să plec pe ploaie, m-a udat pân' la piele și-am răcit ușor. Odată cu ploaia, se întunecase bine, parcă se înserase, deși nu era nici ora prânzului. Deschisesem fereastra, trebuia să merg într-o vizită și voiam să văd cât de tare ploua, dacă să-mi amân sau nu plecarea. Se aprinseseră luminile la mai toate apartamentele de peste drum, asta mi-a atras atenția, oamenii erau acasă, și la fel se întâmplase și la apartamentul cu pricina, exact în fața apartamentului meu, era firesc să-mi atragă atenția. Și am văzut că în spatele geamului se certau doi tipi. Oricum discutau aprins, dacă nu se certau. Firește că nu-i auzeam, nici nu-i vedeam prea bine, era trasă o perdeluță nu prea subțire, știți, din cele făcute de mână, din ață, dar le vedeam siluetele destul de bine.

— Nu i-ați putea recunoaște?

— Nu cred. Sigur nu.

— Niște amănunte, măcar? Erau înalți, slabi, grași?

— Nu erau grași, mai degrabă de înălțimi apropiate, dar unul părea mai voinic. Mai forțos. Poate mi-a lăsat impresia asta pentru că folosea bulanul și ai nevoie de ceva forță să folosești bulanul, așa cred. S-a întâmplat ceva rău?

— S-a întâmplat.

— Dacă pot să mai ajut, mă căutați. Dar nu cred, asta e tot ce pot să spun.

De data asta am intrat înăuntru, împreună cu colegul timișorean, folosind cheile apartamentului.

Nici acum nu părea să fie scena unei crime. Strânseseră totul. Sau poate nici n-avuseseră ce să strângă, pentru că nu fusese nicio încăierare în care să se spargă mobila. Manole Coleașcă era un bărbat puternic, bine făcut, inspira respect oricui, era de presupus că nu putea fi agresat ușor, trebuia forță. Bărbatul cu care se înfruntase trebuie să fi fost pe măsura lui, adică cel puțin voinic. Sorin Năstase era un bărbat obișnuit ca înălțime și alură, nu se distingea prin vreo caracteristică fizică, probabil nu făcuse sport în viața lui, greu de crezut că s-ar fi implicat într-o confruntare cu Coleașcă. Pierdea sigur. Nici nu avea vreun motiv s-o facă, dar să presupunem că ar fi avut, cum zicea poliția.

Vecinul care văzuse umbrele pe fereastră vorbea de doi bărbați potriviți de înălțime, unul chiar mai înalt, cel care părea să fi avut un cuțit, care omului i s-a părut un bulan, agresorul. Sigur, nu Sorin Năstase, el nu era înalt. Sorin Năstase venise să capete niște dovezi care să-l înfunde pe Fane Fluieraș, omul despre care făcea o anchetă-reportaj. Manole Coleașcă îi fusese aproape aceluia și avea dovezile afacerilor necurate. Se temuse pentru viața lui și fugise din București. Deci nu Sorin Năstase era omul rău. Dar cei doi văzuți de vecin se cunoșteau, măcar se știau din vedere, altfel n-ar fi stat față în față o vreme. Așa spusese martorul. Se presupune că nu izbucnise sfada de îndată ce agresorul intrase în casă, poate mai discutaseră de una, de alta și oaspetele ceruse ceva, spusese ceva care dusese la o înfruntare în mijlocul încăperii și de aici văzuse vecinul.

Coleașcă era un tip precaut, se știa urmărit, ajunsese deja la concluzia că oamenii lui Fane Fluieraș erau pe urmele lui, dornici să-i închidă gura, poate chiar să-l lichideze. Plecase din București să scape și găsise o ascunzătoare la capătul țării, în alt oraș mare în care spera să se piardă. Nu se aștepta să fie găsit ușor. Era precaut, nu vorbea vrute și nevrute la telefon, nu se întâlnea cu oricine, umbla puțin și de multe ori în parte deghizat, nu deschidea ușa oricui. O făcuse pentru Sorin Năstase, avea argumentele lui, îl chemase. Și o mai făcuse pentru că îl știa pe cel care-l căutase, după plecarea lui Sorin Năstase, bărbatul mai înalt ca el.

Nu credeam că bărbatul înalt văzut de vecin ciorovăindu-se cu Manole Coleașcă forțase ușa și năvălise în apartament, ceea ce ar fi văzut vecinul ar fi fost în acel caz o înfruntare mai rapidă și mai violentă. Vecinul văzuse cum cele două umbre se plimbau prin casă discutând și abia într-un târziu, când aproape nici nu mai era interesat de ce se întâmpla, înțelesese că ele se înfruntă, era o sfadă, o ceartă care avea să se încheie cu o moarte. Când văzuse înfruntarea, nu se gândise la deznodământul ei. Parcă asista la o scenă de karagőz.

— La ce? îl întrebasem imediat pe omul de la telefon.

— Lasă, spusese, bărbatul, ușor plictisit și continuând.

Știam de teatrul umbrelor, dar n-am mai spus nimic, să nu-l scot pe om din priză. Uneori nu e bine să te dai

prea deștept.

Vecinul nici măcar nu bănuia că fusese o moarte, doar când a citit anunțul găsit în cutia poștală făcuse legătura și derulase din nou imaginile pe care le interpreta acum diferit.

Prin urmare, mă gândeam, după Manole Coleașcă fusese trimis cineva care-l știa, să evite orice bănuială și să fie greu să-l rateze. Și care nu-i mai era prieten, poate-i fusese în alte vremuri, oricum trecuse în tabăra cealaltă. Își îndeplinise perfect rolul de momeală și apoi de hăcuitor. Coleașcă se înșelase, lăsase garda jos, nu înțelesese toate piesele jocului, oricât de precaut să arătase, poate avusese un moment de slăbiciune, și faptul îi fusese fatal. Bărbatul celălalt trebuie să fi fost nu doar înalt, ci și voinic și priceput la mânuirea armelor albe. Nu s-a chinuit deloc, a aplicat o singură lovitură bine țintită și a părăsit apartamentul la fel de discret cum sosise, fără să lase vreo urmă. Și-a luat și arma cu el. Și-un briceag, și-un cuțit mărișor îl poți purta în buzunar fără să se prindă nimeni. Manole Coleașcă putea să zacă mort și neștiut de nimeni zile întregi, până s-ar fi sesizat vecinii de mirosul de putreziciune.

Dar s-a aflat instantaneu despre moartea lui. De parcă cineva ar fi așteptat ca bărbatul înalt și voinic să părăsească apartamentul și să intre în acțiune. Știrea n-o putea răspândi decât bărbatul înalt și voinic zărit de vecinul de peste drum sau vreun complice de-al lui, dacă a avut. Sau nici măcar de ei, ci pur și simplu făcea parte dintr-un plan și piesele se mutau singure pe tabla de șah. Adică vestea a ajuns îndată la poliția din Timișoara care, cu precauții, de ochii lumii, a descins la apartament, a forțat ușa și a descoperit cadavrul. N-avea niciun motiv să forțeze ușa, nimeni nu raportase vreo crimă, vreun scandal, vreo dispariție, nimeni din bloc nu știa nici măcar cine locuia în apartament. Dacă locuia. Era simplu ca poliția să declare că primise un pont. N-a făcut-o, pentru că nimeni n-a suspectat nimic și n-a pus nicio întrebare.

Sorin Năstase ajunsese la acel moment la București. M-am mai gândit că bărbatul înalt și voinic sau complicele lui sau amândoi aveau o legătură cu vreun membru al poliției din Timișoara, altminteri acțiunile lor n-ar fi fost atât de rapide și de bine direcționate. Când descoperi un cadavru undeva, îți ia ceva vreme să fii

sigur că e o crimă. În cazul ăsta, era evident că Manole Coleașcă fusese înjunghiat, era greu de crezut că își produsese singur rana mortală. O făcuse altcineva, una sau mai multe persoane. Care plecase ori plecaseră fără să lase urme. În apartament nu era nimic nelalocul lui, nu existau semne de luptă. Mobilat minimalist, părea că-și așteaptă vizitatorii. Doar cadavrul lui Manole Coleașcă nu făcea parte din peisaj.

După ce ajungi la concluzia că ai descoperit scena unei crime, vrei să afli cine e victima. Să zicem că undeva pe vreo măsuță sau în portofelul vreunei haine erau actele lui Manole Coleașcă. Se lămureau ușor. Dar ajungi anevoie la un suspect, dacă nu-ți este indicat. Stai de vorbă cu vecinii, cu portarul, dacă există, cu orice martor posibil, iei la puricat cunoștințele victimei, programul ei și tot ce poate aduce un strop de lumină. În cazul lui Manole Coleașcă nu exista nimic. Nu era localnic, prin urmare poliția nu știa nimic despre el, sigur cei care i-au descoperit trupul nici nu știau în prima clipă cum îl cheamă. Dacă s-ar fi interesat atunci, ar fi dat peste un nume de profesor, cel trecut în cartea de imobil și căruia îi plătea cu conștiinciozitate întreținerea un nepot student. Pe Manole Coleașcă nu-l cunoștea nimeni. Se va descoperi după două zile că apartamentul îi aparținea într-adevăr unui profesor plecat la un masterat în Germania, care-l scosese la închiriat printr-o agenție pe internet, profesorul habar n-avea că Manole Coleașcă îl închiriase cu o lună în urmă, pentru o jumătate de an. Plătise înainte firmei, care transferase banii în contul nepotului student, iar acesta confirmase. Își spusese Manole Coleașcă, cumva, că n-avea nevoie să se ascundă mai mult de o jumătate de an? Știa, cumva, că după trecerea acelor luni, nu-l va mai urmări nimeni?

Dar poliția nici măcar nu s-a interesat în prima clipă cine e Manole Coleașcă, dacă era ori nu casa lui, cum ajunsese acolo. Pur și simplu primise pe tavă un nume drept agresor. L-a acceptat fără să pună întrebări despre ceilalți implicați. Sau va fi pus, dar au venit îndată explicațiile vreunui șef: agresorul Sorin Năstase era urmărit, cineva îi supraveghease atent mișcările, știa că se întâlnise cu Manole Coleașcă în acel apartament, probabil afaceri ce urmează a fi deslușite, aproape fusese prins în flagrant. Nu ne mai interesează altceva. Nu vă mai întrebați cum de-a ajuns asasin un ziarist, se întâmplă

și mai rele. O să rezolve Bucureștiul ce e de rezolvat, e treaba lor. Nu s-au întrebat cum de se știau toate astea. Și au comunicat din nou la București că vor strânge probe, doar că au întârziat să le trimită. Cineva se gândise că poate o mică întârziere va aduce profit poliției locale, cam mereu când se primesc indicații urgente de la centru însoțite de cererea să se lucreze cu discreție, e la mijloc interesul cuiva care urmărește să parvină mai repede. Dacă încetinești procesul, întotdeauna iese la iveală ceva.

Amprente erau peste tot în apartament, le-au strâns pe toate, dar altceva n-au găsit. Nu exista vreo cameră de supraveghere, n-aveau înregistrări, cum li se ceruse.

— Chiar se ceruse discreție? am fost interesat să aflu.

— N-o să găsiți nimic scris, totul a fost verbal. Și doar la început, când a sosit alerta.

— Poți să-mi afli, în pula mea, cine v-a dat pontul despre asasinat?

— Nu știu dacă fac bine. Încerc. Rămâne între noi.

S-a ținut de cuvânt.

Pe drumul de întoarcere, am primit un telefon:

— Nu-ți trimit nimic scris, e mai bine. S-a primit pontul de la un polițist bucureștean, Sofian Iosipescu. Poate-l știi. Totul a fost la telefon. Zicea că-l urmărește pe ziaristul ăla și nu poate trece pe la sediu, să nu-l piardă între timp. Venise cu el de la București și plecase cu el înapoi. Cu avionul. Nu mă-ntreba cum aflase că l-a omorât pe ăla. Trebuia să strângem noi probele.

— Nu l-a omorât. Altul l-a omorât.

— Tu zici. Oricum, ai mei n-au găsit nicio dovadă, d-aia nici n-au trimis nimic.

Aurică

Nu știa ce să mai înjure: soarta, viața, ploaia. În mod sigur ploaia, cea mai la îndemână, nu înceta de două zile, la început fusese o burniță rece, apoi o răpăială mocănească fără sfârșit, după care se pornise vântul din ce în ce mai puternic și toate s-au dat peste cap. Nu mai vedeai la o sută de metri, apoi nici la zece metri. S-a gândit că-i un Beaufort de vreo 7 grade, poate mai mult, cu marea plină de spumă, valuri de patru, cinci metri, un vânt care mișcă toți copacii, e greu să înaintezi împotriva lui, mai bine n-o faci, dacă vrei să nu te răstoarne, să te dea peste cap. O pățise odată urât rău. În dimineața zilei, nimic nu te ducea cu gândul la ce-o să fie. Nici vremea nu mai era ca în tinerețile lui, când știa că iarna-i iarnă, vara-i vară, ploua cât voia Dumnezeu, o zi, o săptămână, pe urmă ieșea soarele, se zbicea pământul, nădușeai în arșiță, anticipai totul, acuma toate s-au dat peste cap, arde soarele și peste o zi, sau în aceeași zi plouă cu grindina cât oul și apar tornade ca-n America, nimic nu mai e cum a orânduit Dumnezeu. Nici oamenii nu mai sunt cum îi știa. S-au înrăit, nu mai țin de reguli, nu mai sunt atenți la aproape, vor să-și tragă pe spuză totul, lacomi, nu se mai satură, uită că pleacă dincolo cum au venit pe lume, goi, goluți. Și-n urma lor, ăi de rămân în viață se bat pe agoniseala care lor nu le-a adus niciun bine.

De când a ieșit la pensie, să fie vreo cinci ani, stă și se uită în jur, înregistrează tot, de parcă ar fi sigur că într-o zi cineva se va interesa de câte s-au întâmplat, dacă s-au întâmplat, și nimeni n-o să știe să spună, doar el o să povestească, dacă o să vrea, pentru că a înregistrat. Mintea lui e ca un film pe care se imprimă totul. Îi plăcea pe vremuri să vadă câte un film, n-o mai face, nu mai are unde, căminul cultural la care venea o caravană cinematografică la o săptămână s-a desființat, ce nevoie avem de cămin cultural? ziceau, ne uităm la televizor, doar că el nu mai are televizor, n-o să-și mai cumpere niciodată, pe ultimul avut l-a spart cu ani în urmă, se înfuriase pe minciunile pe care le auzise, cică un reportaj făcut chiar la ei, în Sfântu Gheorghe, despre oameni și stația poliției de frontieră care observă, supraveghează și

controlează traficul pe Marea Neagră – și nimic din ce spuneau acolo nu era cum știa el, nu înțelegea cum bărbați pe picioarele lor, care ar trebui să-și aibă mințile acasă, cu care stătuse la cârciumă la un pahar, înșirau bazaconii, probabil ce voia să audă reporterul sau ștabul stației care-l însoțea peste tot, atent să nu cumva să-i spună vreunul ce nu trebuia să se afle, s-a înfuriat atât de tare că a aruncat cu o sticlă în aparat, l-a făcut praf, nu i-a părut rău. De atunci se mulțumește cu ce vede și află singur. Mintea lui e ca un film, de fapt mai multe filme trecute la arhivă, unul peste altul. Le scoate la lumină dacă vrea. Vin oamenii la el să-l întrebe când s-a petrecut cutare lucru sau cum s-a petrecut lucrul acela și el caută în minte și le spune. În lumea lor s-a petrecut, nu în lumea largă. În lumea largă știe că toate-s minciuni.

Când a spart televizorul fusese a doua oară când se înfuriase cumplit. Prima oară se întâmplase când pierduse slujba. Nu ajunsese la pensie, îl forțaseră să iasă, de fapt îl dăduseră afară și pensia era doar o formă de mușamalizare, să nu-i treacă prin cap să facă scandal în continuare. Hai, dom'inginer, acceptă că sunt alții mai mari care ne-au dat ordine și nu le putem ieși din cuvânt. Nu-i trecea prin gând s-o facă. Dar nici nu se mai putea duce în altă parte să caute o slujbă, la vârsta lui. Nici nu voia. Acolo se născuse, acolo dorise să se-ntoarcă după facultate și după ce pusese la punct în câteva județe bateriile contra grindinei care nu-l mulțumeau, nimic nu-l mulțumea. Ajunsese în echipa farului de la Sfântu Gheorghe când încă nu se schimbase regimul politic – un turn de 48 de metri, lumina bătea la 50 de metri, o vedeai de la 19 mile, câte două sclipiri la vreo șapte secunde. Avusese grijă ca lumina aceea să nu se oprească o clipă și nu se produsese în atâția ani niciun accident, oricât de mari fuseseră furtunile. În 2009, când se instalase Scomar-ul, cică să protejeze granița maritimă a Uniunii Europene, a trecut să aibă grijă de instalațiile antenei. Nu găsiseră un inginer mai bun, nimeni nu venea în pustietatea aia. La doi pași de Dunăre, la trei pași de mare. Era convins că antenele, la suprafață și pentru o minte nepregătită doar două turnuri vopsite în alb și roșu, nu erau doar performante, ci și imbatabile, doar urmau să apere frontierele unui continent. Până s-a prins că cineva, nu recunoștea unul, oprea la răstimpuri sistemul, și braconierii de sturioni treceau nestingheriți. Cineva îi

coordona, cineva avea interesul să nu fie prinși, cineva se alegea cu ceva, mult. Dacă treceau braconierii, putea trece oricine. A protestat și i-au râs în nas: Scomar-ul nu-l putem opri și porni ca pe un laptop, îi spuneau. Dar Aurică Fisciuc știa că se poate și se întâmplase de multe ori. Când s-a zborșit la ei, i-au dat de înțeles că e mai bine să nu mai facă scandal, să se despartă amiabil, iar el să-și țină gura, dacă nu vrea să aibă necazuri. Nu și-a ținut gura și a fost scos la pensie.

De atunci umblă pe plajă, la gurile fluviului și lângă mare, aproape noapte de noapte, mai ales când plouă și nu se-ncumetă țipenie să iasă din case, și-n mintea lui s-au adunat zeci de ieșiri victorioase ale braconierilor. Ar umple pagini întregi cu ele, n-a făcut-o pentru că e tot mai convins că e urmărit și cineva îi scotocește printre lucruri, cât nu e acasă. Așa că ține totul în cap. Poate într-o zi va avea cui să spună. Dar nu ieșea pe plajă numai în nopțile furtunoase, ci și în cele calme, să asculte respirația profundă a mării. Nimic nu i se părea mai calm.

Se-ntâmplase și cu două nopți în urmă. Ieșise în ploaie, mai să-l dărâme vântul, sigur furtuna atinsese gradul 7, apa-i șiroia pe gluga și mantaua cauciucată, pășea greoi cu cizmele înalte de cauciuc, se afunda în nisip, își mijea ochii să vadă ceva prin perdeaua de apă. Întâi l-a zărit, după multă vreme, ca o umbră, pe moș Clotiade, însemna că toate sunt cum le știa. Bătrânul sigur într-o ureche ieșea pe plajă aproape în fiecare furtună, cu căruța trasă de un cal ascultător, umbla de colo-colo și aduna mai tot ce arunca marea, bușteni, scânduri, bidoane, sticle, roți, scaune rupte, putea s-o facă după ce se liniștea toate, la lumină, dar el avea un vierme, să nu i-o ia altul înainte, strângea tot și plaja era curată când sfârșea furtuna în zori, strângea tot și ducea la groapa de gunoi, lumea zicea că sigur îi lipsește o doagă, să te pui la treabă fără să ți-o ceară careva și fără să primești un bănuț, se strecurau în urma lui și-și alegeau dintre resturi, ba un butoi de tablă, ba un butuc, cam ce mai aveau nevoie prin gospodărie. Bine făceau, altfel groapa s-ar fi umplut prea repede și nimeni nu se învrednicea să ducă resturile mai departe, să le ardă sau să le transforme în ceva, cum aflase că se cere.

Vântul urla, mai să-l dărâme, abia se ținea pe picioare, Aurică Fisciuc a reușit să ajungă la punctul de observare pe care și-l ridicase chiar pe plajă, cu vreme în

urmă, patru pari zdraveni deasupra cărora legase la fel de zdravăn cu sârmă groasă o pătură de stuf bătătorit pe care nici vijeliile n-o clinteau, sub acoperișul improvizat fixase adânc un țăruș de fier de care legase o lotcă, a sa, cumpărată dintr-o pensie de la un pescar care se certase cu proprietarul cherhanalei, nimeni n-avea curaj să se atingă de barcă, de când îl cocoșase zdravăn pe unul care se amuzase s-o ducă la apă, chipurile să vadă dacă nu se scufundă. Dar nu era de mirare, Aurică Fisciuc n-avea prieteni, lumea puțină a satului îl saluta cu respect, dar nu venea nimeni să-l îndemne la vorbă. Acum adăpostul lui improvizat nu mai avea acoperișul de stuf, nu fusese atât de zdravăn legat pe cât își închipuise el, cine știe unde-l dusese vântul, o să-l caute după ce o să stea furtuna. Sau o să încropească altul.

Stătea crăcănat, cu mâinile în șolduri, să nu-l dărâme vântul, cu o mână sprijinită pe unul dintre pari, bezna era sfâșiată la răstimpuri de fulgere și-n răstimpurile alea, izbit în cap de ropote de apă, a văzut.

L-a zărit pe moș Clotiade depărtându-se și, în cealaltă parte, să fi fost la vreo sută de metri, vedea neclar prin pânza de apă, o scenă stranie: o șalupă care se zbătea ca o gâză să rămână pe loc, aproape de plajă, valurile se mai domoliseră, își imagina motorul turat, vreo trei bărbați care se chinuiau să stea în picioare și să arunce pe nisip niște pachete, legate strâns, ca niște cărămizi, cu grijă să nu le ia apa, îi ajuta vântul din spate, și alți trei le cărau cocoșați și grăbiți spre o mașină cu roțile înfundate în nisip și portbagajul larg deschis. Cărau probabil de ceva vreme, portbagajul se umpluse, abia au reușit să trântească și să apese capacul, au continuat să înghesuie cărămizi pe bancheta din spate, o umpluseră și pe aceea, mașina se lăsase și mai mult în nisip, n-a mai plecat, cum se așteptau ei, oricât ambalau motorul, cum îi dusese mintea să vină cu mașina până pe plajă? așa că toți șase au început să împingă și s-au chinuit în zadar minute bune, bătuți de valurile de apă, până le-a trecut prin cap să aducă de pe șalupă o scândură, pe care să încalece roțile din spate, nu erau proști, și au reușit să urnească mașina, au făcut treaba asta de vreo patru, cinci ori, noroc că la doi pași era drumul de pământ bătătorit.

Trei bărbați s-au întors la șalupă și au dispărut cu ea, ceilalți trei s-au înghesuit pe locurile din față, sigur unul călărindu-l pe altul, cât să-l lase pe al treilea să

manevreze volanul, altfel n-ar fi încăput în mașina care s-a îndepărtat, una închisă la culoare, neagră sau roșie, îi era greu să distingă, dar mai degrabă roșie, fulgerele abia de scăpărau o fărâmă de lumină, însă unul din cei trei tot aprindea și stingea o lanternă, de parcă s-ar fi temut să nu fie văzuți și în același timp ar fi fost convins că n-ar fi existat picior de privitor nicăieri pe o vreme atât de câinoasă și el trebuie să urmeze indicațiile. Dar de la distanță, părea că semnalizează ceva, el știa ce. Aurică Fisciuc se gândise că trebuia să fi fost un om de-al locului, adică știa topografia, dacă avea curaj să meargă pe drumul bătătorit care abia mult mai încolo ieșea într-o șosea, după un ocol pe lângă far.

Nici nu și-a dat seama când s-a terminat totul, apoi nu se mai întâmplase nimic. Căruța moșului cine știe unde ajunsese, n-o mai vedea. S-a întors acasă când furtuna nu se oprise. Spre deosebire de el, moș Clotiade se încăpățânase să rămână toată noaptea și în zori, după ce trecuse furtuna, dar continua să plouă mocănește, făcuse o altă descoperire: mai apăruse o șalupă, sau poate era aceeași, acum în derivă, se lovise de țărm undeva mai departe, se răsturnase, după care valurile mari o săltaseră de mai multe ori și o dăduseră peste cap. Nici țipenie lângă ea, sigur fuseseră și niște oameni care se înecaseră sau care se pierduseră spre sat sau fuseseră așteptați de cineva și dispăruseră împreună. Moșul abia și-a mânat căruța până acolo. N-avea cum să târască barca până la groapa de gunoi, era prea grea. Lângă barca răsturnată a găsit un morman de pachete învelite în cauciucuri, ca niște cărămizi, cum i se păruseră și lui Aurică Fisciuc, altele erau mai departe, înfipte câte unul, câte două în nisip, care cum le azvârlise marea. Grele, fiecare. S-a gândit că e ceva cu cărămizile alea. L-a sunat pe fiu-su, Silviu, că astăzi cine vrei și cine nu vrei are un telefon mobil, băiatul lucra la poliție, a venit cu un Mitsubishi, împreună cu șeful lui, și după ce au deschis cu briceagul primul pachet și au bănuit ce este, l-au chemat și pe primar și pe șeful Scomar-ului, care au apărut bombănind și cu ochii scoși de nesomn și-a început tămbălăul: o tonă de cocaină, mai mult de-o tonă eșuată pe plajă. Nu văzuse nimeni șalupele, nu existau pe nicio înregistrare. Dar era clar că fuseseră, una era eșuată pe mal, nu era fantomă, în mod sigur mai fusese una, moș Clotiade se încăpățâna să spună că o văzuse descărcând și plecând,

degeaba îl contrazicea șeful Scomar-ului că era imposibil, dacă l-ar fi întrebat cineva pe Aurică Fisciuc i-ar fi dat dreptate moșului, ar fi oferit și amănunte, spre deosebire de moșul cam bâlbâit și lipsit de vorbe.

Nu-l întrebase nimeni pe Aurică Fisciuc vreo douăzeci și patru de ore, dar au dat în timpul ăsta peste o cărămidă de droguri, un kilometru mai departe de epava șalupei, pe urmă peste altele, după alți kilometri, și încă altele, aduse de mare prin toate stațiunile, până spre sud, la zeci și sute de kilometri, răsărite ca ciupercile, și nu se putea să nu intre poliția în alertă și să dea comunicate prin care cerea oamenilor să nu se atingă de pachete, de parcă ar conținut explozibili și bombe, ci doar să anunțe pe unde au mai apărut și nu s-a mai putut ține nimic sub obroc.

Atunci au năvălit ziariștii de la București. Îi întrebau pe toți care știau sau nu știau câte ceva. Pe Aurică Fisciuc l-au pisat zdravăn, avea vorbe. Și-n plus s-a aflat repede că văzuse. Nu se mai pomenise o captură atât de mare de cocaină, de fapt nu fusese o captură, dăduse doar norocul chior peste poliție să se-mpiedice de-o tonă de droguri pe plajă și scandalul izbucnise instantaneu. Cum de-a fost posibil? La ce mai era bun Sistemul Complex de Observare, Supraveghere și Control al Traficului la Marea Neagră, dacă treci prin el ca prin brânză? Pe ce fel de senzori se bazează? A fost o revizie în noaptea aia, cum încearcă să spună unii? Ce i-a apucat cu reviziile noaptea? Câți au trecut și trec pe sub nasul lor fără să fie detectați? Cum dracu' să mai intri în Schengen cu frontierele astea șvaițer?

Scandalul cât casa.

Șeful sistemului declară ritos că n-a fost nicio revizie, nicio întrerupere, că nici nu se poate întrerupe ceva, ministrul preia și spune că sistemul nu se poate opri, aiurea, habar n-are, i-or fi spus prostii ca s-o adoarmă sau ea însăși ieșise la înaintare cu gogoși ca să-și apare funcția, se ține de scaun cu dinții, chipurile nimic din ce-i în subordinea ei n-ar fi în neregulă, o arogantă cu pretenții, așa a făcut și după ce i-a asmuțit pe jandarmi împotriva manifestanților din augustul dinainte, i-au bătut măr și i-au gazat pe ăi de veniseră de prin colțurile lumii să demonstreze pașnic împotriva guvernului, și ea zicea că s-a-ntâmplat exact pe dos, ăia i-ar fi bătut pe jandarmi, uita până și de amicu' ei care dădea petreceri și chema

maneliștii să-i cânte *Să vină Diaspora, să ne pișăm pe ea,* asta i se părea normal, omul are voie să cânte orice în ograda lui, avem libertatea expresiei.

Dar parcă-i altfel treaba cu frontiera. Chiar nimeni n-a văzut nimic, n-a auzit niciun zgomot, că doar șalupa aia n-a trecut marea de la Istanbul, a fost adusă de un vapor sau s-o fi dus de la mal până la un vapor care va fi oprit la o oarișce distanță, dincolo de apele teritoriale, a încărcat marfa și pe urmă a străbătut drumul înapoi până la plajă, trebuia să apară pe toate ecranele, de `jdemii de ori, s-o vadă toți, să dea alarma, dar toți dormeau liniștiți că nu se-ntâmplă nimic, a fost suficient un pui de furtună, ce pui, domnule, a fost furtună de gradul 7, d-astea le-a și dat peste cap șalupa, cu atât mai mult, nimeni nu s-a prins?! Dacă n-ar fi fost furtuna sau vreo defecțiune de motor, mai știa cineva ceva? Nu cumva, pur și simplu, în anumite zile, este închis sistemul avansat pe care au dat o căruță de bani și care ar trebui să asigure integritatea frontierei de la Marea Neagră? Din ce motive? Cine dă ordinul? Dacă știu asta sătenii care profită pentru a bracona nestânjeniți sturioni, de ce n-ar ști-o și traficanții de droguri? Problema e: dacă o știu sătenii, de ce nu o știu procurorii? Și mă opresc aici, scrieți ce vreți la ziar, domnii mei, pentru niște vorbe din astea eu am fost dat afară…

Victor Stamate

1.

Era vag conștient că nu i se mai întâmplase demult. De ani nu mai simțise că i se poate schimba viața. Nu reușise să scoată un cuvânt, doar s-o privească cum își trage un scaun și se așează la măsuță în fața lui, ținând apoi în palme ceașca fierbinte, știa că e fierbinte pentru că-i oferise și lui una și nu reușise să soarbă decât o singură gură. Era neagră, tare, fără zahăr, de parcă i-ar fi știut gusturile.

— Îmi dai voie să stau.

Nu fusese o întrebare, de parcă ar fi fost stăpâna timpului lui. Oricum era a locului. Nu s-a împotrivit. S-a gândit că vrea să-l întrebe ceva sau să-i povestească ceva. Sau avea chef de vorbă și găsise că e momentul potrivit și poate el era omul potrivit. Între timp, nu mai intrase nimeni în bar și părea să nu mai intre pe ploaia care bătea în geamuri cu furie. Pe stradă nu era niciun trecător rătăcit. Așa că o privi atent, adică mai atent decât până atunci: o femeie bine făcută, blondă, frumușică, în jur de patruzeci de ani, cu ochi negri jucăuși și sclipitori. Câteva riduri în jurul ochilor, pe care nu și le ascundea, o făceau să pară nu doar matură, ci și înțeleaptă, după ce trecuse prin viață. O femeie care știe ce vrea. O femeie cu care nu te joci. Cu un aer ferm, n-o puteai înșela, te-ar fi dibuit dacă înșirai minciuni. Victor Stamate n-avea de gând să-i înșire minciuni.

Era a treia oară când se oprise la barul acela, în drum spre casă. Un bar deschis de curând, la marginea cartierului său, mai avea de mers vreo trei străzi, nici un kilometru și ajungea la curtea lui cu zorele. Primele două dăți fusese atât de obosit că uitase că intrase să bea o bere și se alesese cu o cană mare de cafea. Nu mai dormise aproape toată noaptea, dar era obișnuit, oricum gândurile nu-l lăsau să închidă ochii înainte de ora două, uneori trei. La șase, când suna ceasul să-l trimită la serviciu, i se părea că de-abia își coborâse pleoapele. Fusese destul să se oprească de două ori și femeia îi reținuse obiceiul sau

ce părea a-i fi obiceiul, așa că-i adusese o ceașcă fierbinte, fără s-o mai ceară el.

De fiecare dată o văzuse pe femeie în spatele unei tejghele care aducea a bar, de mici proporții, n-ar fi putut sta în fața lui mai mult de trei inși să comande, nicidecum să-și bea paharele. Nu erau de partea astălaltă a barului decât două scaune înalte, cu picioare subțiri, inoxidabile, de parcă ar fi fost așezate acolo pentru un cuplu. Victor Stamate încă nu văzuse vreun cuplu urcând pe cele două scaune.

În toată încăperea nu erau mai mult de șase măsuțe de câte patru locuri, fiecare cu fețe de masă albe, cu un mănunchi de dungi albastre pe margini, un aer proaspăt și văratic. Asta îi plăcuse teribil de mult. Îi mai plăcuse că nu era multă lume, o mână de inși, deși de fiecare dată fusese ora la care toate barurile erau pline. Niciun bețiv care să facă scandal sau să răstoarne mesele. Poate era scump, dar cât de scump putea să fie? Nu serveau mâncare, doar merdenele și pateuri, aduse probabil de la brutăria vecină, prin urmare proaspete. Ținute sub un clopot uriaș de sticlă, de unde erau luate cu un clește enorm de aluminiu. Își amintea că doar când era mic mai intrase cu tată-su într-un local în care nu se serveau decât bere și pateuri. Pe urmă toate se dăduseră peste cap și se-nmulțiseră crâșmele cu fum mult și miros de mici și zgomot cât încape. În mijlocul fiecărei măsuțe era câte un bol adânc de sticlă albastră, cu alune prăjite. Din partea casei. Nu se fuma, dar n-avea de ce să-l surprindă, nu se mai fuma pe nicăieri. Iar el oricum se străduia să se lase de fumat, deși știa că eforturile îi sunt în zadar. În apropierea tejghelei era un culoar care ducea probabil spre altă încăpere și spre toalete și sigur spre o ieșire în spate, poate într-o curte. Cum erau așezate casele de jur împrejur, nu putea fi decât o curte și din curte sigur o cărare care să te scoată din nou în stradă. Era obligatoriu să fie măcar două ieșiri, să nu se bulucească lumea pe o singură ușă, dacă izbucnește vreun incendiu. Pe toți pereții erau înrămate desene cu mare. Cer și mare, nimic altceva. Astea fuseseră al treilea lucru care-i plăcuse.

— Eu sunt Maria, îi spusese acum, la a treia oprire, după ce se așezase pe scaunul din fața lui. Să nu crezi că vreau să te agăț, nu sunt din alea. Vreau să-ți mulțumesc că te oprești aici spre casă. Presupun că asta faci, nu cred

c-ai venit din centru special. Locul ăsta e al meu, l-am deschis de vreo trei luni.

— Și merge?

— Eu sunt mulțumită. Nu l-am deschis să mă umplu de bani. Pur și simplu să-mi satisfac o nebunie. Am două fete ajutoare, care fac cu schimbul, dar pe cea de azi am trimis-o acasă când am văzut cum îi curge nasul. Copiii de azi umblă despuiați și pe ploaie și răcesc repede. Trebuie să mă descurc singură. Vorbesc prea mult?

— Nu.

— Presupun că nu ești pensionar, altfel ai veni mai des, să te aerisești, să cauți companie. Și la alte ore. Nici nu arăți. Dar nu mai ai mult. Înseamnă că ai de lucru undeva, o treabă care te ține mult, din moment ce vii doar seara și te întorci atât de târziu. După cum ai arătat de fiecare dată, simțeai nevoia să te oprești puțin înainte să ajungi acasă. Nu te poți îndrepta decât spre casă, altfel n-ai veni în mahalaua asta.

— Cum arătam?

— Obosit. Dar satisfăcut, de parcă știai că ți-ai făcut treaba și nu puteai fi decât mulțumit. Sigur te opreai pentru că nu te așteaptă nimeni acasă. Nu te superi că am înțeles că ești singur.

Tot o afirmație, nu o întrebare.

— Mai știi multe despre mine? întrebă.

— Nu prea. Habar n-am ce meserie ai.

— Sunt polițist.

— Aha. Nu mă sperie.

— N-are de ce să te sperie.

— Pari om de treabă din moment ce nu te-ai grozăvit din prima clipă cu ce ești. Și să-mi ceri pe datorie. Unii așa fac. Și dacă ești ce ești, n-ai intrat să mă urmărești pe mine, nici vreun mușteriu, încă n-au venit să-și facă vad dintr-ăia care să fie urmăriți. Pur și simplu ai făcut un popas. Am avut impresia, de fiecare dată, că te gândeai la ce ți se întâmplase în ziua respectivă, ca și cum făceai un bilanț, o trecere în revistă, să vezi dacă au fost toate cum voiai să fie.

— Pe toți îi analizezi în felul ăsta?

— Nu-i analizez. Îmi place să-mi închipui ce fel de oameni sunt cei care intră. Să-i citesc. Uneori nimeresc. Alteori nu mă interesează, nu le zic nimic pentru că nu-mi spun nimic. Am fost profesoară de psihologie. Nimeni nu mai pune preț pe așa ceva, așa că mi-am dat demisia

după ce a murit bărbatu-meu. Pusesem bani de o parte, să plecăm în lume. N-am mai plecat singură, am deschis localul ăsta, să vină lumea la mine. N-am copii.

— Ești de-a locului?

— Locuiesc în cartierul ăsta de când mă știu. Dar nu-i mai recunosc pe oameni, s-au tot schimbat.

— Și eu locuiesc aici de când mă știu.

— Nu te țin minte. N-am cum să-i țin minte pe toți. Cartierul e mare.

Sigur ar mai fi stat, dar au intrat două cupluri, care au ocupat una dintre mese, a trebuit să le ducă pahare, bere și pateuri. A stat de vorbă cu ei. Nu s-a mai întors.

Victor Stamate și-a băut cafeaua, a lăsat banii sub farfurioară, s-a gândit că, dacă se duce la bar să plătească, ea va înțelege că vrea să continue discuția. Dacă ar mai fi avut ceva să-i spună, s-ar fi întors după ce servise cele două cupluri. S-a gândit, pe când ieșea în ploaie, că nu-i spusese nici măcar cum îl cheamă. Nici ea nu-l întrebase. Nu însemna neapărat că n-o interesa. Însemna că era sigură c-o să mai treacă și are tot timpul din lume să afle.

După multă vreme, Victor Stamate a dormit neîntors.

2.

Dăduse peste o altă pânză de păianjen, cum întâlnise cu vreo doi ani mai înainte. Cum întâlnise, de fapt, tot timpul, deși sperase să nu se mai repete nimic. Mereu se repetau lucrurile. Atunci habar n-avusese unde să caute. Ciripitorii nu fuseseră de folos, nu aveau idee ce se petrecea în spatele lor. Știuții cu cazier – nici ei. Cei pe care dorea să-i priponească erau în miezul unui păienjeniș vast, părea să-i ajungă, mai avea doar să întindă mâna să-i înhațe și se împiedica în fel și fel de fire lipicioase, iar zbaterile lui să se desprindă produceau unde care-i avertizau să se retragă, să se ascundă în alt păienjeniș țesut în grabă mai departe, păienjenii își schimbau centrul, se blindau, făceau în așa fel încât să nu se ajungă la ei, nici măcar să fie văzuți. Lui Victor Stamate i se părea că se repede într-un zid. Făceau pe dracu-n patru ca nimeni să n-ajungă la centru, tot felul de amărâți se lăsau prinși sau n-aveau destulă istețime să reziste, își dădeau viața pentru ăia din centru. Cu ce-i

momise? Cu ce-i avea la mână? Ce le promisese în schimbul sacrificiului? Tare ar fi vrut să știe.

Acum aflase că Paul Vulpescu, zis Don Paul, știut de om de afaceri, dar și cap al lumii interlope, se întorsese. Și voia să-i convingă pe toți că, în ce-l privește, totul e la vedere. Orice altceva n-ar fi decât calomnie, invidii, răutăți. Dăduse interviuri peste interviuri declarând ce făcuse, anume că se retrăsese din afaceri să ajute să câștige alegerile singurul partid care lucra pentru țară. Cu programul său de guvernare, partidul ăsta o să scoată nația din noroaie. Lumea ar trebui să fie fericită, nu să se adune în piață și să tot strige *Jos guvernul*! O prostie. Cine să vină în loc?

Victor Stamate înregistra toate, nu comenta nimic. Poliția nu face politică. El nu face politică. N-ar fi spus că era cel mai fericit din lume cu mersul lucrurilor, dar își reprima emoțiile, treaba lui era să facă ordine, să-i prindă pe infractori, mai specific adesea, adică să umble după rețele de droguri și să le facă praf. Nu trebuia să se preocupe de ce e la vârf, așa fusese învățat. Deși Petruș, adjunctul lui, spunea că depinde ce fac ăia de la vârf că-l atinge și pe el. Parc-ar fi fost Godină, doar că Petruș n-avea facebook să se pronunțe, sau avea, dar nu se pronunța. Hai, las-o moartă!

Era sigur că, dacă se-ntorsese Don Paul, ieșiseră la lumină toți peștii care-i scăpaseră lui. Revenise războiul, dacă fusese vreodată estompat, trebuia să se pregătească de ce era mai rău.

Obișnuia să-și cumpere în fiecare dimineață un ziar. De tânăr. Nu afla mare lucru, dar își făcea o idee de cum merge lumea. De când dispăruseră ziarele serioase, ca peste tot, găsea la chioșc doar tabloide pline de poze cu femei despuiate, cinci rânduri de text și o grămadă de știri bombă care anunțau numai exclusivități, dezvăluiri, evenimente extraordinare nebăgate de nimeni în seamă până atunci, de fapt nimicuri. Renunțase. Ajungea cu o jumătate de oră mai devreme la birou și afla de pe site-urile de știri ce se mai petrecuse.

Președintele continua să ocupe primul loc, spre disperarea guvernanților. Le cerea acestora, a cine știe câta oară, să renunțe să mai schimbe legile justiției pentru a-l face scăpat de pușcărie pe liderul lor. Era acuzat și el, tot a mia oară, că pusese mâna pe niște case care, chipurile, ar fi aparținut statului, prin urmare datora

acestuia sute de mii de euro chirie. Nicio dovadă. Vorbe grele aruncate în valuri. Mulți le socoteau literă de evanghelie. Câteva anchete băteau pasul pe loc, de când șefa Departamentului anticorupție fusese înlăturată cu ajutorul Curții Constituționale. Senatorul Condălău tuna și fulgera împotriva procurorilor care îl trimiseseră în judecată fără dovezi concludente, doar în baza unor supravegheri ale serviciilor secrete, obținute după ce fuseseră puse la punct protocoale secrete cu justiția. În ce țară normală serviciile secrete fac înțelegeri cu justiția? Talibanii guvernării strigau că într-o democrație adevărată nu pot exista protocoale secrete și toate procesele în curs, chiar și cele în care se pronunțaseră condamnări trebuie reluate de la zero, cu alte probe, dacă există; dacă nu, învinuiții să fie lăsați liberi. Opoziția se scremea să argumenteze că nu mai conta cum fuseseră descoperite faptele de corupție, dacă ele existaseră trebuia să uiți de protocoale și procesul să continue. O ceartă care dura de doi ani, înflăcărată de ieșirile în public ale unor personaje care nu mai voiau să se vorbească despre ele.

Victor Stamate nu găsea nimic nou. Și totuși, cu o seară înainte, un post de televiziune difuzase o anchetă jurnalistică despre Fane Fluieraș. Uitase de când se spusese prima oară, trecuseră ani, că e un învârtit și un corupt pe care nimeni nu-l prindea – nu găseau dovezi, avea sprijin, nu era nimeni interesat să-l poprească sau toate la un loc. Ziaristul ăla băgăcios Sorin Năstase, cu care avusese și el de-a face, se referea la niște dovezi. Probabil cele despre care-i vorbise Petruș. Ziaristul făcea caz de adevăr, era ușor patetic, spusese că nu se poate construi o societate normală fără adevăr și transparență. Chiar dacă adevărul e rareori ce pare a fi, oameni de soiul lui Fane Fluieraș trebuie să-și asume ce au făcut. Tinerelul ăsta, își spunea Victor Stamate, nu știe că o asemenea asumare aduce nefericire. Dar în mare pledoaria lui era corectă, nu poți trece prin viață fără să-ți asumi ce ai făcut. Dacă dovezile ajung în mâna procurorului, era greu ca Fane Fluieraș să mai scape, ochiurile plasei se strângeau definitiv.

Fane Fluieraș n-avusese nicio reacție. La acuzele anterioare, ale altor posturi de televiziune sau ziare, chemase la el toată presa în următoarea oră și făcuse dezmințiri, cu spume la gură. De astă dată, doar unul

dintre avocații săi organizase o conferință de presă la nici o oră de la difuzarea anchetei. Minciuni, minciuni, minciuni! striga el. Probe contrafăcute! Gogoși! Vom dovedi în instanță totul! Dacă se ajunge la proces. Dar până atunci dăm în judecată postul de televiziune, e nepermis ce face, libertatea cuvântului nu înseamnă și denigrarea oamenilor! Că avocatul reacționa atât de repede și de virulent însemna că povestea era credibilă și voia să preîntâmpine valurile, că probele despre care se făcuse vorbire aveau un sâmbure de adevăr, dacă nu cumva erau chiar adevărul, că echipa lui Fluieraș era pregătită de atac pentru că el se temea. Un analist bătrân și hârsit chemat pe rând de toate celelalte televiziuni susținea că probele găsite de Năstase, el știa cum, erau prea solide, s-ar fi aflat deja în mâna cui trebuia și în cursul acelei zile, îi spuseseră sursele, Fane Fluieraș avea să fie ridicat. Se va ajunge nu numai la proces, ci și la condamnare. Iar cu acțiunea asta începea să se clatine o cetate în care bătuseră zadarnic ani la rând berbecii societății civile. Pentru final, analistul hârsit lăsa o informație bombă: n-ar fi exclus să fie arestat și fiul mai mare ale lui Fane Fluieraș, cel din prima căsătorie, care i-a fost alături cam la toate învârtelile financiare, cărora unii le zic matrapazlâcuri.

Victor Stamate s-a oprit din lectură și-a închis computerul. Se anunța o zi furtunoasă.

Era pregătit pentru ședința de fiecare dimineață.

3.

Victor Stamate era convins că ceva era în neregulă cu el. De fiecare dată când urma să-și vadă șeful nu se putea împiedica să nu-și amintească, într-o străfulgerare, ce i se întâmplase în anii dinainte, un pocinog după altul.

Toate începuseră după ce ratase prinderea unui guștER dolofan, în confruntare îi ucisese gușterului mâna dreaptă, un trepăduș care speriase orașul. A contat prea puțin că fusese în legitimă apărare, avocați fără scrupule și bine plătiți l-au tăvălit ca pe hoții de cai, noroc că judecătorul era cu scaun la cap și nu i-a ascultat, dar tot s-a lăsat cu sancțiuni. Se scuzau că, măcar de florile mărului, trebuiau să-i dea o sancțiune, altfel miroase presa că-i cocoloșit. De parcă-i păsa presei de ce se

întâmplă cu un polițist oropsit! Târziu a aflat că de la șeful lui i se trăsese. Trepădușul trimis între patru scânduri era un frate al soțului verișoarei soției șefului, o rudă apropiată va să zică, iar autoritara soție care-și controla bărbatul din oră în oră, temându-se să nu fi plecat să i-o tragă uneia, cum îl prinsese de câteva ori, cu mare tărăboi, îi ceruse impunătorului bărbat să-i răzbune aceluia memoria, iar ei – neamul. Să împace și capra și varza și să scape de cicăleli, șeful găsise nimerit să-i ia lui Stamate orice anchetă și să-l treacă la treburile mărunte, urma linia moartă, nu mai conta că funcția deținută acum o obținuse după ce amândoi făcuseră bucăți o rețea de traficanți de carne vie. Din povestea asta încâlcită ieșise bine doar șeful, care-și liniștise pentru moment nevasta și reîncepea să adaste satisfăcut în paturile celor măritate și triste, atât de multe, constata uluit Stamate, că în mod cert printre bărbații nației dăduse o molimă care le moleșea bărbăția sau măcar le risipea și puțina dorință de sex și tăvăleli pe care o mai avuseseră.

Timp de un an se gândise Stamate că nu mai are mult până la pensie și scapă de toate, așa că e bine să nu-și facă prea mult sânge rău, să-i plesnească într-o zi capul și să se trezească în scaun cu rotile. Decât în scaun cu rotile, mai bine fără pensie și-n câmpiile cu verdeață unde nu-i nici durere, nici întristare. Se gândea că e de preferat să ajungă să bea bere cât e ziua de lungă pe un scăunel sub bolta de zorele sau clematite, ce-or fi cățărătoarele din curtea sa de la periferie. Îl cam înspăimânta perspectiva, dar era mai bine decât să înțepenească la arhivă. Sau la circulație. Fiecăruia, ce i-e dat. Aproape se resemnase.

Dar pe urmă, nici un an în urmă, îl chemaseră urgentisim într-o dimineață, abia răsărise soarele. Nu știuse dacă să se bucure sau nu. Se obișnuise cu situația lui marginală, chiar și cu gândul că va fi uitat. Nu ținea să fie recompensat, deși dăduse la viața lui câteva lovituri care îi aduseseră faimă, uitate atât de ușor. Admitea că era orgolios. Dar putea fi și îngăduitor. Nu într-atât încât să accepte orice. În necrologul lui, poate i-l face cineva când va fi momentul, ar prefera să nu fie uitate. Dar știa că necrologurile, cel puțin la noi, sunt vorbe-n vânt și fac cât două cepe degerate.

Acesta fusese motivul pentru care a acceptat să se-ntoarcă în secția pe care o condusese. A întrebat doar cine l-a chemat. I s-a răspuns că Șeful în persoană. Prin urmare nu mai avea vreo ranchiună că-i dispăruse vărul prin alianță. Sau nu-i păsase de la început. Sau i se ceruse să uite trecutul, în interesul obștii. Lui Victor Stamate îi era egal. Voia și el să le arate că n-a ajuns un expirat, mereu a avut orgoliul să creadă că e bun. Printre cei mai buni. Foarte bun. Cel mai bun.

Se gândiseră la el de câteva săptămâni. Și asta a aflat la nici un sfert de oră după ce-a ajuns la secție, binevoitorii i-au dat raportul pe dată. Îi presa șeful Poliției, pe care îl presa însuși ministrul. Nu se poate să nu aveți în toată țara un detectiv, o echipă în stare să-i prindă – li se spusese. Vrând-nevrând, mai mult nevrând, și-au amintit de el. Cheamă-l! i-au zis șefului. O să mă refuze, nu uită că l-am penalizat. Cam pe nedrept. Dă-i ordin! i-au mai spus. În poliție e ca în armată, un ordin nu se discută. Nu contează ce-a fost mai înainte. E ca o reabilitare. Și l-au chemat.

Pe drum spre poliție s-a gândit de ce-l chemau. Și-a amintit ce văzuse cu câteva zile în urmă la televizor și făcuse legătura. Se uita pe vremea aceea aproape în fiecare seară, dacă era acasă, o jumătate de oră la știri, nu-l interesează nimic altceva, fugea de emisiunile în care se discutau probleme politice, de când constatase că sunt numai povești cu titluri atrăgătoare, ba chiar bombastice, din care nu afli nimic. Invenții. Speculații. Exagerări. Analiștii vorbelor goale. Puteai număra invitații pe degetele a două mâini, aceiași la toate televiziunile, de parcă-i ducea cineva cu mașina de la un post la altul. Mai credea că altcineva le umplea buzunarele cu bani frumoși, altfel n-ar fi zăbovit cât era ziua de lungă în studiouri tocând frunze la câini, i-ar apuca și pe ei plictiseala tot repetând verzi și uscate. Sau n-aveau altă treabă?

În reportajul de care-și amintea era vorba despre niște copii căzuți sub patima drogurilor. Subiect vechi, nu-i dădea nimeni de cap. Și lui tot de la droguri și copii i se trăsese. Dar în cazul acesta muriseră câțiva, prea repede, unul după altul, iar doctorii erau speriați că nu recunoșteau substanța care-i omorâse, ceva nou pe piață, cu acțiune fulgerătoare, fără leac. Stamate știa că și asta se mai întâmplase.

Trei echipe de polițiști se străduiseră să-i dea de cap, fără să știe unde e capul. Cum să-l apuce. Cum intra drogul în țară. Cine îl aducea. Nu prinseseră decât patru, cinci dealeri amărâți care nu se știau între ei și vindeau marfa liceenilor. Sau studenților. Habar n-aveau de unde venea drogul. Habar n-aveau ce vindeau, îl primiseră de la un individ, care-l primise de la alt individ și tot așa, dacă-l prindeau pe unul nu rezolvau nimic. Când îl chemaseră cu noaptea-n cap, dealerii îl beliseră pe unul Vaier Grosu, care fusese infiltrat printre ei. Lovitură cumplită pentru poliție.

Șeful îl întâmpinase de parcă îl văzuse cu o zi mai înainte. Prietenos, amici la toartă. Îi plăcuse întotdeauna să înceapă fiecare dimineață cu o ședință, oamenii se adunaseră pe coridor, la ușa lui, dar i-a lăsat să aștepte. Voia să arate că îi face o favoare lui Victor Stamate și-l poftea doar pe el. N-a crâcnit nimeni. Nu se mai întâlniseră față-n față, doar ei doi, de aproape un an. Victor nu uitase cum făcuse pe durul, îl băgase în mă-sa și-i spusese să se spele pe cap cu funcția lui. Șeful nu replicase, se simțea cu musca pe căciulă sau poate mai avea un dram de bun simț. Atunci își amintiseră amândoi la fel de bine cum, cu doi ani mai înainte, asediaseră o casă vagon dintr-un cartier cu case vagon, plină cu fetișcane strânse să fie vândute, în care se mai ascundea și peștele cel mare, începuse să-i sune telefonul lui Stamate, închide-l, dracului, ne dă de gol, scrâșnise printre dinți, Victor o făcuse, l-au prins pe pește, le-au eliberat pe fetișcanele care tremurau de spaimă să nu fie împușcate și doar târziu spre dimineață a redeschis telefonul și a văzut apelurile nevestii și apelurile spitalului unde murise după accident. O ținuse într-un urlet habar n-are cât. Nu știa nici cât timp n-a fost bun de nimic. Își lăsase colegul să facă raportul, n-a vrut să i se spună ce scrie în el, l-a semnat ca primaru'. În urma raportului, celălalt fusese înaintat șef, dar nu i-a păsat. Fuma în neștire. Nu și-a mai promis, cum făcuse de-o sută de ori până atunci, să se lase de fumat. Toată lumea fumează, în restaurant, la lucru, pe stradă, spera să se interzică într-o zi, ca să se poată opri și el, obligat, și atunci chiar o să simtă c-a îmbătrânit și-o să fie nevoit să arunce scuipătoarea ca de spital, de pe care sărise demult smalțul și pe care o târăște după el din birou în birou, oriunde se mută, ca pe un trofeu de război. Războiul lui

Pește. E sigur că și după ziua în care-o să se interzică fumatul tot or să-i miroasă o veșnicie părul și hainele a fum de țigară.

În anul cât stătuse pe tușă, observase că tot mai mulți din jurul lui erau cu douăzeci sau treizeci de ani mai tineri și nu-i mai înțelegea. Era sigur că și reciproca era valabilă. Dacă adăuga și invazia dispozitivelor electronice pe care nici nu și le imagina când era de vârsta lor, se convingea că lumea se schimba într-un ritm căruia nu era sigur că-i va face față, oricât se străduia. Se gândise că era norocos că trăise asemenea vremuri și că fusese ani și ani martor. Dar parcă era prea mult pentru o viață de om. De câteva ori îi trecuse prin minte să se retragă de-a binelea, să iasă la pensie, nu-i o rușine să accepți că ești depășit. De fiecare dată își spusese că încă nu-i expirat și era convins că are experiență cât toți ceilalți la un loc și cu asta va face față. Gândul ăsta îl ținuse drept. Din fericire, nu prea avea cui povesti aceleași și aceleași isprăvi de demult, nu obișnuia să bea și nu-i crescuse burta, sau nu într-atât încât să se rușineze de proporțiile ei. Rareori își începea ziua fără câteva zeci de minute de flotări și genuflexiuni, se temea cel mai mult să nu-l lase picioarele dacă o să mai alerge vreodată să prindă pe unul care se credea stăpânul lumii. Refuza să îmbătrânească. Își amintea mereu ce-i spusese nevasta, singura dată când își arătase slăbiciunea în fața ei:

— Nu fii caraghios, ești încă în putere!

Dar asta fusese cu ani în urmă, între timp și ea plecase unde văzuse cu ochii. Poate ar trebui să-și amintească și mai mult. Totul i se trăsese de la bani. Bani și iar bani, numai la asta le era gândul tuturor. Nici lui nu-i convenise că-i tăiaseră un sfert din leafă, cu șapte ani în urmă, dar dacă tăiaseră la toată lumea înseamnă că așa trebuia făcut, cum dracu' să ieși din criză dacă nu strângi cureaua? De unde să am mai mult, dacă nicăieri nu merg treburile cum trebuie? Discutase astea de enșpe mii de ori cu nevastă-sa, ea nu și nu, că ăștia trebuie dați jos, că mai bine moare decât să-i mai voteze, nu te uiți că toți zic la televizor că trebuie dați jos? Nu te pune nimeni să-i votezi, femeie, dar așteaptă să vezi cum merge treaba până la sfârșit, ce să mai aștept, bărbate? să mă usuc pe băț? N-a fost chip s-o lămurească, și-a strâns catrafusele și s-a cărat în Italia la muncă, zicea că-i mai bine acolo, n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume că trăgea ca

proasta doar pentru doi euro în plus, și încă printre străini, spălând boșorogi la fund. Dacă pleci, plecată rămâi, îi spusese el, sperând să fie ultimul argument. Femeia, încăpățânată, dăduse din cap, plecată rămân, nu mă mai întorc, n-o să mai auzi de mine. Asta după opt ani de căsnicie! Ce era mai rău, luase cu ea și fetița, cică s-o dea la școală acolo, și asta-l dăduse peste cap, murea de dorul ei, dar n-avea ce face. Casa rămăsese pustie, dădea peste jucăriile copilei când nu se aștepta și înțepenea cu ele în mână și nodul din gât nu se ducea nici de-al dracului. Îi venea să-și ia câmpii. Și uite că după scurt timp și italienii ăia ajunseseră pe buza prăpastiei, iar nevastă-sa trăgea mâța de coadă, cum îi prezisese el. Ar face bine să se-ntoarcă acasă. Era convins că n-o s-o facă, era prea încăpățânată. N-a făcut-o. Și într-o zi se gândise să se-ntoarcă, pe nepusă masă și pe drum a avut loc accidentul. Cum să nu urle? Parcă-i mai păsa lui de trecerea pe linia moartă!

Șeful în ceruse să se întoarcă, să preia din nou afacerile cu droguri. A pus condiții.

— N-am nevoie de echipă, a testat Stamate terenul, sperând să se fi schimbat ceva în anul de când nu mai anchetase.

O echipă însemna cam toată secția și să i se dea raportul Șefului zi și noapte. Și el să decidă, să controleze tot, din birou, chiar dacă o dădea în bară. Nu se schimbase nimic. Șeful voia să controleze tot. Stamate s-a împotrivit, a înțeles că era groasă rău și Șeful o să cedeze. Echipa și-o forma singur, la fel programul, fără presiuni, fără rapoarte.

— Dar va trebui să-mi spui ce afli, insistase Șeful. Măcar din când în când. Să comunic mai sus.

— Normal, a zis Stamate de astă-dată.

Știau amândoi că o să mai treacă prin biroul acela abia când se va încheia prima ancheta. Poate nici atunci. Șeful îl putea presa între timp, avea tot dreptul. Îl putea obliga. Există telefoane pe lume. Mai sunt trepădușii care pot fi trimiși să-ți țină calea și să te tragă de limbă. Stamate se putea face că nu-nțelege. Știau amândoi care le erau limitele.

Într-un an se oprise doar de vreo trei ori în biroul Șefului.

Își făcuse o echipă minimă. Cel dintâi îl alesese pe Petruș, spre stupoarea tuturor. Era cel mai tânăr detectiv,

venit direct de pe băncile facultății, unde strălucise. Cine-l vedea prima oară credea că-i un adolescent plin de coșuri, nu polițist. Și acum, după doi ani, arăta la fel. Alura de puști îl făcea să pară vulnerabil și atrăgător. Arată ca un tântălău. Pe asta-i plăcea lui Stamate să mizeze. Oamenii i se livrau ușor, convinși că-l fac din câteva vorbe. În inima femeilor trezea încredere. Aerul lui naiv îl păcălea până și pe Stamate. Îl școlise cum să se descurce. Îi ceruse să treacă pe la sală, să mai facă mușchi, îl punea oricine în fund doar c-un bobârnac. Se conformase. Dar nu făcuse mușchi. Stamate era sigur că nu se prea dusese la sală. Prefera să citească. Stamate se întrebase odată câți polițiști mai citesc, ca Petruș. Pe deasupra butona cât e ziua de lungă un iPhone de care nu credea că se desparte nici când doarme, Stamate nu prea-l înțelegea, dar i s-a spus că un gadget dintr-ăsta înlocuiește câțiva oameni. Prin urmare în anchetă îi va fi suficient Petruș cu iPhonul lui. Stamate mai observase că avea o minte brici, îi bătea pe toți la deducții.

Și mai avea o chestie a lui, o gură spurcată cât încăpea. Stamate se întrebase mereu cum putea un om care trecuse prin facultate și citise de zece mii de ori mai multe cărți decât el să vorbească de parc-ar fi la ușa cortului. Că se născuse într-o mahala de provincie nu era o scuză, și Stamate trăia la mahala. Că întâlnea toată ziua derbedei care trăiau din șparlit, nici asta nu era o explicație, ar însemna ca zidurile poliției să se înalțe până la cer doar din înjurături în straturi groase.

Poate gura asta spurcată o să-i fie de folos, s-a gândise Stamate.

Toată ziua, când n-avea treabă, Petruș își ține căștile la urechi, asculta muzică, iar ce-i plăcea să audă la nesfârșit erau *Paraziții,* tripleta care vorbește ca și el, cu muie, pulă, căcat și buci, cântece de revoltă care l-ar plictisi pe Stamate să-i tot sune în cap.

Prima oară când îl abordase, întrebându-l dacă vrea să lucreze cu el, își scosese căștile de pe urechi, dovedindu-i că l-a auzit:

— Futu-i! Cum pula mea să nu vreau?! Mănânci, calule, ovăz?

Victor Stamate zâmbea de fiecare dată când își amintea.

4.

Abia închisese computerul și aflase de șalupa eșuată la gurile Dunării. Era pregătit pentru evenimente de felul ăstora. N-a așteptat să-l cheme șeful să-i ceară un plan, îl avea deja. Îl sunase pe Petruș să se-ntoarcă, ieri dacă se putea.

— Sunt pe drum, șefu', foarte aproape. Nici n-ai timp să-ți bei cafeaua și intru pe ușă.

— Așa să faci!

Victor Stamate se lăsă adormit de adjunctul său, știa că n-are cum să apară înainte de două zile, cât își programase deplasarea la Timișoara.

Știrea despre șalupa cu droguri ajunsese repede în București. De strângerea pachetelor cu droguri și primele investigații se ocupaseră polițiștii de pe litoral. Dar acțiunea îi depășea în mod evident, știuseră doar să adune drogurile, să le interzică localnicilor să-și însușească vreo cărămidă învelită în succesive foi de plastic, sub amenințarea cu pușcăria. Și cam atât. Îi depășea să afle de unde veniseră șalupele, cine avusese grijă de transporturi, pe ce drum apucase tona de stupefiante dispărută, câți avuseseră grijă să nu le calce poliția pe urme. Oricât orgoliu aveau ștabii locului, au înțeles imediat că erau depășiți și e bine să accepte colaborarea, să nu fie sancționați mai târziu pentru inacțiune ori și mai grav, incapacitate. Puținele informații au fost direcționate spre Capitală și aici toate trecute serviciului antidroguri. Toate se închideau la Victor Stamate și la echipa lui. Toți ceilalți erau fericiți că nu le căzuse pe cap povara. Victor Stamate, în schimb, era încântat: ieșea din rutină.

Primul la care a apelat a fost Sandu Cremene, cel mai ciudat polițist pe care îl cunoscuse: un tip bondoc, rotofei, cu nasul acvilin atârnând deasupra unei mustăcioare cărunte și tunsă scurt, creștetul acoperit de un păr des, țepos, scurt, ca al *mariners*-ilor americani, vorba repezită. Ca și Stamate, îmbrăca rareori uniforma, dar rareori îl găseai la secție, era mai mereu pe teren, îi plăcea, iar pe unde umbla nu trebuia să sperie sau să dea de gândit cu uniforma. Din aluatul lui Vaier Grosu, polițistul căruia interlopii îi bătuseră un piron în creștet să-l convingă să spună ce aflase, după ce se infiltrase printre ei. Și Cremene; și Stamate erau convinși că nu spusese nimic. Sandu Cremene se îmbrăca de parcă era deghizat. Puteai să-l pui să vândă roșii și castraveți la

tarabă, atât de bine semăna cu oricare precupeț. Rău de gură, nu suporta să-i iasă cineva din vorbă, cei mai apropiați susțineau că nu uită dacă te-ai legat vreodată de el și e răzbunător. Fiecare cu ale lui, își zisese Stamate, important era că-i meseriaș bun. Îi luase locul lui Vaier Grosu, căruia îi fusese mână dreaptă, știa prin tot ce trecuseră și folosea aceleași metode nonconformiste, cui nu-i place să plece. Șefilor de-abia de le răspundea la telefon. Pe cei din echipă îi chema la lucru în miez de noapte, n-aveau zi de sărbătoare sau zi liberă, trebuia să fie mereu pregătiți de acțiune, avea idei năstrușnice despre cum să se deghizeze, se băga în fel și fel de situații în care mai să-și piardă viața și el și echipa. Stamate se temea c-or să se plângă șefului, cum mai făcuseră, și-o să declanșeze din nou o anchetă internă, nimic nu e mai împuțit decât o anchetă internă, toată lumea suspectează pe toată lumea și n-are cum să se sfârșească bine pentru nimeni. Chiar dacă reușitele lui Cremene, ca și ale lui Grosu, fuseseră nesperate, primise laude, cum nu se prea întâmpla. Dar n-a fost nicio anchetă, Cremene își potolise oamenii, el știa cum făcuse.

— Sigur e vorba de șalupa de la mare, îi spuse de îndată ce răspunsese la telefon.

Era la curent.

— Nu mai e cu tine Petruș?

— O să vină și el. E la Timișoara. O să fie nevoie de mulți.

— Știi cum lucrăm.

N-avea nevoie să spună mai multe, Stamate înțelegea. Pentru ceilalți poate Cremene era suspicios, dar Stamate știa. Vaier Grosu apucase să le spună bănuielile lui, înainte să moară, îi intrase în cap că e urmărit chiar de unul de-ai poliției, îi ascultaseră convorbirile sau îl monitorizaseră în alt fel, nimeni nu voia să creadă, dar Cremene și Stamate puseseră cap la cap niște fapte și înțeleseseră că se întâmplase întocmai, părea incredibil, dar numai așa se explicau cum o dăduseră în bară în câteva operațiuni socotite sigure. Și pe urmă se convinseseră că se întâmplase chiar așa, când fusese destituit un chestor.

— Cum știm, îl asigură Stamate. Cum știm numai noi.

Planul prevedea ascultări de telefoane, supraveghere la scară mare, prelevări de ADN, descinderi în zori la

mulțime de adrese simultan. Fără să-și anunțe șefii. În orice caz nu pe cei mai mari. Nu știi cum scapă vorba. Au obținut toate aprobările instantaneu și promisiunea de cooperare.

— Sunt prea speriați, spuse Cremene printre dinți.

— Cum să nu fii cu două tone de droguri trecute peste graniță ca prin sită, când Bruxellesul îți tot spune că are motive să nu te primească în Schengen?

Sorin

Ne-am trezit amândoi foarte devreme. De fapt ea se trezise prima, pe mine m-a scos din vise când îmi făcea o felație. E înnebunitor în zori de zi. După care s-a trântit pe o parte, uitându-se la mine cu ochi umezi.

— Ești cea mai frumoasă femeie din lume, m-am trezit spunând.

Nu puteam spune altceva, o priveam cum stă pe o parte, sprijinindu-și capul într-un cot. A chicotit. Am continuat să mă uit la ea cum se ridica în fund și-și trăgea peste cap cămășuța de noapte scurtă, subțire ca un voal și rămâne goală și flămândă și am simțit că nu puteam face decât un singur lucru. Am sărit pe ea și ne-am pierdut mințile vreun sfert de oră. Puteau să vină după mine oamenii lui Fane Fluieraș să-mi ia gâtul, putea să vină sfârșitul lumii, nu-mi păsa. A țipat scurt la sfârșit, pe urmă a alergat la duș, în timp ce am lenevit în pat, știam că se întoarce și am privit-o cum se îmbracă încet, cu fața la mine, trăgându-și cât putea de lent chiloții, fusta și tot ce mai trebuia. Nu și-a pus sutien, știa că sânii ei fermi de zeiță împungând în bluza subțire de mătase mă înnebuneau. Înnebunește-mă, îmi ziceam în fiecare zi când făcea asta.

Abia după ce s-a îmbrăcat m-am dat jos, am tras draperiile, să intre toată lumina, și am deschis ferestrele, lăsând să pătrundă aerul răcoros al ploii care continua mocănește. Am făcut și eu un duș, mi-am înhățat blugii și cămașa și eram gata să ies. În cinci minute, de parcă făcusem armata. Eram convins că mai are ceva de spus și chiar a strigat, când deschideam ușa:

— Te iubesc, omule!

Mă obișnuisem să plec de acasă fără să mănânc, mai mereu dormea când plecam, nu voiam s-o trezesc. Mâncare aveam să-mi cumpăr pe drum, ca de obicei. Ceaiul mă aștepta la redacție. Ea nu știu unde se ducea că se trezise atât de devreme, contrar obiceiului, probabil la teatru, la repetiții, deși nu-mi venea să cred că stabiliseră repetiții la primele ore, dar n-aveam de gând s-o întreb. Îmi jurasem să n-o mai întreb vreodată. Îmi trecuse prin cap de multe ori, după ce mă întorsesem la ea, gândul

despărțirii. Oricât aș fi vrut să fiu mai detașat, ideea că ne-am putea despărți cu adevărat într-o zi îmi stârnea o durere inexplicabilă, violentă și permanentă. Chiar și în momentele în care eram departe de ea resimțeam o durere surdă, pe care o acopeream cu activitate furioasă, doar dacă-mi închipuiam că e în brațele altcuiva. Mă străduisem să evit asemenea imagini și reușisem să mi-o închipui doar făcând un cuplu cu mine sau singură pe scenă sau flanând prin magazine ca orice altă femeie. Mă întrebam cum de ajunsese să mă stăpânească într-atât, gândul ăsta îmi producea un vertij, pentru că nu mă lămuream nicidecum. Așa că stabilisem să n-o mai întreb nimic, ca în acea dimineață. Poate avea pur și simplu drumuri de făcut, să-i înnebunească și pe alții. Nu știu cum reușeam să mă simt cel mai sigur bărbat din lume, convins că nu mă va mai înșela vreodată.

Așa că a fost simplu să-mi îndrept gândul la cum o să curgă ziua care începuse, se anunțau provocări de soi. Nu puteam pleca înnegurat într-o asemenea zi.

Cu o seară înainte, postul de televiziune difuzase ancheta mea despre Fane Fluieraș, cu dovezile pe care mi le strecurase Manole Coleașcă în stickul din bricheta uzată. Rapoarte contabile, înscrisuri fel și fel, printre ele și singurele pe care exista semnătura lui Fane Fluieraș, pe care cerusem să se facă un zoom. Fără dubiu. Chiar și eu eram uluit că mai existau asemenea documente după atâta vreme și ajunseseră în mâna mea, tot ce susținuse omul ani la rând era dat peste cap. Nu știu cum și unde păstrase Coleașcă documentele, dar ele îl îngropau definitiv. Omul își putea lua adio de la toate. Dar încă era o nucă al naibii de tare. Avocatul socotit cel mai câinos dintre cei angajați de Fluieraș ieșise la mai puțin de o oră cu dezmințiri și anunțase că va da în judecată postul de televiziune și pe reporterul care adunase și îngrămădise într-o așa-zisă anchetă, total lipsită de deontologie, din punctul lui de vedere, care adunase, deci, hârțoage ce sigur vor fi fost măsluite, și în plus fuseseră interpretate abuziv, nefiresc, departe de adevăr și producând prejudicii enorme clientului său. Cine poate dovedi că semnătura chiar era a domnului Fane Fluieraș? Cine o văzuse vreodată? Cum de în atâția ani nu se găsise niciun act pe care să-l fi semnat el și peste noapte au apărut atâtea? Cum nu se gândesc telespectatorii, publicul, că

într-o lume compleșită de *fake news,* unor minți inteligente și rău voitoare nu le-ar fi ușor să falsifice o biată semnătură? Care instanță a dat până acum vreun verdict măcar de inculpare a domnului Fane Fluieraș, care a făcut atâtea pentru societate? Daunele pe care avea să le solicite televiziunii și reporterului urmau să fie de sute de mii de euro, pe care domnul Fane Fluieraș, în mărinimia lui, intenționa să le doneze unor case de bătrâni.

Toată seara și noaptea televiziunile de știri își programaseră emisiuni *breaking news* în care întorseseră pe toate fețele dezvăluirile. Impactul fusese neașteptat, îmi depășea toate așteptările. Știrile dimineții susțineau că Fane Fluieraș urma să fie chemat la audieri la Direcția Națională Anticorupție, mai mult ca sigur ca să fie învinuit. Însemna că procurorul căruia îi trimisesem în ziua precedentă originalele nu numai că se ținuse de cuvânt, dar și acționase cu celeritate. Mor după cuvântul ăsta, el îl pronunțase, cu emfază.

— O să faci față presiunilor? m-a întrebat șefa Știrilor, de îndată ce sosi la birou.

Eu îmi beam a treia stacană de ceai, urmărind în reluare o emisiune pe care n-apucasem s-o văd, cu analistul bătrân și hârsit.

— Postul o să mă susțină?

Îmi aruncă o privire cruntă, în mintea ei trebuia să intru în pământ de rușine doar că-mi trecuse o clipă prin scăfârlie o asemenea năzdrăvănie. Insensibil, am continuat să urmăresc emisiunea în reluare.

A întrebat, în schimb:

— Te-au mai chemat ăia să te rețină?

Am negat din cap și am ridicat din umeri.

Nici nu se terminase înregistrarea și am primit un SMS: *Te-am avertizat*!

N-avea rost să le cer nici avocatului faimos, nici celor de la poliție să-l dibuie pe expeditorul care nu semnase, sigur o făcuse de pe un server ascuns pe care n-avea să-l găsească nimeni. Și n-o să apeleze poliția pentru mine la vreun hacker foarte priceput să le rezolve cazul. Primisem amenințări dintr-astea că puteam umple un carnet, dacă le-aș fi printat, și nu mișcase nimeni un deget. Iar eu eram acum, pentru poliție, din câte știam, un posibil criminal, nu se schimbase nimic, doar că nu reușiseră să mă aresteze, pentru că nu obținuseră dovezile

cerute sau se împotrivise careva să le producă peste noapte. Petruș nu dăduse niciun semn, nici nu știam dacă încercase să afle ceva.

Oricum bănuiam cine-mi trimisese mesajul.

Câteva clipe am retrăit starea de panică din sediul poliției, unde fusesem dus să fiu arestat și de unde mă scosese Ghiță Numaiștiucum.

M-am pregătit să mă întâlnesc cu Răducu Bivol, îmi lăsase un mesaj sosit îndată după SMS-ul cu avertizarea.

Continua să plouă. Dacă o să scriu cumva o carte și despre ce mi s-a întâmplat acum, cum o făcusem pe prima, despre ce se întâmplase cu un an în urmă, o să precizez că a fost în săptămâna în care a plouat fără oprire. Ca prin romanele sud-americane.

Don Paul

Mă cam enervez des de la o vreme, dar am toate motivele. Se întâmplă ca vreun bou să dea telefonul meu altui bou, care mă sună așa, tam-nisam, să-mi comunice dracu' știe ce vrea el, de parc-aș fi la dispoziția tuturor boilor să-mi spună ei ce vor, când vor. Se întâmplă ca echipele de mardeiași sau de orice altceva să nu-și facă treaba și aflu că se-nfundă afacerea pe care o socoteam trecută la cele încheiate și profitabile. Ba se trezește câte-un general pe care-l țin priponit în câte-un post călduț, poate-o să am nevoie de el cândva, că mai vrea o stea sau mai vrea să-i deschid un cont pentru nu'ș ce amantă pe care și-a tras-o de curând, când el de-abia-și mai ține bășinile în pantaloni și sigur nici nu i se mai scoală. Colac peste pupăză vine altul care s-a-mbuibat din banii mei c-a făcut o burtă de-o duce cu roaba și se dă cu curva aia de Sarah care nu mai piere odată, se crede împărătească mai deșteaptă decât toți și vrea să fie ea piua-ntâi și să ia nu doar caimacul, ci și tot laptele, să ne lase doar oala s-o lingem, fără să se gândească că nu-i decât o pizdă care ar trebui să-și vadă de fututul ei și să lase bărbatul să conducă, că așa a fost de când lumea. Așa se duce țara asta de râpă, cu oameni care dau telefoane în dreapta și-n stânga, împrăștiind ce nu trebuie să se-mprăștie, și până la urmă ajunge povestea, oricare ar fi ea, la vreun ciripitor de la poliție și când se bagă ăia pe fir începe să ni se-nfunde tuturor. D-aia am vrut să mă implic în campania electorală, să câștige cine vreau eu, să-l pun ministru pe cine vreau eu, să-l pună șef la poliție pe cine trebuie și e cu capul la el și nu-n găleată și face ce i se spune, iar noi să ne putem vedea de treabă, că vin alții și ne papă bănetul.

Și-acuma, după ce am reușit să-i văd pe-ai mei câștigând alegerile, iar ei au pus în fruntea bucatelor pe cine trebuie, în loc să-mi văd liniștit de afacerile care au trenat în lunile în care am lipsit, cu atâția proști lăsați la comandă, trebuie să fac iarăși ordine. Și mă enervez din nou. M-am înfuriat din nou, dacă-ar exista vreo cale de măsurare a furiei, așa cum e termometrul pentru febră,

sigur am ajuns la limita de sus. Încă un pas și trec la maximum. Turbez!

Nu țin minte să mai fi fost vreodată atât de furios – și-am fost furios la viața mea!

Adică nu te mai poți baza pe nimeni în ziua de azi? L-am oploșit pe lângă mine pe băiatul ăl mic al lui Fluieraș, de-și zice Pitonul, i-am delegat niște afaceri cât am lipsit pentru alegeri, nu zic că mi le-a dat peste cap, le-a ținut doar în plutire, o făcea orice-ncepător, dar s-a încoțopenit în vârf și se crede infailibil și-acuma vrea să mă-nvețe până și pe mine cum se fac afacerile! După ce s-a-nhăitat cu băbătia Sarah căreia-i curg balele după flăcăi plini de mușchi ca el, s-a apucat să-i gireze și ăleia afacerile. I-am zis: măi, băiete, nu te-ntinde, n-ai oameni care să-ți facă treaba. N-ascultă. Mă doare-n cur dacă se simte bine s-o fută, poate că băbătia mai e încă bună la pat, dar să nu-mi pună la bătaie banii mei. Toți banii mei! I-am dat voie până la urmă să se implice, nu să se implice și cu bani, mă întreb dacă toată afacerea de la mare, cu șalupele și drogurile, n-au fost cumva doar pe banii mei. O să cercetez.

Dacă-i ieșea, sigur se umfla în pene ca un cocoș, l-aș fi înțeles, deși l-aș fi temperat nițeluș, stai nenicule, că nu l-ai prins pe Dumnezeu de-un picior, sau poate nu i-aș fi zis nimic și l-aș fi lăsat să se umfle ca broscoiul, să crape, doar așa i-ar fi de-nvățătură, da', uite că n-a ieșit pe de-a-ntregul. Pentru că nu s-a sfătuit. Nu te duci la mare cu un actoraș cretin și drogat care nici nu știe în ce se bagă, iei un om de-al meu, verificat. Sau un om de-al lui verificat, că are destui, cât să dea și poliției când le țâțâie curu' dup-un mardeiaș. Cică p-ăștia i-a presărat pe drum. Care drum? Cum se gândise el să aducă două tone într-un Polo bun doar să ieși cu gagica la iarbă verde să i-o tragi? Bun ca deghizare, nu te oprește nici dracu' când vede un hârb ca ăla, da' nu te duce mintea că se poate împotmoli în hârtoapele drumului și-ai futut toată treaba? Nu mai spun că mă-ndoiesc că-ncăpeau două tone.

Îmi mai zice că îi avea pe oamenii lui, din grupa de bătăuși care au speriat orașul, înșirați ca popicele pe traseul de întoarcere, fiecare prelua câte o părticică și dispărea în noapte cu marfa, polițist ca Popeye să fii și nu i-ai fi dibuit. Adică Polo-ul ar fi fost foarte bun, pentru că prima descărcare o programase chiar pe litoral, să aibă

băieții ce le da hămesiților care vin să se coacă la soare, să tragă pe nas și să agațe curviștine.

Făcuse bine să programeze, dar tot întreb: cum de-a dispărut o cantitate atât de mare? Cine-o plătește? Singura treabă isteață a fost c-au făcut transferul la mare pe furtuna aia cumplită, nu-i urmărea nici dracu', cum s-a și dovedit. Da' nu implici niște șalupe uzate, cărora le crapă motorul la prima forțare. Doar că s-au zgârcit la niște marafeți. Închiriezi marfa a-ntâia, pentru că și afacerea e a-ntâia. Niște idioți! Uite-așa din două tone de prafuri ne-am ales cu una singură, restul a ajuns în mâna poliției. Care crede că restul s-a pierdut în mare. Și ăștia proști!

Ăi de-au venit cu vaporul, în larg, vor banii pe toată marfa, pe bună dreptate, ei au predat-o, riscurile lor au fost până la frontieră, altfel nu doar că nu mai fac vreodată afaceri cu noi, dar îmi și urmăresc oamenii și te pomenești că se gândește vreun bou să-și scape pielea și le arată calea spre mine, și să vezi grozăvie!

O grămadă de bănet, mă cutremur când mă gândesc cât am pierdut! Și am mai pierdut și niște oameni pe parcurs și parcă văd că mai pierd, că sigur poliția nu se lasă, aud că se ocupă Stamate ăla care mi-a încurcat afaceri la greu și m-a făcut să-nchid *Ramses*-ul o vreme.

Și-n timpul ăsta, lesbienele alea două, că n-am cum să le zic altfel, prea sunt nedespărțite, Sarah și Tati a ei pe care n-am văzut-o în viața mea, se spală pe mâini, ele au fost doar cu ideea și au adus transportul până la gurile Dunării, mai departe implicarea era a mea deplină. Cu toate riscurile. Fac scandal pentru că știu că doar ele au contactele cu rețeaua mare, nu mă pot băga în locu' lor, ăia nici nu se uită la mine și doar în ele au încredere, altfel o apucă pe alt traseu spre vest și ne-am lins pe bot cu toții. Dar ele zbiară acuma: câștigurile-s pe din două! Cum să nu-ți crape capul? Cine a fost idiotul care a acceptat planul ăsta idiot? Pitonul. Ca să-i facă pe plac băbătiei și să se mai aleagă c-un supt în plus!

Colac peste pupăză, Pitonu' nici măcar nu e atent la ce-i spun și sigur nici nu pot pune bază pe el în zilele astea, tocmai l-au arestat pe tac-su. E turbat. Și mai mult, e speriat! Îmi râsese în nas de `jdemii de ori când îl avertizasem să-i spună lu' tac-su să fie mai atent că prea-s mulți cu ochii pe el și-or să-l găbjească într-o zi, da ei tot repetau că au spatele asigurat cu Condălău' lu' Pește

prăjit. Cică la o vorbă a senatorului îngheață toți. Pe dracu'! Uite că n-a fost așa! Niște țărănoi veniți prea de curând în București, unde cred că merge cu-nvârtelile lor de provincie. Nu merge! Îmi pare rău pentru ei, da' așa se-ntâmplă când nu cești ochii. Și cu arestu' e groasă rău, din moment ce l-au găbjit și pe fiu-ăl mare.

Deci, acuma, eu o să am program ca la guvern, pe toate liniile trebuie să fiu atent zi și noapte, cu ochii cât cepele, să nu se mai greșească: să văd pe unde s-a-mprăștiat marfa și s-o pun la loc sigur, că e imposibil să ai grijă de nu știu câte vizuini în același timp; dacă nu mă descurc, să-l pun la treabă pe General, că tot îl plătesc de ani de zile; să scot marfa pe piață cu cap, treptat, și să trimit cât mai multă dincolo, da' de asta o să se ocupe pizda aia de Sarah; să las de bună voie câte ceva să fie găsit de echipa lu' Stamate, poliția o să se umfle-n pene cu captura și-o să mai slăbească din presiune, dacă am noroc o să creadă că a capturat cât a putut, restu' s-a pierdut în mare; să trimit unul din pachetele astea să fie găsit pe undeva la granița iugoslavă, să dau impresia că p-acolo s-a scurs deja marfa și n-o să mai găsească nimic, că ăla era ultimul transport; cam atunci să las să fie arestat vreun tâmpit de care oricum voiam să scap, pen' că-i idiot și-mi încurcă trebile, da' unul care nu știe mai mult de persoana lui, altfel dă-n gât și ne-am ars cu toții, și după ce-l prind, iar mai scade din presiune; să-i adun la o consfătuire, să-și bage mințile în cap o vreme, pe CapMare și pe Vulpoiul care a scăpat ca prin minune după ce-a tras anul trecut în Sarah, s-a dat la fund în timp ce eu m-am dat cu ceru' și pământu' s-o conving că el doar a rănit-o s-o scape dintr-un complot în care mai mulți de-ai ei hotărâseră să-i facă de petrecanie, mi-a trebuit o lună s-o prelucrez și nici azi nu-s sigur că m-a crezut; să-l liniștesc pe General, care tremură de teama lui Tati, că ne ia banii, da' mai mult io cred că e altă treabă mai veche între ei, s-or fi cunoscând cine știe de când și boșorogul nu vrea să recunoască, iar muierea îl are cu ceva la mână și-l presează. D-asta-mi cere să nu mă ating de ea.

Dacă nu mă implicam în alegeri și în tot ce a urmat, ar fi fost vai și amar, acuma ar fi venit și după mine.

Ce mă scoate din sărite mai mult ca orice e prostia asta din capu' Pitonului, că drege el totu' cu oamenii lui. Adică cu bătaia sau să le ia mau' ălora care nu-nțeleg de

vorbă bună. Nu merge cu toți așa. I s-a pus pata pe scribălăul ăla de la televiziune care a mers pe urmele lu' tac-su și vrea să-l liniștească, nici măcar să-l ia la întrebări, ci să-l liniștească de-a dreptul. Știu io ce-nseamnă asta-n mintea lui. E atât de idiot să nu-și dea seama că acuma e-n curu' gol, fără protecția Condălăului, poate doar Generalul să mai oprească tăvălugul, da' nu cred că poate nici el, încât dacă pățește ceva scribălăul cade atomica pe capul tuturor?!

Și nu-mi răspunde la telefon, sun în prostie de ore bune. N-am pe cine să trimit după el, nimeni nu știe unde e.

Victor Stamate

Ar fi fost ușor să spună că era doar o altă provocare. Nici măcar o misiune sub acoperire. N-aveau cum să ajungă unde habar n-aveau că se va ajunge și le lipsea timpul. Informațiile pe care se bazase mai mereu erau atât de puține că puteau spune că o ia de la zero. Zero către ce? Planul făcut, pentru că nu se putea fără plan, era bun pentru orice altă misiune. Sau pe-aproape. Poate se potrivea și la misiunea asta, o să știe abia când se va încheia totul. Până atunci o să bâjbâie, dar o să fie nevoit să arate că stăpânește totul. I se mai întâmplase. Cremene mai trecuse și el prin așa ceva, îi împărtășea pesimismul. Petruș părea cu capul în nori, Stamate știa că nu e, dar văzându-l aerian socoti că e mai bine să nu-i împărtășească dubiile. Părea totul încropit și detesta lucrurile încropite, pentru că puteau sfârși prost. Să spere că vor avea noroc era o soluție, dar nu prea se baza pe noroc în viața lui. Eventual îl putea lăsa pe Petruș să-și spună punctul de vedere și pe urmă să meargă mai departe, cum făcea de obicei. Doar că n-avea chef de discuții. Nici timp.

Mai degrabă, cu mutra lui de polițist abia intrat în meserie și cu capul în nori, l-ar pune pe Petruș să afle cine din poliție transmite în afară informații. Era de-a dreptul paranoic în legătură cu scurgerea de informații. Se întâmpla din nou. Băga mâna în foc. N-avea vreo dovadă, dar căutații nu puteau fi atât de bine pregătiți, dacă n-ar fi știut cu un pas înainte ce vor să facă el și echipa lui. Numai cineva din interior le putea transmite. De fiecare dată când apăreau scurgeri de informații, se prejudicia totul. Urma un eșec. Pe oamenii lui nu-i putea bănui. Dar cineva din echipa mai mare avea gura spartă sau un interes, cum se întâmplase și altădată. Cel mai nevinovat lucru ar fi fost s-o fi făcut din prostie, dar Stamate se cam îndoia. Niciunul dintre cei pe care-i știa, adică aproape toți, nu era prost. Mai degrabă canalii. Pentru unii nu băga mâna în foc.

Nici nu se putea repezi să spună că ăla sau ăla sau ăla ar fi suspect, când știa că unul singur o făcuse de oaie, carierele celorlalți ar fi avut de suferit chiar dacă erau

absolviți de vină imediat. Nu glumești cu situații de felul ăstora.

Așa că stabili cu Sandu Cremene să nu mai dea niciun raport mai departe. Se-nfurie Șefu', o să-i treacă, o să-i amenințe cu sancțiuni, poate-i vor spune că sunt scurgeri, nu de la el, Doamne ferește! Dar sigur el transmite mai departe și cine știe prin câte capete circulă informația.

Dar o să-mi ceară rapoarte zilnic, poate de mai multe ori pe zi! o să protesteze Șeful.

Nu le dai, le spui că nu le ai, le spui că nu dai de noi, le spui că suntem niște rebeli, cum se știe, le spui că pregătești măsuri să ne-nvățăm minte, ai atâtea să le spui!

Ce ușor vă e vouă…

— Închide-le gura cu ceva, șefu', spuse Petruș. Dă-le o parte din planul împlinit, în pula mea, și-o să creadă că asta a fost tot. Și ne vedem de treabă mai departe.

Și Stamate și Cremene l-au privit lung.

— Știi că are dreptate?

În seara aceea, pe toate televiziunile rula ultimul comunicat al Poliției: două percheziții în Constanța, două în Tulcea, zece în Dâmbovița, trei în Caraș-Severin; doi bărbați arestați pentru că coordonaseră o rețea de distribuție de vreo zece persoane, reținute și eliberate; găsiseră 77 de pastile ecstasy, 50 de semințe de canabis, 30 de grame de iarbă, 100 de grame de cocaină; urmează să afle cât ar fi valorat pe piață; odată cu drogurile, au găsit câteva arme, nu se preciza nici câte, nici ce fel, un număr la fel neprecizat de cutii cu gloanțe, patru cântare fine pentru droguri, pungi cu bani.

Analistul bătrân și hârsit comentă la telefon comunicatul. Nu credea mai nimic. Niște aiureli, a insistat el. Nimic n-avea vreo legătură cu captura de la Gurile Dunării, totul e făcut să ne aburească sau să-i scape pielea vreunui chestor sus pus.

Sarah

Îmbătrânesc? Nu vreau, dar sigur îmbătrânesc. Dacă nu mă învăț minte, înseamnă că se petrece ceva cu mine, nu mai judec ca lumea, nu mai reacționez ca lumea, nu mai preîntâmpin cum știam să fac. Mă ramolesc. Am mai trecut prin ce trec acum, niciun an nu s-a scurs, se vede că nu m-am învățat minte, de aia lucrurile se repetă. Dar am știut dintotdeauna că lucrurile nu se repetă în viață și dacă ți se pare că se întâmplă asta, să te ferești ca de dracu', să fugi mâncând pământul, să te dai peste cap să oprești ce mai poți opri, dacă nu vrei să suferi sau să fii rănită grav sau să dispari. E doar o iluzie că lucrurile se repetă, ele devin mai grave întotdeauna, înspăimântător de grave.

Acum un an, Don Paul era omul în care avusesem cea mai mare încredere. Mă înșelase. Îl trimisese pe Vulpoi, cică să ajute. Pe Vulpoiul ăsta îl chema pe vremuri Gică Haralambie, făcuse niște prostii, își schimbase numele, nu se învățase minte, făcuse iar prostii și fusese trimis de Don Paul să stea o vreme prin străinătățuri, până se liniștеau lucrurile și nu-l mai căuta nimeni sau uita lumea de el. Poate dacă făcea atâtea prostii, nu era cine știe ce de capul lui, dar Don Paul îl lua de profesionist, killer adevărat. Îl ținea în viață cu orice preț. Sigur când venise la mine n-avea niciun nume pe care să-l fi știut eu sau altul de lângă mine, să ne ferim. Mai slăbisem și garda, ca proștii. Dar dacă fusese profesionist, omul își pierduse îndemânarea cât stătuse pe tușă cu pipițele lui la milionul ăla de kilometri depărtare de noi. Așa că n-a reușit să-i lichideze pe toți băieții mei, unii abia la începutul meseriei, și nici pe mine. L-au împușcat.

Mie a reușit să-mi tragă mai înainte un glonte în spate, deasupra omoplatului și să mă bage în spital, nu m-a omorât. A fost o aventură să scap, noroc că aveam totul pregătit, dacă se trezește vreun idiot să mă confunde cu cine știe ce țintă a lui și n-o mierlesc din așa o prostie, unsesem cât se putea toată filiera unui spital privat, să mă scape și să nu știe nimeni, nimic n-a transpirat, degeaba a venit poliția după mine, n-avea cum să mă găsească.

Iar Vulpoiul ăla, cu toate că trebuia să moară în clipa în care ridicase pistolul asupra mea, a supraviețuit, carne a dracu'! Mi s-a spus că l-a găsit poliția în subsol în noaptea în care au năvălit mascații și eu mă zbăteam între viață și moarte, i-au anchetat pe câțiva la greu, dar el fusese socotit mort, l-au dus la morgă și-acolo și-a revenit, ca-n filme, și-a tulit-o. Poate doar Don Paul știa unde se ascunsese, sau poate chiar Don Paul îl scosese din morgă, ceva știa el, altfel nu s-ar fi jurat pe toți sfinții și nu s-ar fi dat de ceasul morții să mă convingă că nu-l trimisese să mă omoare și, dacă trăsese în mine, ori voia să mă apere și n-apucase să-mi spună, ori țintise pe altul și intrasem eu pe traiectorie în zăpăceala aia, ori, dacă chiar vreau s-o țin pe-a mea și să-l socotesc pe el, Don Paul, un trădător, acceptă că poate îl cumpărase careva și trecuse în altă tabără, dar în cazul ăsta situația se complica și mai mult: în care tabără să fi trecut? că doar noi doi, eu și el, le cunoșteam pe toate și le controlam pe toate. Și argumentul suprem: dacă chiar voia să mă omoare, trăgea în inimă, nu deasupra omoplatului, că doar era profesionist! Un an de zile m-a tocat la cap cu teoria asta, până am dat din mână a lehamite, fie cum zici tu, dar tot mă gândeam că e șarpele vârât la sân.

Am discutat cu Claudia nopți întregi și până la urmă am ajuns amândouă la concluzia că poate chiar o fi fost cum spune Don Paul și ar fi bine să mergem mai departe. Am conceput planul. Adică Claudia l-a conceput, ca de obicei, că de-aia i-am zis Tati, să-i înnebunesc pe toți care se-ntreabă cine mama mă-sii e-n spatele nostru, de ne merg toate unse? Adică mai dăm o lovitură și ne retragem, ne ducem în Spania sau în Caraibe, și mai bine, să nu mai știe nimeni de noi. Soare, vin, bărbați, muzică. Cu bani cât pentru zece vieți.

M-am cam speriat când am auzit prima oară planul: două tone de cocaină din cea mai pură care să tranziteze țara de la Gurile Dunării până dincolo de Caransebeș și să ajungă în Germania. Nici în Vest n-avuseseră curajul să care atâta odată. Și oricum acolo li se cam închiseseră drumurile, de acceptaseră atât de repede sugestia Claudiei, care le vorbea limba de parcă ar fi născut-o mă-sa sud-americană, n-aveau nicio șansă s-o tragă-n piept, era de-a lor.

Da' era prea mult pentru forțele noastre, am fi avut nevoie de-o armată. Și toți să fie muți, să nu transpire

nimic. Nu mai găsești azi oameni ca pe vremuri, să nu-ți iasă din vorbă și atât de mulți. Oricât îi plătești. Nici de frică. Vor să se umple de bani în clipa următoare și să transpire cât mai puțin la muncă și ferindu-se de copoii vicleni și de oricine le-ar sta în cale.

Așa că l-am abordat pe Don Paul. C-un an în urmă, când eram încă îngrijită în vila mea de o băbătie infirmieră pe care-o plăteam ca pe-un ministru, să-și țină gura, Don Paul anunțase că se retrage. Dăduse un interviu la nu știu ce televiziune, o fi fost vreuna din cele pe care le plătea să-l perie la greu. Spusese că se simte obosit și se retrage o vreme. Cum dracului să se retragă exact înainte de alegeri? mă întrebam. Nu vrea să asiste și el la victoria cui o fi, nu vrea să dea o mână de ajutor alor lui? O fi dat-o înainte, cum zice, dar orișicât. Eram convinsă că altul era motivul. La câte antene avea, simțise că s-a împuțise treaba, o fi contribuit și el să se-mpută mai repede, habar n-am ce-o fi fost în mintea lui, dar sigur se gândea să stea deoparte până se mai limpezesc apele și căuta un pretext. Nu spusese unde se retrage. Eu știam, n-avea multe variante, la una dintre ele l-am găsit și n-a putut să refuze o întrevedere. A fost înfruntare, întâi, apoi discuții aprinse, apoi am înțeles: chiar se retrăsese, dar să ajute să câștige alegerile partidul care-i ședea la suflet.

Don Paul era între cei mai iscusiți strategi, toți erau de acord, și pe vremuri consiliase la greu partidul pe care acum se ducea să-l ajute, venise cu liderii lui vechi din fostul regim și-aveau legături pe care nu le-ar fi înțeles nimeni. Habar n-am dacă-l chemaseră și el avea datorii de plătit. Și partidul ăsta chiar a câștigat, nesperat de mult. Iar Don Paul se-ntorsese în afaceri. Era ahtiat acuma să dea lovituri.

Îl abordam la țanc, nu putea fi mai fezandat, încântat pe toate planurile, convins că nimeni nu-i ca el și-i iese orice-și pune-n minte. I se făcuseră ochii de broscoi, ba de balaur când i-am spus planul. În orice se angajase până atunci părea prin comparație găinărie. L-am lăsat să creadă că are oameni prea buni ca să nu fie puși la treabă; că el însuși e prea priceput să nu fie cooptat, își dovedise priceperea asta la alegeri. Nu i-am spus că fără el n-am fi fost în stare să dăm lovitura și nu i-a trecut prin cap, deși ar fi fost prima întrebare. Nu i-am spus, mai ales, că aveam de gând să mă folosesc de banii lui. Mă convingeam de ce mai gândisem cu un an în urmă: cât e

el de deștept, tot n-are mult creier, dacă nu miroase ce plan am. El e bun să țină spatele, să-i adoarmă pe ăi mari, din politică, din poliție, să ungă tot ce trebuie uns, să-mi afle planuri care ne-ar pune bețe în roate. Poate chiar e unul dintre cei mari, dincoace de lege, dar departe de-a fi cel mai mare. Nu știe să lucreze la ceva cât țara. Iar în afara țării n-ar fi bun de nimic, nu știe o limbă străină măcar, n-are vreo relație cât de mică, nu cunoaște filierele, habar n-are cum să facă dincolo ce-a făcut aici și exact ce-am făcut eu. Noi. L-ar mânca cu fulgi cu tot din prima clipă. Probabil în sinea lui era conștient de toate astea. Țopăia că-i băgat în seamă la o asemenea lovitură.

A fost atât de încântat și de sigur pe el, încât mi l-a lăsat pe băiatu-ăl mic al lui Fane Fluieraș să punem la punct detaliile. Un flăcău pe cinste, înăltuț, plin de forță, pieptul numai pătrățele, bun la pat ca naiba. Nu puteam să nu-l încerc. Nu puteam să nu repet încercarea, o dată și-ncă o dată, să mă conving. Nu puteam să nu constat că ne cam potriveam, drept care m-am apucat să-l îmbrobodesc. Era în nouălea cer. Îi făceam toate poftele, eram pregătită pentru el în orice moment, îl lăsam să mi-o tragă în orice loc, i-o sugeam când voia, oriunde voia. Cum să nu creadă că înnebunisem după el? Un puștiulache convins că-s moartă după el și mândru și țanțoș nevoie mare că o femeie coaptă ca mine, după care le curg balele tuturor, e la picioarele lui. Când o să se trezească, dezamăgirea o să fie cumplită!

Își zice Pitonul, nu puteam suferi asta, prea trimite la bandele de cartier cu tipi abia ieșiți din adolescență. I-am spus-o și s-a ofuscat. Îl cheamă Cantemir, tată-său sigur își pierduse mințile când i-a dat numele ăsta de domn. Eu îl alintam: Cantemiraș. A crezut că-mi bat joc de el, l-am convins de contrariu și nu i-am zis decât așa. N-a mai protestat. Cum n-a protestat nici când i-am spus că el o să conducă operațiunea, c-o să detaliem planul împreună. Se umfla-n pene. Aflasem că are o armată de bodyguarzi care au speriat orașul și la care unii spuneau că apelează și poliția când e la ananghie. A vrut ca oamenii ăștia ai lui să se ocupe de tot. Am fost de acord, dar i-am sugerat ca, din loc în loc, să mai trimit și eu pe câte cineva, care să nu se bage, doar să observe, dar să fie atenți la intruși, nu știi niciodată cum merg lucrurile și poate e nevoie de forțe proaspete. A fost și el de acord.

Am stabilit în detaliu de unde face rost de șalupe, la ce coordonate să le trimită, acolo-i aștepta vaporul, a sugerat să închirieze una singură, că-i prea scump, dar l-am convins repede să nu se zgârcească, e mai bine să împartă marfa în două. O să fie furtună mare, 7 grade pe Beaufort, am spus, mă interesasem.

Ce-i aia?

Nu-ți bate capul, adică o furtună a naibii de mare. Ai nevoie de oameni pricepuți. Insist să împărțim marfa în două, dacă furtuna scufundă o șalupă, rămâne cealaltă. Tot în câștig o să fim.

Când mai era o zi până să plece, își trimisese deja oamenii pe traseu, i-am spus că e o problemă și s-ar putea să fie mare. A naibii de mare. Dar la cum îl știam de iscusit, o să-i dea de cap, am mai zis. Mândru, a vrut să-i dea de cap. A albit când i-am spus că Tati vrea plata în avans. Pentru că trebuie să aibă banii pregătiți când se face schimbul, nu mai încolo. Asta a-nțeles și el. Așa se fac afacerile. Habar n-avea cine e Tati, știa doar că e singurul peste mine, necruțătorul cu relații cu sud-americanii și care pusese la punct mai înainte cea mai mare rețea de trafic de droguri și de femei de care se vorbise la greu. Nu știa nici că e femeie, doar poveștile pe care le răspândisem ani la rând despre cât de crud și intransigent era Tati. Poveștile astea îi speriaseră pe toți.

Transpirase, când i-am zis suma cerută.

Don Paul îi dăduse coordonatele unui cont în care să intre să acopere cheltuielile – transportul, cazarea oamenilor, închirierea șalupelor și câte altele. Dar sumele alea erau mizilic. L-a sunat să-i spună că trebuie să plătească în avans partea lor. Pe Don Paul l-au apucat dracii, era în antecamera ministrului de Interne, tocmai urma să intre la discuții, să nu-l mai fută pe el la cap cu amănuntele, dacă l-a lăsat cu afacerea, s-o rezolve! A rezolvat: mi-a transferat banii. Eram convinsă că Don Paul o să-l scopească, după ce descoperă că i-a golit contul. Ce-mi păsa!

Oamenii mei au acționat ca la carte. Una dintre șalupe chipurile a eșuat, echipajul s-a înecat și încărcătura s-a risipit în mare, valurile ar fi adus-o pe plajă pachete risipite pe sute de kilometri. Aiurea! Trei sferturi din marfa e la loc sigur. În mâinile mele.

Planul a fost cu adevărat cum nu se poate mai bine pus la punct. Încărcătura unei șalupe a fost luată de

oamenii mei, partea mea. În orice luptă sunt și victime colaterale. N-am ce să le fac, dacă se întâmplase să fie acolo, asta le fusese soarta. Cei trei marinari ai șalupei au murit înecați și nimeni n-ar bănui că pe un Beaufort 7 n-ar fi căzut singuri, ci ar fi fost pur și simplu aruncați în valuri cu câte-o lopată în cap, pentru siguranță, asta dacă vor fi găsiți vreodată. Să găurești pe urmă șalupa ici și colo, să eșueze, era floare la ureche. Mai trist a fost c-au trebuit să lase un număr de pachete să le împrăștie valurile pe plaje. Da' era nevoie, să pară cât mai credibil. Câteva zeci, mult mai puțin decât susține poliția că a descoperit. Ca să se umfle-n pene.

Echipa lui Cantemiraș s-a prezentat exemplar, oamenii mei, care urmăreau îndeaproape, n-au avut vreo obiecție. Cooperarea a fost deplină de la un punct încolo, anume din clipa în care li s-a spus să se retragă pentru că preiau oamenii mei acțiunea. Întotdeauna țeava unui pistol îndreptată spre frunte, tâmplă sau ceafă e un argument la care achiesezi, dacă ești înțelept. Dacă nu, ajungi între patru scânduri, în cel mai fericit caz; de regulă, zaci într-o râpă până te sfâșie jivinele sălbatice. Unul singur s-a împotrivit și-n clipa următoare nu mai era viu, iar ăi care se uitau cum îi înghite pământul sângele începuseră să tremure. Când vezi asta la doi pași de tine, n-ai cum să nu tremuri, nu ești sigur că din pistolul ăla nu mai țâșnesc ș-alte gloanțe. Cred că toată echipa scumpului Cantemiraș a fost încântată că, după deciziile înțelepte de a se retrage, au primit fiecare câteva doze de tras pe nas, să uite tensiunile prin care trecuseră.

În 24 de ore, planul fusese îndeplinit. Aveam aproape toată cantitatea de cocaină, în afara pachetelor lăsate să plutească pe mare și a pachetelor lăsate în mâna echipelor de polițiști de pe drum, ca să aibă cu ce să se ocupe și să nu vină după oamenii mei cu toată armada. Pierderi planificate. Cantemiraș putea constata cât fusese de idiot. Don Paul primea ce merita, pentru că îndrăznise să se gândească să mă tragă pe sfoară și să mă înlăture. Nu pot uita clipa oribilă când Vulpoiul lui îndreptase arma spre mine.

Dar scumpul Cantemiraș nu s-a oprit înmărmurit să constate cât e de idiot. Când dau năvală necazurile peste tine, d-apăi dau toate! Nici nu se-ntorsese bine de la mare și află că tată-su a fost arestat. Nu știu ce ziarist făcuse rost de documente vechi cu semnătura tatălui, care

dovedeau cum își trecuse în proprietate mai multe bunuri ale statului. Adică hoție pe față. Ancheta-reportaj ar trebui să-i aducă ziaristului un premiu. Nu l-am văzut, nu mă uit de zece ani la niciun post de televiziune, dar m-a pus la curent Claudia, care e înnebunită după lumea asta. Vede tot, află tot. Sigur așa fac ăi de sunt în frunte, ca ea. Documentele acelea ar fi ajuns la niște procurori, care doar asta mai așteptau să-l înfunde pe escroc, le curgeau balele de câțiva ani. Claudia e convinsă că au ajuns doar în facsimil, originalele cine știe unde era bine depozitate, să fie scoase doar în fața judecătorilor, în zilele de azi nu poți ști cine e polițist sau procuror cu adevărat, dacă nu cumva joacă cu partea adversă, îți înșfacă documentele care dispar ca și cum n-ar fi fost și te bagă pe tine la zdup pentru calomnie. Să țin minte! insistă Caludia. *Chapeau*! Chiar merită să spun că nu poate fi decât Tati!

Așa că pe Fluieraș senior l-au săltat, iar Fluieraș junior Cantemiraș aleargă după ziarist să-i scoată ochii sau inima sau sufletul. E turbat. Nu-i pasă de ce s-a petrecut cu afacerea de la mare, cămașa e mai aproape. Nu-l mai interesează nici măcar o felație! Asta-i culmea! Îmi dovedește că nu e un bărbat format, unul care e stăpân pe el le face pe toate, nu se lasă cocoșat de sentimente.

Nu-i în toate mințile, nu-și dă seama că, la rândul lui e urmărit și vânat de alții și-o să sfârșească rău. Fiecare cum își așterne.

Da când dădeam să mă liniștesc după toată tevatura, a căzut bomba: jumate din marfă s-a dus, a ajuns în partea ailaltă și-acum aleargă toți pe urmele mele. Claudia m-a avertizat, nu știu cum află femeia asta tot ce mișcă în lume, le află și pe cele care abia mai încolo or să miște.

Adică a fost un plan foarte bun, da n-a fost perfect. L-am tras în piept pe Don Paul, care e deștept, da' nu cel mai deștept, însă nu m-am prins cine mai era în umbra lui. Îl ținea aproape de ani pe General, mă și întrebam ce dracu' pierde atâta bănet asigurându-i un loc călduț bășinosului, despre care am auzit că și-a tras de curând încă o amantă, mai tânără ca fii-sa, i-ar putea fi nepoată. Mă întrebam ce dracu' mai poate face un fost general de contrainformații, la ce mai e bun – și uite că aflu cum nu voiam să aflu. Miroase tot, are antene peste tot și naiba

știe cum a dibuit planul lui Tati și l-a contracarat. Adică ne-a lăsat să ne facem treaba cum plănuisem, greul carevasăzică, am adus marfa lui Don Paul unde trebuia, iar el a săltat-o, lăsând o brumă ca să-i păcălească pe proști și a chemat poliția, care i-a arestat pe toți oamenii și-acuma se grozăvește cu ce ispravă a făcut. În frunte cu inspectorul Stamate care a mai destructurat rețele la viața lui, asta țin să precizeze toți. Sigur Generalul o să se mai aleagă cu o stea. Sigur Don Paul jubilează. A pierdut niște oameni, a pierdut niște bani, da' la sfârșit a recăpătat marfa și cu ce i-a pus pe masă Generalul o să-și refacă nu doar contul păpat de mine, ci încă o dată pe atâta.

Iar pe prostu' de Cantemiraș l-au prins când voia să-l înțepe pe ziarist. Flagrant delict! Cât de furios să fii sau cât de încăpățânat sau cât de idiot să nu-ți dai seama că sunt atâția pe urmele tale și să nu trimiți un killer ca lumea din armata pe care o ai, să facă ăla treaba ca lumea?

Da' parcă eu mi-am dat seama?

E bine să ai pe lângă tine un general. Tati n-a vrut să audă, ea cică nu face afaceri cu foștii securiști. Da' uite că mai sunt unii isteți, nu doar îndoctrinați. Și încă ai dracu'. Ăsta e atât de al dracu' că vrea să ne distrugă. Claudia n-a reușit să-l îmbuneze, deși-l știe de ani. Generalul a dat de veste care mi-e ascunzătoarea. Claudia a apucat să mă avertizeze și-a plecat din țară. Cică o vreme o să fie nasol, vremuri cum n-am mai trăit.

Până la urmă, eu o să ies de proastă? Stau ascunsă și nu-nțeleg. Noroc că niciodată n-am locuit cu Claudia, altfel ne înhățau pe amândouă. Dacă ajung la mine, n-or să ajungă vreodată și la Tati – e singura consolare.

Simt mișcare. Se furișează ca la carte, da' tot îi aud. Au ajuns la ușă. Or s-o spargă.

Nu știu dacă e poliția, omul lui Don Paul sau Cantemir-Pitonul care a-nțeles că l-am tras și pe el pe sfoară. Dacă-i el, înseamnă că nu l-au arestat încă. Nu cred că sunt toți la un loc. Parcă-mi mai pasă? Chiar nu-mi pasă.

Sper doar să nu mă ucidă.

De unde mă vor duce o să mă scoată într-o zi Tati.

Victor Stamate

E frânt. E târziu. Nedormit de două zile. Uită mereu că nu mai e tânăr. Își aprinde o țigară înainte să urce în hârbul lui, la care nu vrea să renunțe. Cum nu renunță nici la țigări, n-are rost să-și mai propună să se lase de fumat, e-n stare de orice, nu și de asta.

În sfârșit s-a oprit ploaia care l-a zăpăcit o săptămână. I-a înnebunit pe toți. Stă rezemat de mașină în aerul deodată fierbinte și fumează. Nu știe încotro s-o apuce, nu se-ndeamnă spre curtea cu zorele. Are altundeva? Băieții s-au dus la bere, încântați de reușită. Le-a spus Sandu Cremene că face cinste.

— Hai, șefu'-n pula mea și matale, i-a strigat Petruș, înainte să dispară. O să dăm până la urmă de Tati ăla.

Nu i-a răspuns. N-are chef deloc de hărmălaie. Or să-l înțeleagă.

Sau or să spună că s-a făcut un bătrân ciufut. Ce dacă?

Își pune în gând să se oprească la barul de la intrarea în cartier, poate de data asta chiar o să bea o bere. E convins că Maria le păstrează la rece.

Șimon,
iunie – iulie 2019

Mulțumiri

De câțiva ani, la finalul romanelor mele, mulțumesc câtorva persoane. Nu doar că e o practică mai nouă a tuturor scriitorilor din lume, ci pentru că într-adevăr simt nevoia s-o fac. Nu trebuie să disperi, cititorule, că sunt de fiecare dată aproape aceleași nume, pur și simplu aparțin cercului meu și sunt cei cu care mă sfătuiesc sau au răbdare să-mi dea vreo sugestie.

Deci se cuvine să mulțumesc și acum unui număr de oameni pentru că au fost alături de mine și la scrierea acestei cărți.

Soției mele, Cristina, criticul cel mai aprig și, ca întotdeauna, primul cititor. Ca pe vremuri, pe care aproape le uitasem, a citit manuscrisul în câteva ore, uitându-și orice altă îndatorire, și s-a declarat încântată. Puteam da drumul cărții în lume.

Janei Balacciu Matei, ca întotdeauna o cititoare care urmărește cu acribie textul, observă orice greșeală și sugerează modificări benefice. Toate observațiile Janei au fost evident, și acum, pertinente. Din fericire pentru mine, foarte puține. Dar continui să afirm că rar mi-a fost dat să întâlnesc un cititor care să fie atât de atent cu fiecare cuvânt și cu implicațiile lui pentru întreg.

După ce a aflat subiectul, de la consoarta sa, Horia C. Matei a insistat să-i smulgă manuscrisul din mână, fără să reușească și mi-a declarat că, dacă se va petrece o crimă în strada x, numărul y (unde locuiește) vina îmi aparține și el este absolvit.

Aura Popescu a insistat să afle cu ce se mai ocupă inspectorul Victor Stamate și adjunctul său Petruș și a fost un imbold să-i caut în lumea largă și să mai inventez câteva aventuri. Care nu știu dacă sunt aventuri sau frânturi dintr-o realitate dezagreabilă. Aura Popescu în continuare nu înțelege de ce nici eu și probabil nimeni dintre scriitori nu-i invită la lansările cărților lor să-și spună părerea și pe cititorii cărora, de fapt, li se adresează.

Celor doi minunați editori, George Arion și Alexandru Arion, le rămân în continuare recunoscător pentru că mă suportă de mulți ani, pentru nerăbdarea cu care așteaptă orice text de-al meu, atenția cu care se

apleacă asupra lui, promptitudinea cu care îl publică și prietenia cu care sunt alături de mine la plecarea cărții în lume. Și unul și celălalt mi-au spus de atâtea ori că-mi așteaptă manuscrisul acestui roman, de parcă n-ar putea participa la vreunul din cele două mari târguri de carte românească fără un titlu de Stelian Țurlea, încât am fost obligat să nu pierd vremea și să trec la treabă. Mai mult, Alexandru m-a somat și mi-a dat termene dure, când nici nu începusem încă că scriu. Am fost, firește, și încântat.

Îi mulțumesc Alexandrei Bardan, graficianul care propune mereu coperte inspirate.

Tuturor celor care, sub identități ușor mascate, au inspirat unele personaje ale acestui roman. Ca și la precedentele romane: *Orice legătură cu persoane sau personalități în viață este pur întâmplătoare.*

Nu pot să nu închei cu oful meu:

În continuare, repet ce am mai spus și probabil o voi mai face, lucrurile nu par să se schimbe, dacă voi mai scrie cărți: mi-ar mai fi plăcut să mulțumesc și unui agent literar, cum fac scriitorii occidentali. Din păcate, meseria aceasta continuă să nu există la noi. Iar apelurile mele disperate nu sunt auzite de nimeni. Nu știu dacă vor fi auzite în timpul vieții mele…

STELIAN ȚURLEA
Înnebunește-i!

„Se gândea că sigur aveau și arme, chiar dacă nu erau la vedere, sau măcar Față Ridată avea una.

— De ce ar trebui să merg cu voi? a întrebat.

— Ești reținut pentru crima de la Timișoara, a spus.

— Nu arestat?

— Nu încă, a spus față ridată.

— O să fii și arestat, s-a grăbit să adauge Alunarul.

Față Ridată l-a potolit imediat.

— Ce crimă? a întrebat din nou.

O clipă i-a trecut prin minte că asta ar fi trebuit să-i fie prima întrebare, dar părea că celor doi nu le păsa. Aveau un scenariu.

— Doar știi. Manole Coleașcă."

Stelian Țurlea – *Înnebunește-i*!

„Cărțile polițiste ale lui Stelian Țurlea oferă o imagine parțială a creației sale de prozator. Dar intențiile sale sunt limpezi – scriitorul dorește să ne ofere o radiografie cât mai completă a realității în care trăim."

George Arion

„Proza lui Stelian Țurlea este «ucigător» de dinamică, foarte accesibilă, tensiunea competent turnată în tipare clasice, acțiunea viu sincopată și caligrafierea personajelor aducând cu reușitele speciei cinematografice de tip *giallo* – varianta italiană a thrillerului gotic *slasher*. Și dacă am făcut o referință filmică, trebuie menționat și darul cu totul special al autorului evocat de a descrie cu ochiul operatorului versat, pe un scenariu antrenant și cu o regie compozițională alertă, mereu surprinzătoare și perfect adaptată la exigențele scriiturii moderne."

Claudiu T. Arieșan

„Stelian Țurlea trece cu dezinvoltură de la vocea unui narator la a altuia: unii sunt bărbați, altele femei, se descurcă la ambele, de la o acțiune aventuroasă la o scenă amoroasă lascivă, de la asasin la victimă și de la aceasta la polițist. Scopul e evident și e atins: păstrarea atenției cititorului, menținerea lui în priză"

Horia Gârbea

STELIAN ŢURLEA

înnebunește-i!

„Se gândea că sigur aveau și arme, chiar dacă nu erau la vedere, sau măcar Față Ridată avea una.
– De ce ar trebui să merg cu voi? a întrebat.
– Ești reținut pentru crima de la Timișoara, a spus.
– Nu arestat?
– Nu încă, a spus față ridată.
– O să fii și arestat, s-a grăbit să adauge Alunarul.
Față Ridată l-a potolit imediat.
– Ce crimă? a întrebat din nou.
O clipă i-a trecut prin minte că asta ar fi trebuit să-i fie prima întrebare, dar părea că celor doi nu le păsa. Aveau un scenariu.
– Doar știi. Manole Coleașcă."

Stelian Țurlea - *Înnebunește-i!*

„Cărțile polițiste ale lui Stelian Țurlea oferă o imagine parțială a creației sale de prozator. Dar intențiile sale sunt limpezi – scriitorul dorește să ne ofere o radiografie cât mai completă a realității în care trăim."

George Arion

„Proza lui Stelian Țurlea este «ucigător» de dinamică, foarte accesibilă, tensiunea competent turnată în tipare clasice, acțiunea viu sincopată și caligrafierea personajelor aducând cu reușitele speciei cinematografice de tip *giallo* – varianta italiană a thrillerului gotic *slasher*. Și dacă am făcut o referință filmică, trebuie menționat și darul cu totul special al autorului evocat de a descrie cu ochiul operatorului versat, pe un scenariu antrenant și cu o regie compozițională alertă, mereu surprinzătoare și perfect adaptată la exigențele scriiturii moderne."

Claudiu T. Arieșan

„Stelian Țurlea trece cu dezinvoltură de la vocea unui narator la a altuia: unii sunt bărbați, altele femei, se descurcă la ambele, de la o acțiune aventuroasă la o scenă amoroasă lascivă, de la asasin la victimă și de la aceasta la polițist. Scopul e evident și e atins: păstrarea atenției cititorului, menținerea lui în priză."

Horia Gârbea

ISBN 978-606-8959-37-5
9 786068 959375

virtual project

Volum apărut cu sprijinul
Pernod Ricard Romania

CRIME SCENE PRESS

Ilustrație copertă © Vlue | shutterstock.com

virtualproject.eu

Table of Contents

Sorin
- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

Răducu
- 1.
- 2.

Eusebiu
Petruș
- 1.
- 2.

Aurică
Victor Stamate
- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

Sorin
Don Paul
Victor Stamate
Sarah
Victor Stamate
Mulțumiri

Table of Contents

Sorin 8
1. 8
2. 19
3. 21
4. 27
5. 31
Răducu 37
1. 37
2. 42
Eusebiu 47
Petruș 53
1. 53
2. 56
Aurică 64
Victor Stamate 71
1. 71
2. 74
3. 77
4. 83
Sorin 87
Don Paul 91
Victor Stamate 96
Sarah 98
Victor Stamate 106
Mulțumiri 107